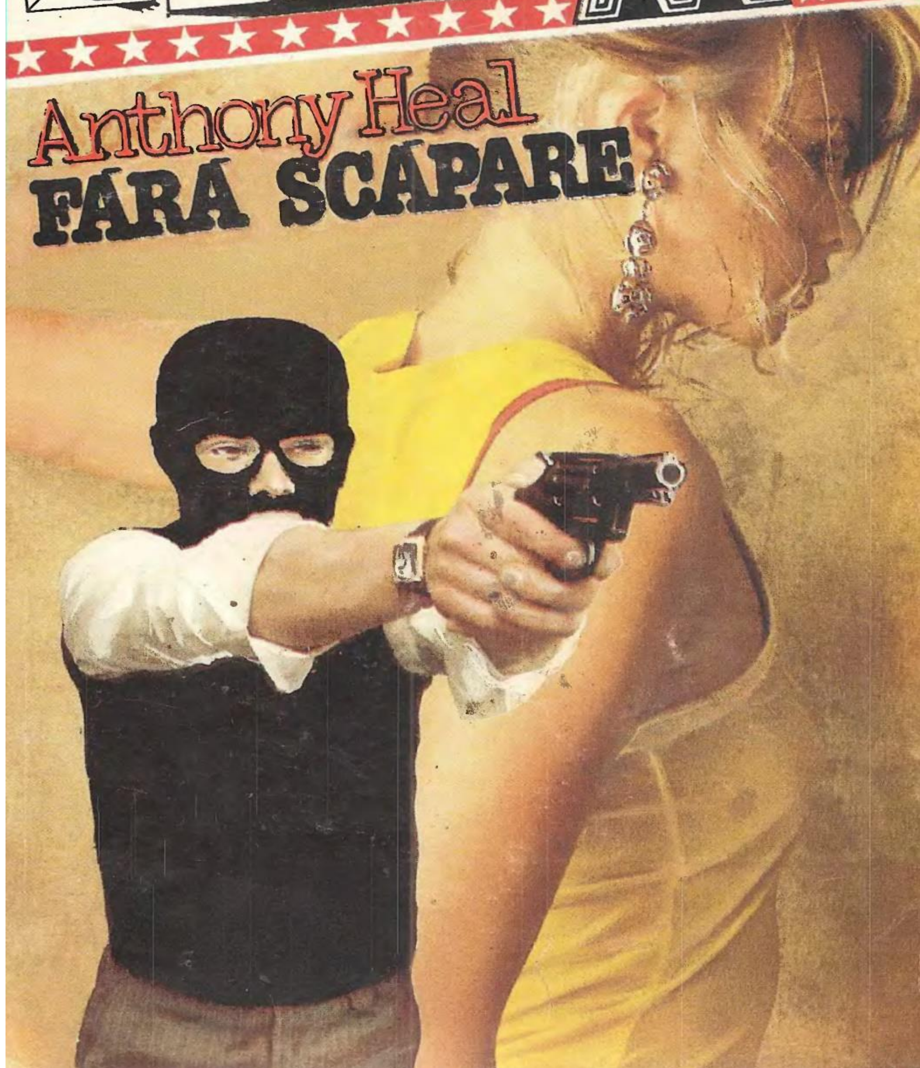
SERIE NOUĂ

ENIGMA

Anthony Heal

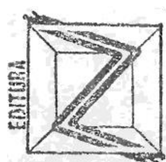
FĂRĂ SCĂPARE

ANTHONY HEAL

FĂRĂ SCĂPARE

Traducere: DAN DUMITRESCU

Bucureşti, 1994

Editor : ZAMFIR M. RUSU

Coperta de : GHEORGHE BALTOC

1

Se trezise ca în atâtea alte dăţi. O lumină neutră creștea continuu, prinzând culoare. În paleta ei coloristică, destul de restrânsă, predomina cenuşiul. Singura pată luminoasă era în dreptul ferestruicii. Dar ea apărea estompată, oarecum lăptoasă, ca şi cum ai fi privit printr-un caleidoscop, ale cărui sticle colorate fuseseră mânjite cu unsoare.

Bellman începu să tuşească sacadat şi toată băutura pe care o trăsese la măsea în ajun i se urcă în gât. Ca, de altfel, în fiecare dimineaţă el îşi căuta pe bâjbâite ţigările îşi aprinse una, dar mirosul şi gustul ei greţos îl făcură să se strâmbe. Pe noptiera albă de lângă el erau răspândite câteva monede. Treizeci şi patru de penny. Toată averea sa.

Se ridică în capul oaselor. Existau ceva semne că astăzi avea să-i meargă bine. Poate că avea să trăiască o zi norocoasă. Nu-i lipsea decât un singur lucru, curajul.

— Hei, domnul farmacist! Dă′ şi mie un pahar cu curaj, să-mi înghit pilulele astea.

— Domnule, îmi pare rău. Ni s-a terminat.

— Păcat, fi-r-ar să fie! Ai fi câştigat o căciulă de bani.

N-a auzit uşa deschizându-se şi, dintr-o dată, ea îi apăru la capul

patului, cu ochii străfulgerând de mânie.

— Da' ce naiba, nu puteaţi să bateţi la uşă?

— Ai început să vorbeşti de unu' singur? făcu ea, ca şi cum n-ar fi auzit întrebarea.

Bellman scoase un mormăit şi-şi lăsă în jos pleoapele grele ca de plumb.

— Nici pomeneală, încă mai sunt în compania unei blonde trăsnet, cu sâni de milioane. Ce vreţi de la mine? Doar n-a venit ziua plăţii. Şi-şi deschise ochii, privind-o îngrijorat. Sau mă înşel cumva?

— Ştii foarte bine că nu, răspunse ea, pe un ton arţăgos. (Bellman mormăi, dându-şi seama că ziua lui norocoasă nu începuse sub cele mai bune auspicii: încă o repriză cu cotoroanţa asta de madam Clark.) Asta-i ultima oară, făcu ea, încrucişându-şi braţele deasupra pieptului opulent.

— De fapt, ce vreţi să spuneţi? întrebă el, pe un ton insinuant.

— Noaptea trecută...

— Da, ce-i cu noaptea trecută?

— Iar ai fost beat.

— Păi, eu sunt întotdeauna beat.

— Aşa-i. Numai că de data asta a fost ultima oară.

— Nu. Nici pomeneală, vă zic eu că nu-i aşa.

— Vreau să spun că a fost ultima oară când ai pus piciorul aici, în halul ăsta.

Bellman îşi strivi ţigara în scrumieră şi-şi aruncă cât colo cearceaful de pe el. În general, manevra asta era suficientă ca proprietăreasa să-şi ia câmpii, numai că de data asta, contrar obiceiului, ea continuă să rămână pe poziţie.

— Vorbesc cât se poate de serios. Dacă te mai prind aici în următoarele patru ore o să chem poliţia. (Se întoarse cu spatele la el şi se îndreptă glonţ spre uşă.) Patru ore, ăsta-i ultimul termen pe

care ţi-l dau.

Şi uşa se închise cu zgomot.

— Ei, ce dracu! vocifera el. Doar ţi-am plătit cu o săptămână înainte.

Uşa se întredeschise şi trei bancnote de câte o liră zburară prin cameră, aterizând pe podea. Scroafa naibii! În mod sigur că nu i le-ar fi dat înapoi dacă nu i-ar fi amintit de lucrul ăsta.

Bellman îşi aprinse a doua ţigară. Nici asta nu avea un gust mai acătării decât prima. Iar bancnotele de câte o liră erau la fel de soioase şi împuţite ca şi camera.

Întâmplarea asta cu madam Clark îi umpluse timpul. Acum se simţea însă, iarăşi, la fel de prost dispus ca mai înainte.

Aşa cum prevăzuse, când se ridică în picioare, i se mişcă ceva, parcă, prin cap şi prin stomac. Drumul până în baie n-a fost de loc uşor, dar până la urmă reuşi să ajungă la timp la destinaţie, pentru a vomita în chiuvetă. Nu se mai obosi să se bărbierească, se clăti doar cu apă rece pe faţă. Începu să se spele pe dinţi, dar fără prea multă tragere de inimă. În fond şi la urma urmelor la ce-i mai folosea şi asta? Gingiile îi erau îmbibate cu alcool, încât, practic, nu şi le mai simţea.

Se afla afară, în faţa uşii de la intrarea blocului, când madam Clark ieşi din apartamentul ei.

— Trebuie să mă gândesc şi la ceilalţi locatari, îi spuse ea.

— Du-te naibii, mormăi Bellman, depărtându-se.

Îşi lăsă, ca de obicei, valiza în gara Victoriei, la bagaje de mână. Preţul, treizeci de penny. Era cel mai ieftin.

Peste câteva minute, intră într-o bombă. Barmanul privi chiorâş la pantalonii şifonaţi şi la barba lui nerasă, dar îi servi fără niciun comentariu whisky-ul comandat.

După ce băutura începu să-şi facă efectul, invadându-i corpul cu

o căldură plăcută, lui Bellman nu-i mai rămăsese decât o liră şi ceva mărunţiş. Creierul începu să-i funcţioneze. Se uită la ceas. Era trecut de prânz. Fowley îl aştepta la unu. Avea de câştigat trei lire, supraveghind până la noapte depozitul acestuia de piese de schimb, ca nu cumva să-i dea cuiva prin cap să-l uşureze de câteva lăzi.

Peste vreo oră, încă se întreba dacă-i mai rămăseseră niscaiva parale, cu care să-şi mai poată lua un ultim pahar. Whiskyul pe care deja îl dăduse pe gât se adăuga băuturii din ajun, aşa încât luciditatea sa începuse a se pierde. În cel mai rău caz, i-ar fi cerut un avans lui Fowley.

Barmanul îi puse în faţă, fără prea mult entuziasm, un pahar cu whisky, făcându-i din ochi bărbatului aşezat alături, arătându-i astfel că a înţeles. Bellman se întoarse stângaci, pentru a vedea figura generosului care-i oferise băutura. Acesta îşi ridică paharul, în semn de salut.

— În sănătatea călătorilor, spuse el.

— Da' eu nu plec nicăieri, spuse Bellman, fără să răspundă la salut.

Tipul era masiv. Purta un costum gri pepit, fără cusur. Părul său blond, deschis de tot, părea aproape alb; îi era lins la tâmple. Aştepta să vadă dacă nu cumva Bellman se răzgândeşte, după care dădu din umeri şi întinse mâna să-i ia paharul.

Însă Bellman i-o luă înainte.

— Hei, încetişor! (Şi dădu paharul peste cap.) Ne cunoaştem cumva?

— Are chestia asta vreo importanță?

— Dacă speli vasele prin vreo crâşmă n-are nicio importanță.

— Mai dă-ne un rând, se adresă individul barmanului. Ţi-aş propune ceva, adăugă el, coborând vocea spre Bellman. Am putea merge într-un loc mai discret, ce părere ai?

— Dacă acolo e ceva de băut, mi-e perfect egal. (Bellman se ridică cu vădită dificultate, se sprijini de tipul în costum gri şi dădu pe gât noua băutură.)

— Bineînţeles că-i ceva de băut acolo.

Cu toate că se vedea de la o poştă că-i va fi greu să-l care după el, individul îl târî până la ieşire fără să zică niciun cuvinţel.

Bellman îşi dădu seama că se afla într-o maşină, numai pentru că îi era groază de mijlocul ăsta de transport ori de câte ori era afumat bine de tot. Cel mai mult se temea de hapuri, fiindcă astea erau în stare să-l facă să vomite. Realiză vag că era ajutat să coboare din maşină, apoi să între într-un lift. Câteva perechi zdravene de mâini îl susţineau. Recunoscu fără nicio dificultate, contactul familiar al unui pahar ce-i fusese pus în mână. Fusese aşezat într-un fotoliu deosebit de confortabil.

Încăperea părea să aibă tavanul foarte sus, iar mobilele din fund îi păreau a se afla la cel puţin doi kilometri. Decorul abunda în antichităţi.

Bellman dădu pe gât o duşcă bună şi încercă să distingă figura gazdei sale; dar, în zadar. Îl auzi pe acesta spunându-i:

— Bea, Bellman.

Ascultă docil şi bălmăji:

— Ah, ştiam eu că ne cunoaştem!

După un gâlgâit, paharul i se făcu mai greu. O mână străină o apucă pe a sa, ducându-i-o la buze. Bellman sorbi. Whiskyul i se prelinse pe bărbie, îi curse de-a lungul gâtului şi-i îmbibă gulerul cămăşii. Când se prăbuşi, abia simţi cum capul i se lovise de colţul unei mese.

— Bellman! rosti o voce, încărcată cu dispreţ studiat.

— Da, răspunse altă voce, cu un ton neutru, indiferent.

— Marfa a fost livrată cum ne-am înţeles, făcu tipul blond.

Numai că schimbul ăsta de cuvinte îi scăpă în totalitate lui Bellman. Corpul său era scuturat de convulsii spasmodice. Supapa de siguranţă se deschise, iar organismul său căută să elimine excesul de alcool. Veninul ce-i scăpa din gură se întindea pe covorul gros, pe care i se odihnea capul. Iar urina sa, eliberată, îi făcea pe pantaloni o pată care se tot mărea.

2

Ceva, ceva era schimbat. Ba nu, totul era altfel. Lumina era crudă. Nu mai era cenuşie.

Bellman închise ochii, numai că strălucirea asta îi străpungea pleoapele. Îşi trecu limba peste buze. Erau uscate. Normal. Dar gustul? Nici vorbă de urme de whisky, sau de duhoarea vomei. Era un gust... igienic.

În mintea sa, un talmeș-balmeș. Gânduri care i se intersectau şi se ciocneau. Chiar şi zgomotul pe care-l auzea era net. Fără distorsiuni.

Avusese un accident. Se afla la spital. Încercă să deschidă ochii şi să se acomodeze; după câteva încercări, fără rezultat, reuşi.

Stătea culcat într-un pat îngust, cu cearceaful întins peste el, până la bărbie şi fără nicio cută. Un spital... Numai că pătura era în carouri, contrar uniformităţii şi rigorii întâlnite în mai toate

spitalele. Tavanul era alb, iar pereţii zugrăviţi în verde şi auriu. Nici urmă de instrumente medicale, nici urmă de măsuţele alea groaznice de metal, nu tu scripeţi cu greutăţi, nici perfuzii. Aşa, ca un experiment, se mişcă prevăzător, aşteptând din clipă în clipă să simtă o durere înfiorătoare. Dar nu, nici pomeneală. Nimic. Cu toate astea, efortul făcut, deşi fusese mai mult simbolic, îl obosise. Închise ochii şi adormi.

Când se trezi din nou, lumina era mai vie; îşi dădu seama că este vorba de o lampă cu neon. Întoarse capul, dar îşi menţinu ochii deschişi. Reuşi să distingă un scaun, o noptieră, iar mai departe un şifonier în perete.

— Va' să zică, te-ai întors printre noi? făcu o voce.

În câmpul vizual al lui Bellman, apăru o bluză albă care îi ascunse şifonierul. Bărbatul era brunet şi avea un aer simpatic. Nici vorbă să aibă vreun stetoscop agăţat de gât.

Reflexul politeţii îl îndemnă pe Bellman să se ridice în fund; bărbatul în alb îl ajută să reuşească.

— Trebuie să te întreb neapărat ceva, spuse Bellman, forţându-se să zâmbească. Ce mi s-a întâmplat?

Primi în schimb un surâs aprobator, din care nu lipsea o anumită uşurare.

— Am să-ţi aduc nişte ceai şi ceva care să te pună pe picioare. (Tipul în alb bătu în retragere spre uşă.) Trebuie să încerci să mănânci câte ceva.

— Nu mi-ai răspuns la ce te-am întrebat.

— O să-ţi spun după ce o să mănânci şi o să-ţi mai revii puţin. O să-ţi trebuiască ceva timp să te acomodezi. Te afli într-o lume cu totul nouă.

Tonul era amabil, fără cea mai mică urmă de sarcasm.

— Măcar sunt în aceeaşi lume pe care o ştiu?

— Da. N-ai văzut-o de câteva zile, asta-i tot.

Tipul ieşi, iar Bellman începu să examineze mai atent interiorul. Perdelele, verzi şi grele, a căror culoare se armoniza cu tapetul de pe pereţi, erau trase complet. În faţa ferestrei se afla un birou cu un fotoliu metalic modern. Un alt fotoliu, identic, era aşezat alături de noptieră de cealaltă parte a patului. Asta era toată mobila.

Uşa se deschise din nou şi individul cu bluză albă apăru cu o tavă în mână.

— Ia zi, ce părere ai de-astea? întrebă el, zâmbind, în timp ce punea tava pe pat.

Bellman îşi aruncă ochii asupra conţinutului tăvii şi dădu afirmativ din cap. La vederea ceaiului şi a ceea ce se afla pe lângă el, uită să pună întrebările pe care le avea în gând. Nici nu-şi mai amintea când îi fusese foame ultima oară, asta se pierdea în negura timpului. Sete... asta da. Da' cum naiba se făcea că nu avea chef să dea pe gât o duşcă zdravănă?

— Eşti sigur că o să-ţi placă? se interesă individul, pe punctul de a părăsi încăperea.

— Da, mulţumesc, răspunse Bellman, întinzând mâna spre ceaşca cu ceai. Pe tavă se mai afla o cană cu supă şi o bucată groasă de friptură, împreună cu o grămadă de felii de pâine prăjită, unse cu unt. Atacă mai întâi friptura, făcând pauze pentru a sorbi din ceaşca cu ceai şi pentru a mai muşca din pâine, atât timp cât mai era caldă.

După ce termină, începu să caute ţigările, mai mult din obişnuinţă decât de nevoie. Într-un sertar al noptierei se afla un pachet întreg şi o brichetă. Primul fum îl făcu să-şi amintească de savoarea tutunului. Aproape că, ameţi.

Combinaţia de căldură, mâncare şi tutun avu asupra lui efect soporific. Ochii i se închiseră. Stinse ţigara şi, mai înainte ca ultimul fum să se risipească în aer, adormi.

Numai că peste câteva clipe, un mecanism ascuns în subconştientul său îl făcu să se trezească. Ce naiba însemnau toate astea? Cum de se întâmplase de i se făcuse foame? Cum de ajunsese în camera asta primitoare şi atât de curată?

Voia să cheme pe cineva care să-i poată răspunde la întrebările ce-l obsedau, dar nu avea niciun mijloc să poată face lucrul acesta. În cameră nu existau nici buton de sonerie, nici telefon. Cu un sentiment de vagă nelinişte, el aruncă la întâmplare scrumiera de metal. Aceasta lovi în plin noptiera. Mâna încă nu-i căzuse pe pat, când uşă se deschise.

Era individul îmbrăcat în alb.

— Ce s-a întâmplat?

— Cine eşti tu, de fapt?

— Eu, domnule? De ce ţii neapărat să ştii asta t

— Puţin îmi pasă, de fapt, cine eşti, dar vreau să ştiu ce se întâmplă, spuse Bellman, care simţi cum îi sare muştarul.

Tipul dădu din cap, plin de înţelegere.

— Puţină răbdare, domnule. O să vină cineva să vă vadă.

— Cine anume?

Individul ridică mâna.

— Nu te enerva. N-o să aştepţi mult timp.

Bellman bătu în retragere.

— Spune-i că e în interesul lui să se grăbească.

Uşa se închise fără zgomot. Luă scrumiera de jos, o puse pe noptieră şi închise ochii.

— Mi-am tot spus că prezenţa ta n-o să treacă neobservata.

Bellman ieşi încet la suprafaţă din starea de inconştienţă în care căzuse. Nu recunoscu imediat vocea, dar simţurile îl avertizau. Era o voce de ostilitate. O ostilitate controlată, dar indiscutabilă.

Deschise ochii. Privirea i se opri asupra unor pantaloni, a căror dungă era ireproşabilă. Mai sus văzu o haină, la fel de elegantă, din mânecile căreia ieşeau două mâini slăbănoage.

Şi figura. Figura lui Kitholm.

Nu, aşa ceva nu era posibil. Îl ura de moarte, şi ăsta era ultimul om pe care ar fi dorit să-l revadă. Şi cu toate astea, Kitholm era acolo, în carne şi oase, în faţa patului. Bellman avea impresia că se trezise dintr-un coşmar, dar visul său era cât se poate de real.

Kitholm nu se schimbase câtuşi de puţin. Avea acelaşi ten palid şi bolnăvicios. Şi aceiaşi ochi anormali, două pupile negre, încărcate cu dispreţ. Acelaşi nas mic, aceeaşi gură indiferentă cu expresie arţăgoasă. Chiar şi părul său, pieptănat cu grijă, era fidel amintirii pe care i-o păstra Bellman. Inevitabila servieta îi atârna de mână.

— Ce dracu' învârți pe-aici?

Un zâmbet, fără urmă de veselie, lumină trăsăturile lui Kitholm, care trase fotoliul de lângă noptieră. Îl întoarse şi se aşeză în el cu o mişcare suplă. Îşi puse servieta alături, lângă picioare.

— Îmi pare bine să constat că eşti acelaşi. Îmi făceam probleme.

— Şi o să-ţi faci mai mult decât ţi-ai închipui, dacă n-o să-mi spui ce naiba caut eu aici.

— Păi, pentru asta am şi venit. Deci, cum te simţi?

— Cam slăbit. Dar în rest, merge.

— Nu-i nici o mirare. Ai stat nemâncat o grămadă de timp.

— Cam cât?

— Vreo două zile. Şi nici n-ai băut ceva în timpul ăsta, adăugă Kitholm, schimbându-şi imperceptibil poziția.

— Ce spui?

— Aşa cum ai auzit; n-ai pus o picătură în gură de patruzeci şi opt de ore. Vreau să zic... de alcool.

— Atunci, ce stai? Grăbeşte-te şi adu-mi un pahar.

— N-o să mai ai tovărăşie cu băutura, făcu Kitholm, abordând un mic surâs superior.

— Adică, ce vrei să spui? Că mi s-a făcut... un fel de cură de dezalcoolizare?

— Chiar aşa.

— N-am idee ce tratament mi-a fost administrat, dar te sfătuiesc, spre binele tău, să nu ţină prea mult.

— N-o să ţină deloc mult, spuse Kitholm, făcând din mână gestul ăla, atât de familiar lui Bellman.

Răbdarea acestuia atinse însă rapid limitele.

— Dar de ce? se răsti el, exasperat.

Kitholm se lăsă pe spate şi-şi împreună mâinile.

— Aşa, va' să zică. Iată-ne ajunşi la problema crucială. (Făcu o pauză.) Îţi mai aminteşti de slujba pe care am primit-o după ce am plecat din Scotland Yard?

— Nu, făcu Bellman, ridicând din umeri. Din câte ştiu eu, ai fost aruncat într-un minister oarecare... Ministerul Social, sau cam aşa ceva. Ce mai, un salt înainte. Întrucât Kitholm continua să tacă, adăugă: eşti în continuare inspector-şef? Dacă nu, nu cred că ţi-a picat prea bine la stomac chestia asta.

— Bellman, făcu Kitholm suspinând, chiar nu poţi da uitării trecutul? Să uiţi de antipatia pe care ai avut-o faţă de mine?

— Ura, nu antipatia.

— Bine, dacă vrei tu, ura. Îţi mărturisesc că şi eu trebuie să fac un efort ca să-mi domin sentimentele pe care le am pentru tine.

Bellman oftă.

— Kitholm, să ştii că mă decepţionezi. Tu să mărturiseşti că deteşti pe cineva! Da' asta-i împotriva regulamentului! Doar n-o să-mi spui că ai aruncat la coş regulamentele? concluzionă el, prefăcându-se surprins.

— Asta-i o poveste veche, făcu Kitholm, dând trist din cap, iar părerea ta despre oamenii care acţionează după metode tradiţionale n-a evoluat deloc. Credeam că... nenorocirea asta, prin care ai trecut, te-a învăţat să depăşeşti resentimentele unor aversiuni mai vechi. N-ai avut nicio vină în accidentul ăla. E de plâns că a avut drept consecinţă o dezintegrare totală.

Foindu-se sub cearceaf, Bellman încercă să se ridice.

— Ascultă-mă o clipă, specimen...

— Nu, Bellman. Acum tu ai să mă asculţi.

Bellman, contrariat de violenţa reacţiei vizitatorului său, se lăsă să cadă pe pernă, în timp ce Kitholm continuă:

— Ţi-ai pierdut soţia într-un accident groaznic. Te compătimesc pentru asta. Ţineai foarte mult la ea, este evident. Într-o asemenea situaţie, oricine ar fi fost zdruncinat, poate chiar un pic mai mult. Dar e absurd să te încăpăţânezi să porţi pică întregii omeniri. Vine un moment în care trebuie să admiţi în cele din urmă că ceea ce s-a întâmplat a fost un accident dramatic, bineînţeles, dar că asta face parte din nedreptăţile vieţii. Dar tu, nici pomeneală de aşa ceva. Nu, în niciun caz! Ţi-ai petrecut timpul bătându-te cu pumnii în piept cât de nefericit eşti, şi de lucrul ăsta s-a săturat până la urmă toată lumea. Nici nu-ţi poţi închipui câte nu s-au făcut ca să fii ajutat. (Îi aruncă lui Bellman o privire provocatoare.) Da, chiar şi eu am încercat să te ajut. Nici nu-mi mai amintesc de câte ori ţi s-au trecut cu vederea o grămadă de chestii. (Vocea lui Kitholm deveni mai voalată.) Iar în cele din urmă nu s-a mai putut. Nimeni nu voia să pleci, dar nu mai exista vreun mod ca să poţi fi suportat. Dacă n-ai fi demisionat, cazul tău ar fi ajuns sus de tot. Şi nu cred că trebuie să-ţi spun cum s-ar fi terminat toată povestea.

Bellman continua să stea în aceeaşi poziţie din clipa în care Kitholm începuse să-şi debiteze tirada. Cu picioarele pe jumătate

ieşite din pat, cu genunchii la gură şi cu o mână ridicată.

Kitholm, camera în care se afla nu mai existau pentru el. Se găsea din nou la morgă, aplecat asupra lui Sandy, soţia sa. Pasională şi plină de viaţă, Sandy. Şi frumoasă. Dar acum nu mai era deloc frumoasă. Era o altă Sandy, cu acelaşi păr de culoarea abanosului, dar încleiat de sânge. Şi o parte întreagă a figurii sale lipsea. Nu, de fapt, nu lipsea, era ceva ca o masă diformă. Iar ochiul din partea intactă a feţei era sticlos şi tern, ca şi cum ar fi fost acoperit cu o peliculă subţire de mătase. Şi era fixat asupra lui Bellman.

Iar mintea lui Bellman a luat-o razna.

Un şofer îi transformase soţia într-o cifră în coloanele de statistici. Fugise de la locul accidentului şi rămăsese nepedepsit.

Bellman începu să tremure; lucrul ăsta i se întâmpla des, atunci când se gândea la Sandy. După ce criza îi trecu, privirea îi reveni asupra lui Kitholm, care îl examina cu atenţie. Niciodată nu şi-ar fi putut imagina că fostul poliţai din faţa sa ar fi în stare să dea dovadă de compasiune, dar, în acel moment, chestia asta i se părea aproape posibilă.

Kitholm dădu din cap obosit

— În mare parte ai fost selecţionat datorită comportamentului tău, dar asta nu înseamnă că explicaţiile vor fi mai uşoare.

— Selecţionat?

— Da. Dar înainte de a continua ar fi bine să-ţi spun despre ceea ce se află aici. (Kitholm bătu cu palma în servietă.) Am un dosar complet despre tine. Teoretic, trebuie să ţi-l citesc cuvânt cu cuvânt. Dar, ştiindu-te alergic la formulările oficiale, o să-ţi spun pe scurt.

Îşi lipi spatele de speteaza fotoliului şi închise ochii.

Ştiind că cea mai mare plăcere a lui Kitholm era să facă paradă de memoria sa de elefant, lui Bellman îi stătu pe limbă să-i ceară o lectură integrală, dar se răzgândi şi nu cedă tentaţiei. Cu un

rezumat ar fi pierdut mai puţin timp.

— Michael Bellman, treizeci şi şase de ani, născut la Nottingham, părinţii decedaţi — începu vizitatorul său. Termină şcoala la Nottingham. După şcoală se angajează, la cincisprezece ani, într-o uzină metalurgică.

Lucrează acolo trei ani până când intră în armată. După o perioadă de instrucţie în Anglia, într-un regiment de infanterie, este trimis în Orientul Mijlociu, unde, ca urmare a cererii sale, este repartizat în Serviciul Special al Aviaţiei. Termină strălucit perioada de pregătire deosebit de riguroasă, specifică acestei unităţi speciale. În total, a rămas în armată timp de şase ani, primii petrecându-i-şi în Extremul Orient. A participat cu succes la mai multe lupte împotriva teroriştilor din acele zone tulburi. (Pleoapele lui Kitholm se întredeschiseră o fracţiune de milimetru.) Se pare ca Serviciile Secrete ale Armatei sunt destul de zgârcite în privinţa complimentelor, dar, după cum reiese dintr-o notă confidenţială, ai la activ lichidarea unui număr considerabil de terorişti. Închise ochii şi adăugă pe un ton visător: Şi în aceeaşi măsură, în zone unde, cel puţin teoretic, problema asta nu se punea.

Bellman îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul cu putere.

— E adevărat, am lichidat câţiva omuleţi galbeni şi zdrenţăroşi, care luptau pentru un lucru în care credeau, dar asta nu înseamnă că trebuie să te laşi influenţat de toate informaţiile pe care le-ai cules. Cei mai mulţi dintre ei au fost omorâţi în ambuscadele ce se organizau. Mai corect spus, au fost eliminaţi.

— Da, dar tu ai fost un ucigaş foarte eficient, murmură Kitholm.

— Oricine care ucide pe cineva este un ucigaş foarte eficient.

Pleoapele lui Kitholm se zbătură imperceptibil; apoi el reluă:

— După demobilizare te-ai întors în oraşul natal şi ai lucrat câteva luni în construcţii. În 1967 ai intrat în Poliţie. Timp de doi ani

ai fost stagiar, apoi ai fost numit inspector stagiar. În 1970 ai fost titularizat şi repartizat la brigada criminală. Se opri, tuşi şi continuă cu voce mai joasă. Te-ai căsătorit în mai 1971, iar în 1972 ai primit gradul de sergent. Imediat după această avansare ai fost transferat la Scotland Yard, unde ai obținut succese răsunătoare, lucrând în colaborare cu anumite unități speciale...

— Ce rost are toată istoria asta? îl întrerupse Bellman. Nu ştiam că amănuntele din timpul serviciului meu miliar n-au secrete pentru tine, dar în ce priveşte restul, chiar aşa, să...

— Trebuie să trec totul în revistă, pentru... confirmare, făcu Kitholm, ridicând mâna. Astea sunt instrucţiunile pe care le-am primit. (Bellman întoarse capul cu un aer scârbit, trase un fum din ţigară, iar Kitholm reluă.) Soţia ta şi-a pierdut viaţa într-un accident de circulaţie, în septembrie 1975. Din acel moment ţi-ai pierdut busola. Procesul de deteriorare care a pus stăpânire pe tine a fost rapid. Asta a avut consecințe asupra muncii tale, în toate domeniile. Ca urmare a unor avertismente repetate cu privire la actele tale necugetate, ai demisionat. Asta s-a întâmplat în august 1976. De atunci, ca să-ți câștigi existența, ai făcut ce s-a nimerit. Ai fost barman, paznic de noapte şi aşa mai departe. (Kitholm îşi îndreptă spatele şi-l privi fix pe Bellman.) La raport este anexată o notă, pe care ţi-o pot spune pe de rost. Vrei?

— Dacă lucrul ăsta îți face plăcere, dă-i drumul.

— Pierderea soţiei a perturbat subiectul într-un asemenea hal, încât i-a fost imposibil să-şi reia modul de viaţă anterior. Probabil că manifestă şi tendințe de sinucidere.

Bellman îl privi pe Kitholm aproape amuzat.

— Şi ce-i cu asta? Ar trebui să fiu impresionat?

— Confirmi că biografia pe care ţi-am relatat-o este exactă şi că reproduce fidel existenţa ta până în ziua de astăzi?

Bellman se cam săturase, dar era prea apatic ca să se arate agresiv.

— Exactă, inexactă... ce importanţă mai are?

— Eşti la curent cu realitatea? făcu Kitholm, muşcându-şi uşor buza inferioară. Vreau să spun... de când te-ai retras, ai urmărit evenimentele?

— Despre ce retragere baţi câmpii? Doar nu sunt călugăr, ce naiba! Nu, nu le-am urmărit, ca să folosesc formularea ta. Lumea asta este o mare porcărie. Nu există nici dreptate, nici Dumnezeu. Nu-i nevoie să citesc ziarele, ca să mă conving de asta. Cât despre retragerea mea, cum ai spus tu, asta mă priveşte direct. Dacă o să am chef să termin cu lumea asta, ei bine, o s-o termin.

— Şi ţi se întâmplă des lucrul ăsta?

— Păi, destul de des... Şi ce, o să mă împiedice cineva?

— Judecând după tot ce s-a întâmplat, ai dat dovadă totuşi de o răbdare demnă de toată lauda. Acum, iată-ne ajunşi la scopul întrevederii noastre.

— În sfârşit, că începusem să mă plictisesc!

3

— Dacă am înţeles bine, eşti la curent cu situaţia locală, Bellman?

— Locală? Ce naiba înseamnă asta? Încă o chestiune...

— Stai puţin. (Kitholm se ridică şi începu să se plimbe prin cameră.) Ai răbdare, te rog. O să înţelegi imediat. Prin situaţie locală înţeleg activitatea criminală din Londra.

— Nu, cu asta zău că nu sunt la curent, răspunse Bellman, rânjind cinic. Chestia în sine nu mă interesează deloc, dar bănuiesc că nu este nimic nou sub soare în domeniul ăsta. Hoţii fură, asasinii ucid, şi şmecherii, care au relaţii, reuşesc să scape.

— Aşa-i, nu s-a schimbat nimic. (Kitholm continuă, să facă turul încăperii.) Înainte de... plecarea ta, ţi-ai făcut, fără îndoială, o părere în legătură cu modul în care se petrec lucrurile. Vreau să zic din punctul de vedere al unui poliţai.

— Da, bineînţeles. Lucrurile merg prost de tot.

— Nu-i cuvântul cel mai potrivit. Aş spune mai curând... dificil.

— A fost cumva vreodată simplă problema asta?

— Nu, dar, într-o anumită perioadă, parcă a fost mai uşor de rezolvat problema criminalităţii în lumea interlopă. Mai ales după ce au fost anihilate câteva bande.

— S-ar putea, răspunse Bellman cu indiferenţă.

Kitholm se lăsă să cadă greoi în fotoliu.

— După loviturile pe care le-am dat principalelor bande a urmat o perioadă de acalmie. Au dispărut „Gemenii”, a dispărut Richardson, au dispărut o mulţime de caizi. În lipsa unor candidaţi la conducere, crima organizată a fost ca şi inexistentă. Bineînţeles că, din când în când, au mai avut loc câte o spargere, câte un asasinat, care au apărut pe prima pagină a ziarelor, însă delictele specifice delincvenţei de înalt nivel n-au putut fi atribuite unei organizaţii structurate pe baze temeinice. Din punctul ăsta de vedere, statisticile vorbesc cât se poate de clar. Fii atent, te rog. Mă refer numai la banditismul de nivel înalt. Cât despre curba delincvenţei obişnuite, asta continuă să urce în mod progresiv.

Kitholm tăcu şi, cum nu dădea semne să continue, Bellman spuse, pentru a relua firul discuţiei:

— Dacă mi-amintesc bine, chiar înainte să demisionez existau

zvonuri în legătură cu activitatea criminală organizată.

— Chiar aşa a şi fost. Şi cuvântul „zvonuri" este termenul cel mai potrivit. Abia atunci când existau suficiente informaţii pentru a avea o vedere de ansamblu, sărea în ochi că ceva se întâmplase sau era pe cale să se întâmple.

— Probabil că vederea asta de ansamblu coincidea cu o scăpare a curbei statistice? întrebă Bellman cu un ton caustic.

— Bineînţeles, replică Kitholm imperturbabil. Dar lucrurile au început să se complice. Crima organizată a început să prolifereze. În timp ce noi nu eram pregătiţi pentru a o înfrunta. După cum ştii şi tu, reorganizarea poliţiei, începută de Robert Mark, a fost indispensabilă, numai că a făcut şi mult rău. Poliţiştii, pentru care munca de zi cu zi însemna de multe ori un adevărat calvar, s-au trezit brusc cu mâinile legate de regulamente. Moralul a scăzut din ce în ce mai mult, până a fost pe punctul de a dispărea cu totul. Una peste alta, campania asta de moralitate a avut efectul că populaţia şi-a recăpătat încrederea în poliţie... (Cu un gest, Kitholm îl făcu pe Bellman, care tocmai deschisese gura, să tacă.)...însă a afectat foarte grav cadrele poliţieneşti. Oameni al căror devotament era deasupra oricărei bănuieli erau acum priviţi cu suspiciune. Această iniţiativă a fost necesară, bineînţeles, numai că în cele din urmă s-a repercutat asupra scopului vizat, tocmai datorită intransigenţei ei. Cu nişte poliţişti candizi, e normal ca răufăcătorii să fie trataţi cum scrie la carte, numai că lucrul ăsta a ajuns până la urmă să ne taie craca de sub picioare. Adică sursele noastre de informaţii. Polițiștii nu mai aveau de gând să rişte, se luau orbeşte după codul de procedură criminală, iar pentru ticăloşi, fiecare zi era o sărbătoare. (Kitholm se bătu cu palma peste piept.) Ei, da, Bellman, să ştii, am fost printre primii care a salutat cu satisfacţie naşterea acestei noi ordini. Numai că ea a dat chix. (Începu să umble din nou prin încăpere, nervos.)

Foarte repede s-a ajuns la concluzia că noile conduceri ale crimei organizate erau complet diferite de cele vechi. Bineînţeles că cei ce executau actele criminale erau tot nişte ticăloşi de factură clasică şi că modul de îndeplinire al acestor sarcini rămăsese fidel caracteristicilor obişnuite, însă tehnicile de finanţare ale fiecărei lovituri în parte rămâneau în umbră. Ca, de altfel, şi destinaţia finală a majorităţii prăzii.

— Dar precis că ai reuşit, măcar în câteva cazuri, să identifici creierul. Altminteri n-ai fi ştiut nici astea.

— Aşa este. (Kitholm se opri şi ridică un deget.) Dar nu prin metodele obişnuite. În momentul în care filtrele tradiţionale, utilizate pentru obţinerea informaţiilor, s-au dovedit nefolositoare şi când s-a ajuns la concluzia că, dacă nu s-ar fi întreprins nimic, noua crimă organizată ar fi periclitat însăşi economia ţării, atunci s-a hotărât crearea unui serviciu special, în stare să facă faţă ameninţării.

— Ce chestie originală! chicoti Bellman. De fiecare dată când apare câte un obstacol care-i soluţia? Hop, se formează o brigadă, se creează un nou departament, ce mai, un nou imperiu mititel, şi cu un şef în capul lui. Asta-i o soluţie veche de...

— Nu şi de data asta, i-o reteză Kitholm. Nu, în cazul care ne priveşte a trebuit să ne înclinăm în faţa evidenţei; o anchetă, oricât de eficientă, nu ar fi fost totuşi suficientă. Se impuneau măsuri drastice şi urgente. Decizia a fost luată sus... undeva foarte sus, repetă el insistent, hotărându-se ca, pentru început, investigaţiile să nu fie obstrucţionate de nici o restricţie de procedură. (Umerii lui Kitholm se micşorară imperceptibil, în timp ce ceafa îi deveni rozalie.) Am fost desemnat să particip la această operaţiune, având în vedere experienţa mea. Dispunem de o echipă care, în afara mea, nu mai cuprinde niciun poliţist, iar sprijinul logistic pe care-l avem

la dispoziţie este considerabil. Eu, personal, sunt numărul doi. Şeful meu direct dă socoteală numai unui ministru.

Se întrerupse, aşteptând un comentariu din partea lui Bellman.

— Bine, zi mai departe, se mulţumi acesta să murmure.

Privirea lui Kitholm lansă fulgere însă continuă cu aceeaşi voce egală.

— Când ţi-am spus că noua crimă organizată riscă să ameninţe însăşi economia ţării n-am exagerat câtuşi de puţin. În mod normal, doar o escrocherie uriaşă, vizând banca Angliei, ar putea avea consecinţe atât de grave, însă criminalitatea, dacă este organizată într-un mod riguros, poate constitui, la fel, o problemă cât se poate de serioasă. Gândeşte-te şi tu.

— N-am chef, răspunse Bellman, închizând ochii.

— Puterile cu care suntem investiţi sunt absolut fără precedent, reluă Kitholm cu o voce din care răzbătea o nuanţă de excitare. Putem face apel la toate tehnicile de supraveghere. Mijloacele la care visează orice echipă de anchetă sunt la dispoziția noastră. Comunicarea tuturor datelor fiecărui individ care ne interesează, accesul nelimitat la toate operațiunile oricărei societăți comerciale, autorizarea imediată de a pune telefonul sub ascultare oricui considerăm noi necesar. Datorită libertăţii de acţiune de care beneficiem, până când criza asta va fi soluţionată, putem şti practic absolut totul cu privire la noii conducători.

— Zău că nu-mi dau seama de ce-mi povesteşti mie toate astea, spuse Bellman plictisit. Ca să fiu sincer, chestia asta mi se pare greu de înghiţit, mai ales că vine din partea ta. Dar bine, fie cum spui tu, atunci înseamnă că ai făcut o treabă bună, tu cu oamenii tăi. Dacă tot aţi identificat capii, nu vă rămâne decât să puneţi laba pe ei.

— Ah, dacă toate ar fi atât de simple, cum crezi tu! Câţiva tipi pe care i-am identificat sunt adevărate personalităţi.

— Asta nu înseamnă că nu pot fi arestaţi.

Corect. Dar una este să ştii că sunt vinovaţi; şi alta să oblii probe evidente, pentru ca ei să fie reţinuţi de tribunal.

— În cazul ăsta n-aţi făcut nicio brânză, i-o trânti Bellman cu satisfacţie.

— Ba nu, încă nu ne-am spus ultimul cuvânt. Ne-am gândit la asta încă de la început. Ar trebui ani şi ani pentru investigaţii oficiale şi procese interminabile ca să ajungem la țintă. Ar fi o metodă ineficientă. Şi, în afară de asta, suntem presaţi de timp. Am pierde controlul situaţiei cu mult înainte de a ajunge la capăt. Nu, a venit clipa de a trece la atac, de a pune în aplicare soluția nonconformistă care a fost deja planificată. Şi în care tu reprezinţi o piesă cheie.

Bellman n-a ştiut niciodată dacă ceea ce a făcut atunci s-a datorat explicaţiilor alambicate ale lui Kitholm sau tratamentului la care fusese supus. Cert este că a sărit din pat, cu intenţia de a se arunca asupra polițistului. Dar abia a atins podeaua cu picioarele, că genunchii i s-au îndoit sub el. Nu reuşi decât să se agațe de pantalonii lui Kitholm. Ceea ce a urmat a fost o luptă confuză. Kitholm, care încerca să-şi elibereze piciorul, avea aerul unui poştaş atacat de o javră tenace.

Bellman îl auzi strigând „Jenkins! Jenkins!” cu o voce ce părea că vine de foarte departe. Când individul îmbrăcat în alb se apleca asupra sa, el încă mai ţinea de cracul pantalonilor lui Kitholm.

— Haideți, domnule, calmaţi-vă. Imediat o să vă redăm încrederea în dumneavoastră.

Folosea în exprimare nesuferita persoană întâi a pluralului, aşa cum obişnuiesc infirmierii, însă modul în care-l ridică de jos pe Bellman n-avea nici în clin, nici în mânecă cu blândeţea acestora, ca, de altfel, şi felul autoritar cu care-l aşeză în pat. În momentul când

Jenkins băgă marginile cearceafului sub saltea, el îşi simţi corpul cum atinge aşternutul. Percepţiile sale începeau să se distorsioneze. Avu viziunea trecătoare a unui Kitholm minuscul, cu figură stacojie, care-l privea cu un aer furibund. Chestia asta îi crea o plăcere imensă; îl ungea pe suflet să-l vadă perturbat pe cel imperturbabil.

Peste câteva clipe, îşi făcu apariţia în încăpere o bluză mare, albă, parcă, fără nimeni în ea. Din locul în care trebuia să fie capul căzu o voce:

— V-am avertizat să nu prelungiţi prea mult vizita. Urmă un şuşotit, sub forma unei întrebări, şi vocea răspunse: Mâine. Dar să nu vă bizuiţi pe faptul că o să rămână calm tot atâta timp cât a rămas astăzi.

Ceva strânse braţul lui Bellman şi o durere îi anulă freamătul de crampe ce-l sâcâia în permanenţă. Şi, brusc, se lăsă bezna.

De data asta n-a mai fost nicio perioadă de tranziţie. Era zgâlţâit fără menajamente.

— Haide, domnule! Trezeşte-te!

Vocea era la fel de fermă ca şi mâna ce-l scutura de umăr. Bellman deschise ochii. Un individ solid privea cu un aer satisfăcut, ca şi cum trezirea asta brutală fusese pentru el cine ştie ce mare lucru. Lăsă tava pe pat.

— Ceaiul, anunţă el.

— Eşti Jenkins, nu-i aşa?

— Da, domnule, făcu celălalt, surprins.

Bellman începu să-şi bea ceaiul, examinându-l pe deasupra ceştii.

— Domnul care v-a vizitat ieri o să vină imediat.

— Aha, răspunse Bellman. Iar cum individul nu dădea semne că ar pleca, adăugă: Foarte bine. Acum poţi să mă laşi singur.

— O să rămân aici până soseşte domnul, făcu Jenkins, tuşind

uşor ca şi cum s-ar fi scuzat.

— Cum vrei, suspină Bellman resemnat. Dar să-ţi fie clar un lucru — persoana aia de care vorbeşti nici pe departe nu este domn.

Dacă un tresărit uşor n-ar fi mişcat colţul gurii lui Jenkins, s-ar fi putut crede că acesta nici n-a auzit remarca.

Kitholm îşi făcu apariţia înainte ca Bellman să-şi fi terminat ceaiul. În locul servietei obişnuite, ţinea în mână un pachet. După ce Jenkins ieşi din încăpere, Kitholm se apropie circumspect de pat.

— Cum te simţi?

Bellman nu răspunse. Urmărea cu ochii fiecare mişcare a vizitatorului său. Acesta continuă:

— Încearcă să fii...

Dar Mike nu-l lăsă să-şi încheie fraza:

— Ascultă, hai să terminăm o dată. Spune-mi cât mai repede ce ai de gând să-mi spui. N-am niciun chef să te ascult, dar îmi este clar că nu pot pleca de-aici atâta timp cât n-o să-ţi deşerţi tot sacul, Aşa că dă-i drumul. Te ascult.

— Asta, da, se poate numi o probă de inteligenţă, făcu Kitholm pe un ton suav.

Se aşeză în acelaşi loc ca şi data trecută, lăsând pachetul pe podea.

— Îţi mai aminteşti tot ce ţi-am spus ieri?

— Da, răspunse Bellman, în timp ce-şi aprindea o ţigară. Din păcate, se pare, că există un element al situaţiei mele, în care mă găsesc acum, despre care pot să spun că-mi amintesc perfect.

— Bine, spuse Kitholm, supraveghindu-l cu atenţie pe Bellman, ca şi cum s-ar fi temut de o nouă izbucnire din partea acestuia. Dacă nu mă înşeală memoria, ne-am oprit în punctul unde era vorba de soluţia împotriva recrudescentei activităţii criminale la care asistăm. În loc să mai repet într-una cuvântul „soluţie”, prefer să-i dau

numele oficial: operaţiunea „Decimare-L ”. L este prescurtarea de la Londra, explică Kitholm, cu un aer doct. Poate că în viitor va fi necesar să se ia măsuri similare şi în alte oraşe. Iar cuvântul „Decimare” vorbeşte de la sine: distrugere parţială. Un termen foarte potrivit... „Decimare-L”.

Cu ochii pe jumătate închişi, savură fiecare silabă.

— Întotdeauna te-ai înnebunit după melodrame, mormăi Bellman.

— Nici vorbă, răspunse sec Kitholm. Să vedem acum ce semnifică „Decimare-L” Obiectivul este simplu. Datorită unui proces de dezinformare, asociat cu eliminarea unor criminali din nivelurile superioare — fie prin rănire, fie prin ucidere —, operaţiunea „Decimare-L” va paraliza efectiv crima organizată.

— Ce tot spui acolo?

— Lucrurile se vor produce exact cum ţi-am spus.

— E o glumă, sau ce naiba?

— Nici gând. Iar ce-o să-ţi spun în continuare este la fel de serios.

— Am impresia că unul dintre noi are ceva la cap, făcu Bellman, stingându-şi ţigara. Ştiu foarte bine că ideea asta, pe care mi-ai prezentat-o, nu-i o noutate. Dacă-mi amintesc bine, poliţia unei ţări din America Latină are în rândurile ei o echipă de ucigaşi, care face o treabă similară.

— Aceia sunt oameni frustraţi, prost plătiţi, acţionând, chipurile, legal, erijându-se în justiţiari, replică Kitholm cu dispreţ.

— Dar ce, proiectul tău are vreo împuternicire oficială?

— Ţi-am mai spus, da.

— Niciun guvern n-ar...

— Nu zău? Anumite decizii luate de guverne te-ar înspăimânta.

— Halda de! Doar suntem unul dintre stâlpii civilizaţiei, noi, englezii.

— Fără îndoială, dar când există ocazia... (Vocea lui Kitholm se stinse.) După părerea ta, care este cea mai necruţătoare naţiune, în timp de război sau de crimă naţională, făcând abstracţie de aberaţiile gestapoviste sau de organizaţiile de aceeaşi orientare?

— Am mai auzit chestia asta undeva. O să-mi spui că este vorba de englezi, cu figurile lor de aristocraţi şi purtând la gât cravate în culorile colegiilor unde au studiat.

— Exact. Fiindcă este adevărat. Dacă m-aş fi gândit la aşa ceva cu ani în urmă, n-aş fi putut întrezări ce se află în spatele legendelor, ca, de altfel, toată lumea. Dar acum, cu toate că nu sunt un iniţiat, în adevăratul sens al cuvântului, cred că suntem naţiunea cea mai crudă care a existat vreodată. Şi multe alte ţări sunt de aceeaşi părere.

— Pari foarte mândru de lucrul ăsta.

— Sunt de părere că trebuie să ne scoatem pălăriile în faţa celor care au avut curajul să hotărască o măsură atât de disperată ca operaţiunea „Decimare-L". Au fost studiate toate posibilităţile până s-a ajuns aici. Din acest motiv, operaţiunea ale cărei linii generale ţi le-am descris deja, va fi demarată.

Bellman dădu din cap.

— În continuare, nu cred că...

— Natural, această operaţiune n-o să fie recunoscută în mod deschis. Esenţial este că a fost luată decizia. Restul nu te priveşte.

— N-am nicio legătură cu chestia asta, aşa că nu mă priveşte nimic.

— Oo, ba da! replică Kitholm cât se poate de calm. Nici n-ai idee ce legătură poţi să ai. Pentru că, vezi, cel care este însărcinat cu lichidările eşti chiar tu.

După aceste cuvinte, urmă o linişte prelungită. Apoi Bellman începu să râdă. Mai întâi, datorită ridicolului acestei declaraţii.

După care îşi dădu seama de comicul situaţiei — era ales drept executor de către cel ce urmărea orbeşte şi cuvânt cu cuvânt legalitatea cea mai strictă.

Kitholm îl aşteptă răbdător să se oprească din râs.

— Este o idee cu care nu te obişnuieşti cu una, cu două. Cred că-ţi dai seama ce greu mi-a fost să îndeplinesc ordinul acesta.

— Ordin, spui?

— Întocmai. Trebuie să-ţi fie clar că nu am autoritatea necesară pentru a pune pe picioare o operaţiune de asemenea anvergură. (Făcu o pauză.) Încearcă să vezi lucrurile într-un mod obiectiv. Decizia este luată. Că eşti de acord cu ea sau nu, asta nu interesează pe nimeni. Un anumit număr de oameni trebuie eliminat — asta este clar. Se pune deci problema de a găsi pe cineva care să se achite de sarcina aceasta. Acum gândeşte-te şi tu. Eşti candidatul ideal. Un fost poliţist, ale cărui capacităţi emoţionale s-au stins, care nu are rude apropiate, a cărei dispariţie ar trece complet neobservată şi care ar putea fi acuzat de crimă, fără ca faptul acesta să surprindă pe cineva.

Bellman privea fix în faţa sa.

— Kitholm, nu ştiu ce-i la mijloc, spuse el încet. Chestia asta depăşeşte puterea mea de înţelegere, dar dacă n-ai vorbit decât pe jumătate serios... atunci înseamnă că eşti nebun de legat.

— Sunt cât se poate de serios şi absolut lucid. Să continui. În afară de avantajele pe care le oferă existenţa ta solitară mai ai şi alte atuuri. (Îşi întoarse pentru o clipă privirea de la Bellman.) S-ar putea să nu mă crezi, dar întotdeauna am împărtăşit părerea generală — ai fost un poliţist excepţional. Nu ştiu ce metode ai folosit, însă ai obţinut rezultate spectaculoase. Ai fost machiavelic, iar asta este o calitate esenţială pentru noile tale îndatoriri. Cunoşti Londra ca pe buzunarul tău, şi fără îndoială că eşti, din instinct, omul situaţiilor

limită, care este în stare să-şi păstreze cel mai strict anonimat. De altfel, ai ucis mulţi dintre semenii tăi, şi acest lucru nu se învaţă aşa uşor. Ori poţi, ori nu poţi. (Kitholm se ridică şi, ca în ajun, începu să se plimbe prin faţa patului.) Ai fost ales pentru această sarcină, Bellman. Poate că pe moment lucrul acesta ţi se pare îngrozitor, însă vei fi uimit, tu însuţi, să constaţi cat de repede te vei obişnui cu ideea.

— O.K. Să admitem. Dar de ce tocmai eu?

— Pentru motivele pe care ţi le-am spus, nici mai mult, nici mai puţin. Un... un agent profesionist ar putea face munca asta — în particular, execuţiile —, însă ar necesita mult timp pentru a iniţia pe cineva în meseria aceasta, iar ceea ce este esenţial este păstrarea unui secret absolut. Să fiu sincer, nu cred că aşa ceva se poate învăţa. Este vorba aici de un fel de dar al naturii. Marea majoritate a rău-făcătorilor sunt foarte şmecheri Pe vremuri te-ai descurcat perfect cu ei. Poţi reîncepe.

— Kitholm, las-o baltă. E mult de-atunci.

— Bellman, n-ai ce-i face, ai fost ales. Dar până acum ţi-am vorbit numai despre partea neplăcută a lucrurilor. Există şi compensaţii. (Kitholm devenise aproape jovial, ca şi cum faptul că trecuse la un subiect mai agreabil îl stimula.) Instrucţiunile pe care le vei primi vor fi simple. Fă ce ţi se spune şi profită de recompensă.

— Continuă, spuse Bellman.

— Nu e deloc complicat. Când vei pleca de aici, vei primi nişte bani. Cinci sute de lire. Şi vei mai primi în fiecare săptămână alte cinci sute.

— Senzaţional! Cu banii ăştia aş putea să beau luni întregi.

— Vom şti lucrul acesta.

— Şi ce-i cu asta?

— Nu-i nimic. Lucrul acesta a intrat în prevederile noastre. De

asemenea, am prevăzut că-ţi vei îndeplini sarcinile. Chiar dacă vei bea.

— Asta-i imposibil, sunteţi nebuni de legat, cu toţii!

— Te repeţi. Nu, nu suntem nebuni. Bellman, gândeşte-te un pic. Dacă, după ce ai primit prima plată, nu ţi-ai îndeplinit misiunea dată, ce va pierde statul? Cinci sute de lire, asta-i tot. Şi va fi găsit altcineva care să-ţi ia locul. Suntem gata să pariem că banii vor reprezenta pentru tine o atracţie mai mare decât scrupulele conştiinţei tale. Dacă vei fi prins, sau dacă nu-ţi vei îndeplini misiunea, pentru că ai fost beat, aceasta ne lasă indiferenţi. Tot ce poţi povesti este că ai acţionat într-un temei oficial, să presupunem, dar există foarte puţine şanse să te creadă cineva. Iar noi estimăm că talentele tale naturale vor elimina acest risc. Iar în cealaltă ipoteză... n-ai fost decât un beţiv oarecare.

— M-aş putea preface.

— Nu.

— Bine, să presupunem că accept, iau banii şi nu fac nimic ca să merit retribuţia primită. Ce-o să se întâmple?

— Întrebarea nu merită răspuns.

— De ce?

— Bellman, am impresia că nu-ţi dai seama că n-ai nicio scăpare, oftă Kitholm. Acest lucru îl ştim din momentul în care ai acceptat primul pahar la gara Victoria. Nu-ţi poţi permite luxul să ne refuzi.

— Tot nu mi-ai spus ce-o să se întâmple.

— Bellman, eşti una dintre puţinele persoane care ştiu despre existenţa proiectului operaţiunii „Decimare-L.”, spuse Kitholm, ridicând din umeri. Riscul pe care îl reprezinţi, din punct de vedere al securităţii, este mic. Însă a fost necesar să ţi se prezinte cadrul operaţiunii. În consecinţă, dacă nu faci nimic să onorezi contractul, ei bine, vei fi lichidat.

Bellman ridică mâinile în sus, izbucnind în râs.

— Kitholm, ce naiba, doar suntem în secolul douăzeci. La Londra... în sfârşit, asta e părerea mea. Genul ăsta de lucruri, nu se...

— Bellman, nu are rost să mai discutăm. (Kitholm se aplecă, luă de jos pachetul şi-l aruncă pe pat.) Locul ăsta unde te afli este o clinică. În principiu, aici sunt tratate persoane care au trecut prin momente... penibile, persoane care au lucrat pentru... anumite servicii guvernamentale.

— Va' să zică, există cu adevărat locuri d-astea?

— Sigur că da, întrucât clinicile obişnuite sunt excluse. Nu-i aşa că nu mai simţi nevoia de a bea? Efectele tratamentului se vor atenua în următoarele două zile, dar câtva timp vei traversa o perioadă destul de critică. Însă după acest interval vei redeveni individul de altădată şi te vei regăsi pe tine însuţi.

— În cazul ăsta de ce v-aţi mai obosit să mă dezintoxicaţi?

— Nu este vorba de dezintoxicare. Expresia care se potriveşte cel mai bine este „anulare temporară”. Pentru noi a fost esenţial să-ţi fixăm instrucţiunile în memorie cât timp ai fost cu stomacul gol. În pachetul ăsta îţi vei găsi hainele. Au fost curăţate, adăugă Kitholm, cu dezgust. (Îşi băgă mâna în buzunar.) Iată cele cinci sute de lire.

Pachetul de bancnote ateriză pe pat, alături de haine. Dintr-un alt buzunar, Kitholm scoase un carneţel.

— Aici sunt scrise amănuntele misiunii tale, spuse el, deschizându-l.

Dintr-o dată Bellman se simţi învins. Kitholm dădea dovadă de o mare siguranţă şi, ceea ce părea absurd până mai adineauri devenea acum credibil.

— Trebuie să-ţi notezi anumite lucruri. Deschide pachetul. Blocnotesul şi pixul tău sunt în haină.

Bellman ascultă. Blocnotesul său hărtănit şi pixul se aflau la locul

lor.

— Cred că m-aţi urmărit de mult timp, spuse el în timp ce căuta o pagină goală.

— De câteva săptămâni, admise Kitholm. Din clipa în care a fost pomenit numele tău. Să ştii că n-ai fost singurul candidat.

— Se poate, dar precis am fost ăl mai ghinionist.

— Pentru început o să ne ocupăm de nişte indivizi aparent neînsemnaţi, reluă Kitholm cu seninătate. Ai auzit vorbindu-se de Ronald Toper? (Bellman făcu semn că nu.) Nici nu mă surprinde. Individul acesta nu are nimic care să atragă atenţia. Este un aghiotant, unul dintre acei indivizi care nu au suficientă materie cenuşie ca să fie în stare să ocupe un loc proeminent. Este un instrument. Actualmente are drept acoperire o firmă importantă de vânzări en-gros. Se ocupă aproape în exclusivitate cu un comerţ curat. Poate că într-o zi va fi prins cu mărfuri tăinuite, dar nu prea cred. Este folositor datorită celor pe care-i frecventează. (Kitholm îşi ridică privirea din carneţel.) Că veni vorba, individul acesta nu face parte dintre cei ce urmează a fi lichidaţi.

— Dacă te-ar auzi, ar fi în culmea fericirii.

— La ora actuală este manipulat de cineva foarte important. Vrem ca Toper să fie doar scos din circulaţie. Ceva în genul unei răfuieli. Scopul nostru este de a-i distruge firma, dând astfel impresia că numai şi numai concurenţa a putut fi de vină.

— Precis că aşa o să creadă şi el, mormăi Bellman.

— O să ocheşti la picioare, spuse Kitholm pe un ton detaşat.

— Trebuie neapărat să trag în el?

— Da. Descurcă-te cum ştii şi fă-ţi rost de un revolver, asta-i treaba ta. Fură-l sau cumpără-l, lucrul acesta nu are importanţă. Când vei trece la acţiune, să faci în aşa fel încât să se creadă că această iniţiativă vine din partea bandei lui Dachett.

— Vic Dachett?

— Exact. În sfârşit, cineva de care ai auzit vorbindu-se! Aceasta-i adresa de-acasă a lui Toper şi cea de la depozitul său, adăugă Kitholm, întinzându-i carneţelul lui Bellman. Copiază-le.

Bellman făcu întocmai. Avea impresia că visează.

Vizitatorul său se sculase deja şi se îndrepta spre uşă.

— Bellman, îţi urez noroc.

— Asta-i tot? exclamă acesta stupefiat.

Kitholm se opri cu mâna pe clanţa.

— Ia uită-te! mai adineauri, abia aşteptai să plec.

— Da, dar...

— Cinci zile. Ai cinci zile să execuţi misiunea aceasta, din momentul în care vei ieşi de aici. Adică, de mâine.

Şi uşa se închise.

4

Cum plecă Kitholm apăru Jenkins cu o tavă. Bellman mâncă aproape tot, eliberându-și deliberat mintea de orice gând. Nu voia să-şi mai amintească ceva din convorbirea avută cu Kitholm.

După ce înghiţi ultimul dumicat îşi simţi stomacul frământat de crampe. Jenkins apăru chiar în clipa când el se pregătea să cheme pe cineva să-i aline suferinţele. Individul în alb puse un pahar cu apă pe noptieră şi întinse mâna cu palma în sus. Două pastile se aflau pe o bucată de hârtie.

— Domnule, luaţi astea. N-o să mai faceţi injecţii.

Bellman luă pastilele şi le privi cu un aer neîncrezător.

— O să-şi facă acelaşi efect ca şi injecţiile?

— Nu chiar. Injecţiile făceau parte din tratament, dar conţineau şi un sedativ. Pastilele astea sunt doar somnifere.

Sub privirea aprobatoare a lui Jenkins, Bellman le înghiţi cu puţină apă. Nici măcar nu-şi dădu seama când îl fură somnul.

Se trezi din cauza durerilor. Îl durea capul, avea crampe la stomac, ace înroşite îi înţepau mâinile şi picioarele. Mai aţipea din când în când, apoi se trezea cu o regularitate de ceasornic, însă perioadele de timp în care nu dormea deveneau din ce în ce mai lungi. Migrena începuse să-l lase, însă acum avea o poftă nebună să bea ceva. Începu să se agite febril.

— Bellman, nu te simţi bine?

Încercă să se scoale, dar nu reuşi decât să se ridice într-un cot. Nu auzise că intrase cineva, iar ochii săi înceţoşaţi nu-i permiteau să distingă decât o umbră la capul patului. O umbră cu contururi vagi, căreia nu i se distingeau detaliile.

— Cine eşti? întrebă el cu o voce care părea că nu-i aparţine.

Clipi din ochi, să se acomodeze, până-şi dădu seama că lumina era, de fapt, stinsă şi perdelele trase aproape în întregime.

I se păru că silueta se înclină uşor.

— În regulă. Am impresia că eşti suficient de agresiv. (Pronunţia era corectă şi sigură, iar timbrul vocii n-avea nici urmă de accent şi nici vreo intonaţie care să denote ceva anume.) Cine sunt eu? Sunt persoana care conduce operaţiunea „Decimare-L." Numele meu nu contează, însă, dacă vrei, poţi să-mi spui Praeger. Bineînţeles că acesta nu este numele meu adevărat, dar aşa e mai bine pentru amândoi. Bellman, nu există niciun comutator, ar fi trebuit să ştii lucrul acesta, reluă el, pe un ton brusc, mai dur, în timp ce Bellman bâjbâia cu mâna, încercând să aprindă lumina. Îmi voi pierde foarte

puţin timp aici. Ţi s-a spus ce aşteptăm de la tine. Eu, personal, mă cam îndoiesc în privinţa capacităţilor tale, dar în sfârşit... vom vedea.

Bellman simţi cum ceva îi ateriză pe picioare.

— Acesta este un carnet de cecuri. Pe numele tău a fost deschis un cont. În privinţa asta nu vei avea niciun fel de probleme. Pe spatele carnetului de cecuri vei găsi scris un număr de telefon. Aparţine unei societăţi comerciale respectabile. (Se auzi un uşor zgomot care putea fi foarte bine un chicotit.) Sau în aparenţă respectabilă. După ce vei îndeplini misiunea, vei suna la acest număr şi vei spune care este noua ta adresă. Pe viitor, de fiecare dată după ce vei termina cu bine o însărcinare, vei suna la acest număr şi vei raporta amănunţit. Vei primi ordine prin telefon sau prin intermediul domnului Kitholm. Ceea ce ţi se datorează va fi depus săptămânal în contul tău. Chiar de acum el se cifrează deja la cinci sute de lire. Bellman, eşti un mic bogătaş, concluzionă vocea, după o mică pauză. Cel puţin în comparaţie cu situaţia ta actuală.

— Prostii! bălmăji Bellman, care se lupta pentru a-şi controla tremurul ce-i cuprinsese corpul.

— Şi nu are rost să te oboseşti să suni la acest număr pentru a cere ajutor, continuă Praeger ca şi n-ar fi auzit remarca lui Bellman. Nu te poţi bizui pe nimeni decât pe tine.

Silueta se îndepărtă. Când uşa se deschise, valuri de lumină pătrunseră în cameră, înghiţindu-l pe Praeger, iar din plecarea sa în memoria lui Bellman nu rămase decât imaginea fugară a unei pete de lumină pe un fond întunecat.

Şi coşmarul reîncepu. Din când în când, gândurile îi erau clare, însă asta nu făcea decât să-i accentueze suferinţa. Crampele din stomac deveneau din ce în ce mai violente, ca şi cum ceva îl sfâşia pe dinăuntru, Neştiind ce să mai facă, se sculă din pat, se duse la

fereastră şi trase perdelele. Ramurile unui copac îl împiedicau să vadă mare lucru, doar colţul unei peluze, cu iarba tunsă îngrijit, care mărginea un rond de flori pipernicite. Se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Jenkins aştepta pe culoar ca o sentinelă conştiincioasă.

— Ar fi bine să reveniţi la pat, domnule. O să vina cineva să se ocupe de dumneavoastră.

În ciuda amabilităţii sale, răzbătea din cuvintele acestuia o ameninţare. Aşa că Bellman bătu în retragere şi se aşeză pe marginea patului.

Se afla în aceeaşi poziţie, cu spatele îndoit şi cu bărbia lipită de piept, când individul care-i dăduse de băut la gara Victoria îşi făcu apariţia, însoţit de un tip mai scund, cu umeri de hamal, Jenkins încheia cortegiul.

— Hai Bellman, îmbrăcarea!

Era aceeaşi voce, însă tonul nu mai era la fel de suav.

Bellman nu mişcă. Nu avea niciun chef să plece, cel puţin acum. Încăperea aceasta era o oază de siguranţă şi reprezenta tratamentul care ar fi pus capăt suferinţelor sale. Însă ameninţarea din vocea tipului era fără echivoc, aşa că începu să scotocească stângaci, căutându-şi hainele. După ce se îmbrăcă, cel mai scund dintre cei doi întinse mâna, arătându-i uşa.

— Unde mergem? întrebă mecanic Bellman.

— Nu mai ai ce căuta aici, răspunse cel înalt. Eşti liber.

— La revedere, domnule, spuse Jenkins, când cei trei părăsiră camera, şi lui Bellman i se păru că distinge o umbră de milă în tonul vocii acestuia.

Coborâră scara. Era o casă veche, ale cărei lambriuri atestau o vârstă venerabilă. Trecură printr-o uşă care dădea spre o altă scară. Era scara ce cobora spre pivniţă. Lumina becurilor din tavan îl obligă pe Bellman să mijească ochii. Când se obişnui, constată că

subsolul fusese transformat în garaj. De fapt, era un atelier cât toate zilele, ultramodern, dotat cu utilaje mecanice împrăştiate aproape peste tot. În fund se găsea o maşină, numai că el era împins către un camion. La volanul acestuia se afla deja cineva.

Tipul cel înalt deschise uşa din spate a camionului şi-i făcu semn să urce. Pe toată lungimea autovehiculului, era instalată o bancă. Cabina şoferului era despărţită de restul maşinii cu un perete din tablă. Nicio fereastră, doar lumina gălbuie a unui bec chior din tavan. Cei trei se aşezară pe bancă, şi camionul demară brusc.

Era ceva îngrozitor. Tortura la care era supus Bellman atingea proporţii nebănuite. Muşchii săi, deja crispaţi, erau supuşi la chinuri cumplite de fiecare dată când trebuiau să se contracte pentru a se opune oscilaţiilor maşinii.

— Prietenul nostru amator de pileală nu prea are aerul să fie în formă seara asta, rosti vocea ce-i era familiară. Bellman, nu zici nimic?

— Nu, n-am nimic de spus, răspunse el, după o clipă de răgaz. Vreau numai să mă uit la voi ca să vă pot ţine bine minte mutrele.

— Ei bine, atunci, nu te jena, interveni celălalt, aruncându-şi bărbia înainte cu un aer dispreţuitor. Eşti un nimeni. O epavă ca tine n-are pe cine să intereseze, nici cât negru sub unghie.

Bellman, se lipi de spetează şi, închizând ochii, se forţă să îndure vibraţiile ce-i crăpau capul.

După o grămadă de manevre, în cele din urmă camionul se opri. Şoferul bătu de câteva ori în peretele despărţitor, şi vocea sa estompată anunţă:

— Am ajuns.

— Unde suntem? se interesă Bellman.

— Coboară, o să vezi tu, îi răspunse paznicul cel rău.

Bellman apăsă clanţa uşii din spate a camionului şi uşa se

întredeschise. Dar, înainte de a avea timpul necesar să sară afară, simţi cum o mână îl îmbrânceşte din spate; căzu lat pe asfalt. Unul dintre ticăloşi izbucni în hohote de râs.

Se ridică de jos zâmbind, ca şi cum s-ar fi scuzat pentru neîndemânarea sa.

— Aşteptaţi o clipă. Am uitat să-i transmit, ceva lui Kitholm..

Uşa din spate, care tocmai se închidea, se redeschise.

— Ce anume?

Fără să-i pese de durerea înfiorătoare pe care i-o provocă mişcarea, Bellman ridică piciorul şi izbi uşa cu violenţă.

Individul cel blond îşi retrase iute capul când piciorul lui Mike luă contact cu uşa camionului, însă fu prea târziu. Partea de dinăuntru a jumătăţii de uşă pe care o deschisese îi lovi puternic ţeasta. Răsună un strigăt de durere. Bellman tocmai se pregătea să repete figura, când, în deschizătura uşii, apăru garda de corp a victimei sale şi-i făcu semn s-o şteargă. Mike avu impresia că zăreşte umbra unui zâmbet pe buzele acestuia. Se întoarse şi se îndepărtă. Auzi camionul pornind, dar nu se mai obosi să se uite după el.

Se afla pe o stradă îngustă, mărginită de căsuţe scunde care semănau una cu alta. Un cartier obişnuit, ca atâtea altele din Londra. Putea fi Notting Hill, sau Brixton, sau East End, sau. La fel de bine, orice alt cartier din cele câteva zeci existente.

Strada dădea într-un bulevard animat şi Bellman nimeri drept în Clapham Road, exact în faţa staţiei de metrou Stockwell.

Aici se opri. Ce să facă? Îi crăpa buza după un păhărel şi ca un făcut, un băruleţ se afla doar la câţiva metri de el. Numai că ceva nedefinit îl făcu să traverseze strada şi să coboare în metrou. Fără să se întrebe ce anume i-a determinat decizia, cumpără un bilet pentru gara Victoria şi urcă în tren ca un somnambul. Când metroul se opri la Victoria, coborî şi se amestecă în mulţimea călătorilor ce se

îndreptau spre gară. Abia atunci îşi dădu seama că ajunsese de unde plecase; nu se afla decât la o aruncătură de băţ de locul unde fusese, într-o oarecare măsură, răpit.

În restaurantul gării încercă din răsputeri să reziste tentaţiei — aproape irezistibile — de a comanda o băutură ca lumea, fiind conştient că trebuie să rămână lucid, pentru a-şi limpezi gândurile. Dar chiar înainte de a-şi termina berea pe care o luase ca un automat, se trezi comandând un whisky, apoi încă unul, parcă pentru a întări efectul berei. După câteva minute începu să se simtă mai bine. Crampele din stomac îl lăsară şi acele de foc care-i înţepau muşchii mâinilor şi picioarelor dispărură de tot. Doar durerea de cap ce-i chinuia tâmplele încă rămăsese la postul ei.

Mai târziu, după vreo şase pahare de whisky, înota în euforie. Căldura alcoolului îl legăna. Brusc, îi reveni memoria şi, împreună cu ea, frica. Pentru moment era în posesia tuturor facultăţilor sale. Însă era conştient că etapa următoare avea să însemne uitarea. Şi nici măcar nu avusese timpul să analizeze evenimentele recente pe care le trăise, şi nici să hotărască în privinţa oricărei decizii cu privire la intenţiile sale de viitor.

Gândul că putea fi manipulat de Kitholm sau de fantoma aia, cu numele de Praeger, îl îngrozea, însă indiferenţa totală — afişată pe figurile celor doi — în faţa perspectivei, unui eventual eşec al său, năştea în el voinţa sălbatică de a reuşi. Sau, cel puţin, voinţa de a rămâne în viaţă. La urma urmelor, faptul de a vedea afirmându-se în el cel mai puternic dintre instincte, acela al supravieţuirii, nu era nimic surprinzător. Bellman rânji şi-şi duse paharul la gură. Totuşi era ciudat, mai ales că în urmă cu câteva zile îşi dorea să moară.

Îşi pipăi buzunarul în care-şi pusese cele cinci sute de lire, apoi îşi scoase blocnotesul pentru a reciti însemnările pe care le făcuse la insistenţele lui Kitholm. Un val de mânie i se urcă la cap când dădu

cu ochii de instrucţiunile primite. Supravieţuirea depindea de capacitatea sa de a răni pe cineva de care nu avea habar. Mai comandă un whisky dublu, pe care-l dădu peste cap dintr-o suflare. Următoarele două avură aceeaşi soartă. Acum, abia că se mai putea ţine pe picioare.

Restaurantul era ticsit de lume. Bellman privea, clătinându-se, cercul de figuri inexpresive ce-l înconjura şi se uita la el cu un interes bovin, aşteptând cu nesaţ izbucnirea unui scandal.

— Ce dracu' vreţi, voi, ăştia? porni el la atac, răspunzând parcă aşteptării latente a spectatorilor.

— Ia zi, puişor, e ceva în neregulă?

Se vedea de la o poştă că matroana, care domina din spatele barului, avea destulă experienţă să potolească spiritele. Însă tonul ei ferm nu-i scăpă lui Bellman.

— Nu-i nimic, bălmăji el. Nu-ţi fă griji din cauza mea.

— Ar fi mai bine să te duci acasă, puişor. Ai băut destul.

Chestia asta suna ca un ordin. Formulat într-un mod amabil, însă până la urmă tot ordin era.

Acasă!

Bellman ieşi în sala de aşteptare a gării. Timp de o oră băuse zdravăn; reuşi să-şi păstreze luciditatea, numai că nu se prea simţea în apele sale. Nu-l mai durea nimic, dar era prost dispus, şi atât.

Trebuia neapărat să se refugieze undeva.

Era nouă şi jumătate. Unde să se ducă? Aşa deprimat cum era, nu se putu stăpâni să nu zâmbească la gândul că o dată în viaţă putea să meargă unde avea chef, sau măcar pe undeva, pe-aproape. La Hilton? La Savoy?

Cuvântul „Hotel" îi atrase atenţia. Era o firmă luminoasă deasupra unui chioşc de ziare. Recepţionerul îl urmări cum se apropie de biroul său, uitându-se la mersul nesigur al lui Bellman

cu un amestec de scepticism şi rea voinţă.

— O să-ţi fie cam greu să găseşti o cameră pentru o singură persoană, răspunse el întrebării cam bălmăjite a lui Bellman. Este ocupat cam peste tot.

— Peste tot?

— V-aş putea găsi o cameră, dar cu două paturi, însă chestia asta o să vă coste douăş'pe lire.

— Nicio problemă, răspunse Bellman cu un ton belicos.

În timp ce recepţionerul nota în registru datele personale ale acestuia, Bellman începu să-şi caute prin buzunare tichetul de la bagajele de mână. Îl găsi printre paginile blocnotesului său.

Termină cu formalităţile de la hotel şi ieşi în stradă, îndreptându-se către şirul de taxiuri ce aştepta la coadă.

— Am de luat un bagaj de la gara Victoria. După aia o să mă duci la Earls Court, la reşedinţa Flackman.

Şoferul taxiului în care urcase îl învălui cu o privire bănuitoare, după care acţionă aparatul de taxat şi porni.

După ce maşina dispăru, un bărbat îmbrăcat într-o vestă sport intră într-o cabină telefonică din apropierea staţiei de taxiuri.

— S-a înscris la reşedinţa Flackman din Earls Court, domnule. Bishop l-a luat în filaj.

— Cum era? se interesă Praeger.

— Era beat, domnule.

— Hmmm. În sfârşit, vom vedea. Nu avem altceva de făcut decât să aşteptăm.

Pe la opt, când se trezi, Bellman simţi nevoia irezistibilă de a-şi lua tălpăşiţa din hotel. Amintirea serii trecute, deşi destul de estompată, nu se ştersese complet din memoria sa. Trebuia să-şi alunge totul din minte, să nu-şi mai aducă aminte de nimic.

Nici prima ţigară nu-l ajută să-şi recapete luciditatea. Blestematul de Kitholm!

După ce făcu un duş şi se bărbieri, îşi vârî putinele bunuri în valiză şi plecă din hotel cât putu mai discret, îşi luă micul dejun într-o ceainărie oarecare şi înghiți cu indiferenţă tot ceea ce i se servi. Mâncarea era bună de dat la porci.

Ieşind, se îndreptă maşinal spre metrou. La Kensington îl schimbă. I se întâmplase de multe ori să călătorească aşa, cu mintea aiurea, privind pe geam defilarea stâlpilor, pentru a se putea gândi în voie.

Coborî, fără să-i pese care era staţia. Era Notting Hill Gate. Îşi privi ceasul şi se minună văzând că era ora zece. Pierdut în gândurile sale, precis că făcuse traseul de mai multe ori. De cel puţin două ori.

Tipa de la agenţia imobiliară probabil că era bântuită de pesimism. După ce Bellman îi descrise locuinţa visurilor sale, dădu din cap, a părere de râu, şi, după ce-l examina mai bine pentru a-i evalua posibilităţile financiare, i-o trânti:

— Pentru timpurile de astăzi este aproape imposibil de găsit aşa ceva..

Bellman se aşeză cu valiza la picioare şi, ca şi cum n-ar fi auzit ce i se spusese, adăugă:

— Şi vreau să aibă şi telefon.

— Vă daţi seama ce-mi cereţi, domnule... ?

— Bellman.

— ...Domnule Bellman? Chiria unui apartament care să corespundă dorinţelor dumneavoastră vi s-ar părea prohibită.

— Cât?

— Păi ar trebui să calculez...

— Vreau un apartament, aşa cum v-am spus să fie. Şi cu telefon.

— Sinceră să fiu, nu am nimic care...

Dar individa se întrerupse la vederea teancului de bancnote pe care Bellman îl scoase din buzunar.

— Nu am idee despre modul în care sunteţi plătită, zise el, foşnindu-şi banii.

— Păi suntem plătiţi la procent, dar... răspunse ea ca hipnotizată.

— În fond mi-e indiferent. (Scoase câteva bancnote din pachet). Poftim o sută de lire, spuse el agitându-le. Vreau un apartament şi sunt dispus să plătesc o chirie de... să zicem între treizeci şi cinci şi patruzeci de lire pe săptămână. Dacă îmi găseşti ceva care să-mi convină, suta asta de lire este a dumitale, indiferent de orice altă remuneraţie. Dacă nu este suficient, nu ai decât să-mi spui. Nu sunt jucător de poker, aşa că n-o să plusez. O să mă duc la altă agenţie.

— Ăăăă... nu credeam că vreţi într-adevăr ceva, aşa cum mi-aţi spus dumneavoastră, zise ea încurcată la culme. De altfel, chiar la preţul acesta... (Bellman se prefăcu imediat că-şi bagă banii în buzunar.) Staţi o clipă, poate că... se precipită ea, după care se opri, uşurată, văzând că bancnotele au reapărut.

— Te ascult.

— Este o doamnă... foarte aproape de aici, la Fortis Crescent. Îşi închiriază primul etaj al vilei în care locuieşte. Este vorba de două camere, cu bucătărie şi baie. Există şi o intrare de serviciu. Proprietăreasa cere patruzeci de lire. Locuieşte singură. La parter.

— Telefonul este cuplat?

— Nu, nici vorbă, dar... hm... doamna aceasta doreşte ca chiriaşul ei să vină cu nişte recomandaţii.

— Foarte bine, atunci recomandă-mă, spuse Bellman sec, agitându-şi bancnotele.

— Domnule Bellman, păi nici nu vă cunosc, replică ea cu un aer stoic.

— Lucrez în turism de unul singur, suspină Bellman, ridicându-şi ochii spre tavan. Organizez excursii pentru străini. Am stat o perioadă la Londra, după care m-am mutat în Nord şi acum vreau să mă reîntorc. (Puse banii pe birou.) Şi-ţi promit că n-o să calc petuniile acestei venerabile doamne şi nici n-o să fac pipi în chiuvetă. Aşa că, dacă crezi cumva că mă poţi recomanda, să nu mai pierdem vremea.

Tipa încercă să-şi ia un aer indignat, dar, la vederea bancnotelor răspândite în faţa ei, renunţă pe loc. Luă telefonul şi formă un număr.

— Doamna Anstey? Ah! La telefon este doamna Kell... da... de la agenţie. Cred că v-am găsit pe cineva care să-l înlocuiască pe fermecătorul domn Hammond. (Însoţi cuvântul „fermecător” cu o privire neîncrezătoare, aruncată în direcţia lui Bellman.) Am luat toate recomandările şi vi le voi comunica. Ah, sunteţi foarte amabilă. Precis că veţi fi mulţumită de dânsul. Da, se numeşte Bellman... sigur că da... vi-l trimit chiar acum. (Ascultă câteva clipe, fără să zică nimic.) Mulţumesc, doamnă Anstey... da, cât mai repede posibil. (Închise telefonul, îmbujorată la culme.) Doamna Anstey vă aşteaptă, domnule Bellman.

— Nu-ţi mai fă atâtea probleme, spuse Bellman. Toată lumea este obligată să mai mintă din când în când.

— Sper că veţi fi discret, făcu doamna Keel, în timp se strângea bancnotele din faţa ei. Doamna Anstey este o persoană foarte

delicată.

— Şi eu o să fiu la fel cum ai fost dumneata. Dă-mi te rog adresa.

Tipa notă ceva pe o hârtie, dându-i-o apoi lui Bellman.

— Mulţumesc, spuse el, luând hârtia. Şi fii liniştită. Să ştii că nu sunt urmaşul lui Jack Spintecătorul.

Numărul 103 din Fortis Crescent, situat pe înălţimile din Campden Hill, care dominau Halland Park Avenue, se găsea în partea şic a cartierului. Într-o zonă plină cu verdeaţă, rezervată exclusiv reşedinţelor barosanilor. Fiecare casă îşi avea grădina ei, separată de cea a vecinilor cu ziduri joase, sau cu garduri de verdeaţă, tunse îngrijit. Vila era o construcţie veche, din cărămidă roşie. Etajul, prevăzut cu o terasă, avea balcon, care înconjura clădirea. Bellman era încântat de locuinţă.

Iar doamna Anstey era efectiv adorabilă. O doamnă dintr-acelea în vârstă şi distinse, care te cuceresc de la prima vedere.

— E folositor, nu-i aşa, să existe o intrare separată? făcu ea gesticulând, arătându-i uşa laterală prin care se putea ajunge direct la etaj.

Bellman fu întru totul de acord şi o urma pe scară. Se intra direct în sufragerie, camera fiind prevăzută cu o fereastră cât toate zilele. Deşi mobilierul era modern, era totuşi foarte confortabil, fiind absolut pe placul său. Bucătăria, mascată de o draperie, se afla într-un colţ. Conţinea o maşină de gătit şi o mulţime de accesorii, cărora

Bellman nu le acordă decât o privire fugară.

Cealaltă cameră, mai mică, dădea spre stradă. Bellman inspectă baia, dând politicos din cap la comentariile gazdei sale. Telefonul se afla instalat pe o măsuţă în sufragerie. Ridică receptorul, ca să se asigure că funcţionează.

— Doamnă Anstey, îmi place teribil apartamentul

dumneavoastră. Vreau să-l închiriez.

— Îmi face plăcere că-mi spuneţi asta... dar... doamna Keel v-a pomenit de preţ? Chiria ar fi de...

— Patruzeci de lire pe săptămână, ştiu.

— Vi se pare suma asta... făcu ea, privindu-l îngrijorată.

— Este perfect. Doriţi să vă plătesc pe o lună în avans?

Uşurarea doamnei Anstey era evidentă.

— Dacă acest lucru nu vă...

Pentru a evita penibilul părţii financiare a tranzacţiei se întrerupse pur şi simplu în mijlocul frazei, evitând să rostească ceva stânjenitor.

— Dacă nu aveţi vreo obiecţie, aş vrea să mă mut imediat, spuse Bellman, băgându-şi mâna în buzunar. Aveţi ceva împotrivă dacă vă plătesc în numerar? Sau poate doriţi să-mi verificaţi actele?

— Oh! Din moment ce mi-aţi fost recomandat de doamna Keel... (Luă banii cu un gest delicat.) Am să notez într-un carneţel toate cheltuielile dumneavoastră. Dacă aveţi nevoie de ceva, indiferent de ce, nu vă sfiiţi, eu locuiesc la parter. (Înainte de a ieşi, se întoarse.) Mă voi ocupa să vă trec telefonul pe numele dumneavoastră. Cred ca este... oh! Uitasem... poftiţi cheile.

După ce proprietăreasa plecă, Bellman începu să-şi examineze meniul. Faptul că plătise cu o lună în avans, îi dădea un sentiment curios de permanenţă şi începu să facă acele lucruri mici şi neînsemnate ce sunt făcute în mod automat: deschise robinetul de la chiuveta din bucătărie, dădu câţiva pumni în saltea, pentru a-i încerca moliciunea, şi trase, fără a avea nevoie, de lanţul vasului de apă de la toaletă.

După ce termină şi nu mai avu cu ce să-şi ocupe timpul, se apropie de telefon, privindu-l duşmănos, ştiind că dacă avea să formeze numărul pe care îi dăduse Praeger, asta ar fi însemnat un

act de supunere. Luă carnetul de cecuri şi formă încet numărul ce era scris pe spatele acestuia.

— Agenţia Selgo, anunţă o voce de femeie. Cu ce vă putem fi de folos?

— Mă numesc Bellman. Am un mesaj pentru domnul Praeger.

— Ah, da, domnule Bellman.

Acesta îi dădu adresa. Şi numărul de telefon.

— Cred că atât aşteaptă de la mine... cel puţin pentru moment.

Urmă o linişte. La celălalt capăt al firului secretara îi nota noile coordonate.

— Vă mulţumesc. Mesajul dumneavoastră va fi transmis.

Bellman luă cartea de telefon ce se afla lângă aparat şi începu s-o frunzărească. Selgo, agenţie de Consulting, Lexington Street, Wl, Soho — acestea erau datele înscrise în dreptul numelui firmei.

Închise cartea de telefon şi dădu drumul la duş.

— A dat semn de viaţă, spuse Kitholm.

Praeger luă hârtia pe care Kitholm i-o înmână şi ridică din sprâncene.

— Şi-a ales un cartier elegant, catadicsi el să spună.

— S-ar putea ca lucrul acesta să fie semn bun.

— Credeam că o să-şi aleagă o locuinţă mizerabilă, făcu Praeger, visător. Cum de-a aterizat acolo?

— Prin intermediul unei agenţii imobiliare pur şi simplu. S-a tot învârtit cu metroul până s-a hotărât în cele din urmă să scape de tipul care-l fila.

Praeger ridică iute capul.

— Şi-a dat seama că era urmărit?

— Nu, nici vorbă. Nu s-a uitat în urmă, nici măcar o singură dată. Cred că se gândea numai la ce urma să facă. Ştiţi că a băut zdravăn

după ce i s-a dat drumul? Şi-a petrecut noaptea într-un hotel mizerabil din Earls Court.

— Ştiu, am citit raportul.

Praeger ieşi, urmărit de privirea amuzată a lui Kitholm care ştia că raportul nu menţiona despre lovitura primită în plină figură de unul dintre colaboratorii favoriţi ai acestuia. Kitholm aflase despre acest amănunt graţie uneia dintre sursele sale personale de informaţii.

Cu picioarele sprijinite de capul patului, Bellman contempla arabescurile fumului ţigării sale. Nevoia de a bea un pahar îl obligă să se scoale şi să plece în căutarea unui bar. Găsi unul, chiar cu o jumătate de oră înainte de ora închiderii. Bău la repezeală trei pahare de whisky, asortate cu unul de bitter, iar când barmanul îl anunţă că trebuia să închidă localul mai comandă un whisky dublu, ca să-şi facă porţia. Aproape că-şi regăsise starea normală.

De la bar se îndreptă spre casă. Chiar înainte de a ajunge în dreptul staţiei de metrou observă Hillmanul. Fără niciun dubiu. Maşina porni în clipa în care ieşise din bar şi se îndrepta spre el. Şoferul, aplecat deasupra volanului, privea în dreapta, ca şi cum ar fi căutat o adresă, în timp ce pasagerul de lângă el privea fix înainte, înţepenit într-o poziţie care bătea la ochi prin nefirescul ei. Bellman îşi dădu seama că individul îl ţinea sub observaţie. După ce maşina îl depăşi, el traversă strada, uitându-se pe furiş după ea. Autovehiculul întoarse în loc şi parcă. Tipul de lângă şofer, un mărunţel umflat ca o minge, coborî, şi o luă la plimbare.

Bellman se simţea satisfăcut pentru că-l putuse repera atât de uşor. Pentru moment nici nu-şi dorea altceva decât să-l lase în pace şi să-l fileze cum aveau ei chef.

Coborî scările metroului, şi urcă în tren, lăsând urmăritorului său timp berechet pentru a lua vagonul următor. Se dădu jos la Mile

End.

Mica societate de închiriat maşini, de care-şi amintea destul de vag, funcţiona în continuare tot acolo, aşa că nu avu nicio problemă pentru a-şi închiria o Toyota.

Apucând-o pe drumul către casă, observă cum mărunţelul cel dolofan se aruncase rapid într-un taxi, şi era acum pe urmele lui. Hillmanul apăru brusc în spatele său, cam pe la Holborn. Precis că erau dotaţi cu staţii de radio. Lucrul acesta îi confirma bănuielile, dar, făcând abstracţie de competenţa lor în materie de telecomunicaţii, Bellman nu era impresionat câtuşi de puţin.

Se opri la un magazin alimentar, deschis non-stop, cumpără ceva de mâncare şi două sticle de whisky, pe care avu grijă să le aşeze, la vedere, în portbagaj. Băutura asta era indispensabilă. Nu pentru că ar fi avut nevoie de ea acasă, doar se putea duce la orice bar din apropiere, ci pentru că de la el se aştepta exact lucrul acesta.

Parcă în faţa casei şi intră cu cumpărăturile în braţe. Ajuns în cameră, îşi aruncă ochii.pe fereastră şi se uită în stradă. Hillmanul nu se zărea, dar peste câteva clipe îşi făcu apariţia un bărbat care semăna cu şoferul. S-ar fi zis că era cineva care întârziase la o întâlnire. Tipul privi rapid spre Toyota şi-şi continuă drumul.

Bellman îşi părăsi postul de observaţie şi desfăcu o sticlă de whisky. Îşi umplu un pahar, îl dădu peste cap, îl umplu din nou şi se duse în bucătărie, unde începu să-şi pregătească o friptură.

De când murise Sandy, umblase din hotel în hotel, sau prin tot felul de locuinţe închiriate. În cea mai mare parte a timpului nu avusese posibilitatea să-şi pregătească singur masa, şi tocmai de aceea lucrul acesta avea pentru el acum un efect curios. După ce mânca îşi făcu o cafea. Apoi se porni să bea.

— După câte văd eu, continuă să tragă la măsea, spuse Praeger

fără să-şi ridice ochii din raportul pe care-l citea.

Kitholm ridică din sprâncene.

— Lucrul acesta a fost prevăzut. A închiriat însă o maşină. Este un semn că are de gând să treacă la acţiune.

— Sau că are chef să se plimbe. Nu-l pierdeţi din ochi.

A doua zi, dimineaţa, Bellman făcu câteva drumuri cu maşina, cu scopul de a-şi reînnoi garderoba. Dar fără prea mult entuziasm. Avea de gând să arate îmbrăcat decent.

Mărunţelul era de serviciu, dar Bellman avu grijă să nu-i dea niciun motiv de nelinişte. Era esenţial să-l facă să creadă că n-avea să rămână mai mult de câteva minute în afara câmpului de observaţie al acestuia.

După ce târgui aproape tot ce-i trebuia, îşi cumpără un costum de bluejeans, dintr-un mic magazin din Oxford Street, şi apoi intră într-un super magazin. Mărunţelul era pe urmele sale. Bellman se învârti peste tot, încercând să scape de el, dar fără succes. Ieşind întoarse capul şi-şi văzu paznicul cum se chinuia să-şi facă drum prin grămada de lume.

Afară, pe trotuarul de vizavi, stătea plantat şoferul Hillmanului, care făcea semne disperate camaradului său, indicându-i direcţia în care o luase Bellman. Acesta iuţi pasul printre trecători şi, zărind o uşă între două prăvălii mititele, intră fără să mai stea pe gânduri. În faţa sa se afla o scară. Porni în goană, urcând treptele câte trei o dată.

Fereastra palierului de la primul etaj dădea spre stradă. Privi prudent afară, pentru a vedea ce se întâmplă.

Şoferul, care nu se dezlipise de la locul său, continua să gesticuleze. Mărunţelul nu se vedea, dar precis se afla prin apropiere. Bellman stătu la postul său până când şoferul renunţă şi plecă. Abia atunci coborî.

Ajuns afară, mai întâi se convinse că nimănui nu-i păsa de prezenţa sa şi numai după aceea traversă strada. Constată cu uşurare că prăvălioara aceea neînsemnată, pe care o ţinea bine minte, era deschisă.

— Vreau o chestie pentru cap.

— Sigur că da, domnule. Avem nişte peruci foarte frumoase.

— Şi le vindeţi aşa cum sunt?

— Ce-aţi spus, domnule?

— Adică, pe loc. Am nevoie de o perucă, şi-mi trebuie imediat.

Vânzătorul se suci, vizibil contrariat

— Păi, avem...

— Arată-mi.

Vânzătorul ieşi de după tejghea, şi o luă spre fundul prăvălioarei, exagerându-şi mersul, pentru a-i da de înţeles clientului său că nu era deloc impresionat de el. Cu un gest leneş, arătă spre o etajeră pe care erau aliniate tot felul de peruci.

Bellman alese una cu păr negru, şi-o puse pe cap şi se privi în oglindă. Rezultatul era total pe dos faţă de ceea ce şi-ar fi dorit. Părul negru făcea ca figura sa să iasă prea mult în evidenţă. Şi-o scoase.

— Vreau ceva care să fie mai apropiat de tenul meu, dar cu părul mai lung. Mult mai lung.

Tânărul vânzător deschise un sertar şi după ce scotoci câteva clipe, scoase la iveală o perucă cu o claie de păr blond.

— Asta are părul mult mai lung ca al dumneavoastră, dar...

Bellman şi-o puse pe cap, dând la o parte mâinile tânărului, care intenţiona să-l ajute. De data asta era satisfăcut. O claie de păr în dezordine.

— Nu este aranjată, dar aş putea imediat s-o...

— Cât costă? întrebă Bellman, scoţând-o de pe cap.

— Păi douăzeci şi cinci de lire. Vreţi să...

Bellman îi numără banii, refuzând hârtia cu care vânzătorul se pregătea să împacheteze grămadă grotescă de bucle. Peruca ateriză în punga în care se afla costumul de jeans, şi Mike ieşi sub privirea năucită a unui homosexual, care rămăsese cu banii în mână, chinuindu-se să înțeleagă ceva.

Ajuns în stradă, privi cu atenţie în Oxford Street. Nici urmă de mărunţel şi de tovarăşul său. Dar când se urcă în maşină îi descoperi la nici cincizeci de metri depărtare. Tipii, pierzându-şi prada, se postaseră în apropiere de Toyota sa.

Ajunse în Fortis Crescent, îşi luă pachetele din maşină şi intră în casă. Doamna Anstey îl întâmpină în holul de la intrare.

— Doamnă Anstey, vreau să vă rog să mă lămuriţi şi pe mine cu grădina asta a dumneavoastră. Este într-adevăr foarte frumoasă, şi...

— Sigur că da, răspunse proprietăreasa, încântată, (Îl luă de braţ, îl conduse afară şi întinse mâna.) Uitaţi, poarta aceea mică dă spre parcul particular, unde au acces doar proprietarii din zonă. La celălalt capăt este gardul, care dă în stradă. Se poate ieşi în stradă şi pe-acolo, printr-o poartă. Iarna, este cam noroi, dar drumul e mai scurt.

Bellman îi mulțumi şi urcă în apartamentul său. Mai întâi căută adresa depozitului Toper în anuarul societăților pe care şi-l cumpărase. Cunoştea locul. Îşi amintea de strada aceea paralelă cu un viaduct feroviar, care domina casele învecinate. Se gândi la traseul pe care trebuia să-l străbată, pentru ca să ajungă acolo. Ştia drumul ăsta pe de rost. Brusc, găsi modul în care urma să procedeze. Scăpat de-o grijă, îşi luă băutura lângă el.

Cumpărăturile pe care le făcuse, şi care constituiau faza preliminară a planului său de acţiune, nu-i produseseră vreo bucurie anume şi gândindu-se la maniera în care fusese manipulat

şi atras în cursă, îl cuprinse un sentiment de revoltă.

Paharele cu whisky se succedau unul după altul, într-un ritm accelerat, şi nici după aproape o oră furia sa nu se domolise:

— Ticălosul de Kitholm... împuţitul de Praeger...

— Când în cele din urmă îşi luă cheile de la maşină, gesturile şi mersul său imprecise semănau cu cele ale unui beţiv. La mijlocul scării îşi aminti de perucă. Făcu drumul înapoi, o luă şi o băgă într-o pungă de plastic.

Abia porni maşina din loc, că o camionetă cenuşie, a cărei prezenţă, chiar în starea în care se găsea, nu i se părea potrivită cu cartierul acela calm şi puţin circulat, demară imediat, luându-se după el. O vedea în oglinda retrovizoare. Nu distingea ocupanţii maşinii, dar fără îndoială că erau urmăritorii săi.

— Bine, puişorilor! se adresă el imaginii ceţoase din retrovizor şi apăsă încet pedala de acceleraţie.

Încetini la semaforul de la intersecţia cu Notting Hill Gate. Cei din spatele său îl imitară docili. Traficul era foarte intens, iar asta îi punea probleme şoferului camionetei.

Pentru un neştiutor filajul poate să pară ceva foarte simplu. Dar, de fapt, el este un lucru complicat dacă trebuie ca cel urmărit să nu bănuiască nimic. Şi ca să urmărești o maşină în plină Londra e ceva cumplit. Dacă ea scapă ochiului, fie chiar şi câteva secunde, totul s-a dus pe apa sâmbetei. Asta îi dădu o idee lui Bellman.

Când se aprinse lumina galbenă a semaforului, demară brusc, întoarse în loc şi porni pe cealaltă bandă, cu ochii în oglinda retrovizoare, curios să vadă reacţia celor din spatele său. Dar nu se întâmplă nimic.

Norocul ţinea cu el. Opri maşina după primul colţ şi nu-i trebuiră nici două minute ca să descopere emiţătorul. Oamenii lui Praeger nu erau nişte ageamii. Ei fixaseră emiţătorul sub puntea din spate a

maşinii.

Îl luă de acolo şi-l puse sub aripa unei motociclete parcate la câţiva metri de el.

Se urcă la volan şi-şi privi ceasul de la mână. Camioneta n-avea cum să întârzie mai mult de câteva minute. Aproape imediat, dintr-un băruleţ din dreptul motocicletei, ieşi un tip îmbrăcat într-un costum de piele şi purtând cască pe cap. Îşi încalecă motocicleta, puse contactul şi demară într-un zgomot infernal.

Bellman abia reuşi să se ţină după el. După vreun kilometru, profitând de un autobuz oprit în faţa sa, coti brusc la stânga. Opri, lăsă geamul în jos şi-şi scoase cu grijă capul afară. Camioneta tocmai traversa intersecţia, pe urmele motociclistului.

Porni din loc, luându-o pe traseul stabilit de acasă. Se opri la oarecare distanţă de depozitul lui Toper şi-şi puse peruca. Se simţi ridicol privindu-se cum arăta în retrovizor, dar cum claia de bucle blonde îi modifica chipul în asemenea hal, se simţi de-o dată de-a dreptul înveselit. Acum era sigur că niciuna dintre lichelele pe care le ştia în solda lui Toper, nu l-ar fi recunoscut.

Se îndreptă spre un grup de indivizi, genul acela de oameni ce se găsesc de obicei în preajma depozitelor engros. Ori dintre cei ce au cumpărat ceva, ori dintre cei ce intenţionează să cumpere, ori dintre cei ce aşteaptă să le pice ceva.

— Patronul e pe-aci? întrebă el.

Cineva îi arătă cu mâna trei bărbaţi ce se aflau mai la o parte. Bellman se îndreptă în direcţia indicată şi se opri la intrarea depozitului. Fixă cu privirea un tânăr ce asculta de nişte ordine ce-i erau strigate de o voce autoritară. Posesorul vocii era tipul postat în faţa unei barăci cu pereţi din placaj, care, după toate aparenţele, servea drept birou.

— Pe asta o vreţi, domnule Toper? întrebă tânărul, arătând

patronului o cutie mare de carton pe care tocmai se chinuia s-o ridice.

Toper era un individ masiv, cu o burtă cât toate zilele.

Purta doar cămaşă şi nişte bretele roşii îi susţineau pantalonii.

— Nu-i asta, tontule! se răsti el, cu o voce ascuţită. Harry vrea din alea, „speciale”.

Şi-i aruncă înapoi tânărului cutia, pe care acesta abia o prinse, clătinându-se pe picioare. Toper îşi scoase ochelarii, îşi frecă ochii şi-şi trecu mâna peste creştetul chel.

— E de necrezut! bombăni el. Sunt înconjurat numai de tâmpiţi. E de mirare cum de reuşesc să mai fac câte ceva.

Ceilalţi doi de lângă el îl aprobară, dând din cap slugarnici, dornici să-şi păstreze statutul de privilegiaţi.

Bellman se îndepărtă încet. Mai rămase câteva minute pe trotuar, ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva, şi după ce se convinse că nimeni nu-i remarcase prezenta, se urcă în maşină.

Era clar că toţi cei ca Toper se asemănau între ei. Nişte rechini, însă rechinul ăsta părea să aibă un plus de ambiţie. Deşi Bellman nu ştia despre Toper decât ce-i spusese Kitholm, era limpede ca lumina zilei că individul pe care tocmai îl văzuse era cel căruia poliţistul îi făcuse portretul. Dar oare asta să fi fost o scuză suficientă pentru ca el, Bellman, să facă ceea ce se pregătea? Însă oricare ar fi fost situaţia, individul îi era complet antipatic.

De data aceasta urmăritorii săi erau furioşi de-a binelea. Privirea ucigaşă pe care i-o aruncă mărunţelul, aşezat, lângă şoferul din Hillmanul oprit în faţa casei din Fortis Crescent, spunea destule. Faptul că parcaseră chiar acolo era dovada că ştiau că fuseseră păcăliţi. Şi nu aveau de loc aerul că sunt mulţumiţii.

— Adică vrei să spui că a scăpat de ei deliberat? întrebă Praeger.

Kitholm dădu trist din cap.

— Da. A localizat emiţătorul şi l-a pus la motocicletă. A avut loc şi o mică... altercaţie, atunci când oamenii noştri l-au recuperat... hm... motociclistul a fost cam violent.

Praeger închise ochii.

— Sper că nu are intenţia să se joace cu noi de-a hoţii şi vardiştii. Timpul ne este acum foarte important.

— Noi ştiam că există un risc, replică Kitholm, subliniind cuvântul „noi”.

— Mă rog, cel puţin ştie că are un termen de respectat.

6

Bellman ce gândi să treacă prin grădină, pentru a ieşi fără să fie observat, numai că mişcarea asta fusese prevăzută. Un tip, mereu acelaşi, apărea din când în când la celălalt capăt al aleii. Trebuia să-i dea o lecţie lui Praeger ăsta.

Îşi puse pantalonii de jeans şi un pulover. Îşi vârî cu destulă greutate peruca în buzunarul pantalonilor. Stătea cam umflată, dar după ce o turti cât putu, reuşi s-o ascundă oarecum vederii. Într-un sac sport băgă nişte haine de schimb şi o pereche de pantofi. Se mai asigură încă o dată că nu uitase nimic, după care coborî.

De data aceasta traversă târâş distanţa dintre gard şi Toyota şi demară în trombă. Uitându-se rapid în retrovizor, văzu agitaţie în jurul maşinii de culoare roşie, parcată în faţa casei sale, dar deja se afla departe. În timp ce se îndrepta spre Kensington, Hillmanul apăru în spatele său. Încetini, suspinând. Era clar că cei din Hillman fuseseră prin apropiere, anticipând manevra sa, iar cei din maşina

roşie îi anunţaseră prin radio, atunci când o întinsese. Era puţin probabil să-i mai fi fixat din nou un emiţător la maşină, dar Bellman se gândi că era mai prudent să verifice lucrul acesta mai târziu.

Maşina roşie, care părea să fie un Rover, preluă filajul chiar înainte de pasajul subteran din Hyde Park Corner. Mike trecu pe banda a treia, ocoli impunătorul monument, viră la stânga şi se angajă în coborârea către Constitution Hill. La vederea semaforului de la Westminster Bridge, încercă să accelereze, dar renunţă când dădu seama că cei din spatele său se ţineau aproape. La Lambeth North se opri; fără să-i bage în seamă, îşi încuie maşina şi porni în direcţia staţiei de metrou.

Era sigur că va fi urmărit şi în metrou, dar urcă în vagon ca şi cum nu i-ar fi păsat.

Coborî la Picadilly Circus şi făcu turul barurilor din Soho. Bău numai bere şi doar o singură dată nu rezistă tentaţiei, comandând un whisky.

Pe la zece scara, făcu semn unui taxi din Shaftesbury Avenue. După ce-i lăsă timp suficient individului ce se ţinea pe urmele sale, chiar când ieşi din ultimul bar spuse şoferului maşinii ce aştepta în apropiere:

— Kensington.

Dar la Picadilly, după ce-i aruncă acestuia o bancnotă de o liră, ţâşni din taxi şi se năpusti în metrou. Traversă staţia în goană, se îndreptă spre o altă ieşire şi se pierdu în mulţimea de la colţul cu Regent Street.

Îl văzu din depărtare pe mărunţel, în dreptul intrării metroului, unde coborâse din taxi. Tipul se dădea de ceasul morţii, uitându-se disperat în toate părţile. I se alătură un altul, şi cei doi începură să discute însufleţit, dar lui Bellman i se păru că figura pe care le-o făcuse nu constituia o surpriză pentru ei. Şi, ca o dovadă a

presupunerii sale, îl văzu pe mărunţel dând din umeri, ca un gest de fatalitate.

În cele din urmă, cei doi se îndepărtară. Atunci Bellman ieşi din mulţimea ce-l ferea privirilor indiscrete, opri un alt taxi şi-i spuse şoferului să-l ducă în Lambeth. Coborî din taxi la vreo sută de metri de locul unde-şi lăsase Toyota. Prin preajmă nu se vedea nicio figură sau maşină suspectă. Începu să-şi controleze maşina, de-a fir a păr, dar nu găsi niciun emiţător ascuns. Urcă, porni către gara Victoria şi, ajungând acolo, parcă în spatele gării.

Precis că în acele clipe urmăritorii săi pieptănau zona în care se volatilizase, în speranţa de a restabili contactul. Oricum, Bellman se simţea mult mai în largul său, acum, după ce scăpase de ei.

Magazinul nu se schimbase deloc.

— Un magazin de arme, în cartierul ăsta, e belea curată îi spusese el cu ani în urmă lui Sharman.

— Da, dar l-am asigurat cu toate sistemele de alarmă posibile, îi răspunse acesta.

Sistemul de alarmă, montat ostentativ la faţadă, părea să fie deosebit de eficient. Bellman examină uşa laterală. Lacătul care atârna era din cale-afară de zdravăn, şi ştia că mai există şi o încuietoare de siguranţă, iar, în afară de asta, uşa însăşi părea deosebit de solidă. Intrase în prăvălia asta doar o singură dată, când îi ceruse proprietarului să identifice un pistol, şi spera că dispunerea locurilor rămăsese aceeaşi.

Inspecta împrejurimile şi ochi în cele din urmă un Ford. Se chinui ceva până să reuşească să-l deschidă, şi avu destulă bătaie de cap să-l facă să pornească, scurtcircuitând aprinderea. Poate că-şi pierduse mâna. Sau poate că de data asta fusese într-adevăr dificil.

Trase maşina în apropierea magazinului, lăsă motorul pornit, cobori şi mai examină încă o dată împrejurimile. Felinarele luminau

slab şi din ferestrele locuinţelor nu se vedea decât lumina albăstruie şi pâlpâitoare a televizoarelor.

Se întoarse lângă uşa laterală a magazinului şi ridică piciorul. Nu se punea problema să acţioneze cu fineţe. După câteva şuturi zdravene, lemnul începu să pârâie, dar lacătul continua să reziste. Încă o lovitură brutală, şi panoul de jos al uşii se crăpă. Alarma începu să urle strident în timp ce Bellman se rostogoli înăuntru, căutând pe bâjbâite comutatorul. Tejgheaua cu vitrină de sticlă, în care erau aliniate în ordine tot felul de arme de vânătoare, se afla tot în partea din fund a încăperii. Bătrânul Sharman îşi avea majoritatea clienţilor printre oamenii de la ţară, cărora le livra arme şi muniţii.

Bellman încercă să forţeze bara din metal care proteja vitrina, ajutându-se de un levier luat din Ford. Bara însă rezista eforturilor sale. Înjură. Începuse să transpire din abundenţă. În cele din urmă, buloanele ce asigurau bara, cedară cu un scrâşnet metalic. Nu-i rămase decât să-şi ia arma de calibrul 12 pe care o ochise în timp ce se forţa să spargă vitrina. Sub geamul de sticlă se mai aflau şi nişte cutii de cartuşe — îşi aminti cum îl făcuse atent pe Sharman că nu era prudent să le lase acolo. Înșfăcă una şi făcu drum întors cât putu mai repede.

Deşi ştia că nu rămăsese înăuntru decât foarte puţin timp, i se păru că durase o eternitate. Ferestrele locuinţelor din preajmă, alertate de sirena de alarmă, începură să se lumineze. La primul etaj al clădirii din faţă, cineva începu să strige „Hei, tu, ăla de-acolo !”, când îl văzu că-şi ia picioarele la spinare.

Sări în Ford.

Peste numai câteva sute de metri, se încrucișă cu prima maşină de poliţie.

Lăsă Fordul la vreun kilometru distanţă de depozitul lui Toper. Îşi alesese locul de când vizitase zona. Porţiunea de drum unde îşi

lăsă maşina servea drept loc de parcare pentru încă alte câteva vehicule.

Se mai asigură încă o dată că arma şi cutia de cartuşe pe care le băgase sub canapeaua din spate nu se vedeau, după care traversă strada şi se îndreptă spre un teren viran, aflat între două clădiri dărăpănate. Alese din ochi o grămadă de rămăşiţe de materiale de construcţii şi începu să scobească în amestecătura de cărămizi sparte şi bucăţi de beton, o gaură suficient de mare ca să poată intra în ea. Apoi se instală înăuntru, cu privirea aţintită asupra Fordului.

În timpul nopţii maşinile poliţiei trecură de două ori prin zonă. Însă fără să se oprească.

Pe la opt dimineaţa, Bellman îşi puse peruca şi ieşi din postul său incomod de observaţie. Trebui să meargă ceva până să găsească cârciumioara muncitorilor, pe care o căuta. Când îşi văzu imaginea în vitrină, se linişti de tot. Parcă făcea parte din decor. Pantalonii săi de jeans erau prăfuiţi, şi cu claia aia de păr făcea impresia unui muncitor care se sculase cu noaptea în cap şi nu avusese timp să se aranjeze.

Cana cu ceai care i se puse în faţă, fără nicio amabilitate, i se păru un adevărat nectar după lunga noapte de aşteptare pe care o petrecuse. Îşi înghiţi, rapid, micul dejun. Nu intenţiona să facă mulţi purici prin localul ăla, ca nu cumva să-şi amintească cineva de el, chiar aşa nenorocit cum arăta.

Se convinse că maşina era în continuare la locul ei şi o porni pe jos înainte, fără să aibă vreo ţintă anume. Se întoarse pe la zece.

Intră în maşină, îşi încărca arma, şi-o puse la picioare şi demară.

Când trecu prin faţa depozitului, nu văzu niciun semn că ar fi apărut Toper. Un camion intra în curtea depozitului cu spatele înainte. Bellman îşi continuă drumul fără să oprească.

Când trecu a doua oară, Toper apăruse. Stătea lângă camion şi

gesticula către cineva din interiorul acestuia.

Bellman lăsă în jos geamul din stânga maşinii, se aplecă şi strigă.

— Ron! (Acesta se întoarse.) Ron! mai strigă el încă o dată..

Toper se îndreptă spre Ford, aplecându-se pentru a vedea cine-l strigase. Când se apropie la vreo zece metri, Bellman apucă arma, o scoase pe geam şi o îndreptă asupra acestuia.

Toper deschise larg gura de uimire, dar, revenindu-și rapid în fire, se întoarse brusc.

— Cine-l ia pe Vic drept un fraier, aşa o să păţească! urlă Bellman, după care trase.

Arma bubui cumplit, încât Bellman crezu că i se sparseră timpanele.

Glonţul lovi exact piciorul pe care Toper se sprijinea în acel moment, iar osul zdrobit cedă sub greutatea corpului. Toper căzu instantaneu, cu un crac al pantalonilor rupt şi înroşit de sânge. Bellman descarcă restul încărcătorului asupra camionului, ciuruindu-i peretele din dreapta, după care demară, lăsând în urma sa gemetele victimei.

Îi trebuiră zece minute să ajungă la Liverpool Street. Ştia că riscă. Precis că poliţia tocmai împrăştia semnalmentele maşinii sale. Se opri, îşi scoase peruca, o băgă în buzunar şi se amestecă prin călătorii metroului.

În vagon îşi privi chipul într-un geam. Se părea că opinia lui Kitholm, privitoare la aptitudinile sale, era fondată. Trăsăturile sale nu trădau nici cea mai mică urmă de emoţie.

Era o constatare neplăcută. După ce comiţi cu sânge rece un lucru ca cel pe care tocmai l-ai înfăptuit, nu cumva ăsta-i semnul că eşti în stare să cobori mai jos? Oricum, întrebarea nu-şi avea rost.

Când ajunse la locul unde-şi parcase Toyota, începu să simtă oboseala. Îşi luă sacul sport din maşină şi se îndreptă spre gara

Victoria.

Coborî la cabinele de toaletă, se spălă pe faţă şi pe mâini, îşi schimbă hainele cu cele din sacul sport şi băgă în acesta pantalonii de jeans şi peruca. Scăpând astfel de orice indiciu compromiţător, lăsă sacul sport la bagaje de mână şi se întoarse la maşină. Pipăi cu mâna spatele bordului şi, găsind o mică crăpătură, băgă acolo cheia de la compartimentul pe care-l închiriase la bagajele de mână.

Maşina roşie se afla parcată în faţa numărului 108 din Fortis Crescent. Bellman îşi încuie maşina, se întoarse şi se îndreptă spre casă cu inima cât un purice. Dacă aveau de gând să pună laba pe el, atunci acesta era momentul cel mai potrivit, după ce-şi doborâse prada. Simţi în ceafă privirea mărunţelului, care parcă-l străpungea. Dar nimeni nu se năpusti asupra sa pentru a-l prinde, în timp ce urca scările, realiză brusc că fiinţa sa era de fapt obiectul unor contradicţii. Sentimentele încă nu-i dispăruseră în totalitate. Îi era frică să nu fie prins. Constatarea aceasta era destul de neplăcută.

Cum închise uşa de la apartamentul său, luă telefonul şi formă numărul lui Praeger. Îi răspunse aceeaşi voce de femeie.

— Sunt Bellman. Spune-i lui Praeger că am făcut ce trebuia. Şi că i-aş fi deosebit de îndatorat dacă şi-ar chema căţeii care încearcă mereu să se ţină scai de mine.

— Voi transmite mesajul.

Kitholm zâmbea satisfăcut.

— S-ar zice că ai nimerit-o, făcu Praeger.

— Lucrarea a fost curată, răspunse Kitholm.

— Cum s-a descurcat? Vreau să zic, ce metodă a folosit? Rezultatul îl cunosc.

— Încă nu ştim precis, tuşi cam încurcat Kitholm. Am făcut un raport... poftim.

Praeger luă hârtia pe care i-o întinse Kitholm şi începu să citească. După câteva clipe îşi ridică ochii.

— Au fost martori care au auzit aluzia la Dachett?

— Sigur că da. Cel puţin două persoane au auzit cum cel care a tras a strigat „Cine-l ia pe Vic drept un fraier, aşa o să păţească!” sau ceva de genul ăsta. Pentru Toper şi banda lui asta înseamnă un lucru fără echivoc. (Kitholm făcu un gest cu mâna, voind parcă să spună că avusese dreptate.) După părerea mea, cred că Bellman s-a descurcat foarte bine.

Praeger aprobă, dând scurt din cap, şi se întoarse.

7

Bellman îşi aruncă ochii primprejur, cu o privire încântată, în timp ce era condus spre masa lui Kitholm. Chelnerul îi trase scaunul, făcându-i loc să se aşeze.

— Aici nu prea pare să fie locul unde să-ţi pară rău de bani, făcu el.

— Mda, n-ai de ce să te plângi. Bei ceva?

— Un scotch.

— Şi eu la fel, spuse Kitholm, adresându-se chelnerului.

— Fii atent! i-o aruncă Bellman, Asta-i începutul drumului care duce la alcoolism.

Kitholm nu dădu nicio atenţie acestei replici şi aşteptă în tăcere să li se aducă băutura.

— Ai făcut o treabă bună, spuse el când rămaseră singuri.

— Să ocheşti asupra cuiva şi să apeşi pe trăgaci, nu-i un lucru foarte dificil, răspunse Bellman, ridicând paharul.

Kitholm îl examină cu atenţie.

— Nu, dar să le faci fără să laşi în urma ta niciun indiciu asta înseamnă profesionalism. Te-ai muncit ceva, ca să lucrezi ne asistat.

— Nu ţin morţiş să am pe cineva alături în situaţii dintr-astea.

— Prezenţa lor era vizibilă?

— Pentru mine, da. Dacă ar fost vorba de un filaj oarecare, banal, poate că ar fi dat dovadă de o eficacitate mai acătării.

— De ce te-ai gândit că era nevoie să scapi de ei? Ţi-era frică să nu existe martori?

— Dacă ai fi fost în locul meu, nu ţi-ar fi fost frică de acelaşi lucru?

— Ba da, nici vorbă. Întotdeauna ai dat dovadă de o circumspecţie ieşită din comun.

— De ce s-au obosit să-mi stea în ceafă?

Kitholm bătu darabana cu degetele, pe faţa de masă.

— Astea au. Fost ordinele lui Praeger. Îi place să ştie cum acţionează personalul din subordinea sa. (Un tic uşor făcu să-i tresalte colţul gurii.) Totuşi, în situaţia mea, nu a fost... Se opri, dădu din cap cu un aer agasat şi reluă: Ce mai, în prezent este mulţumit. De trei zile poliţia bâlbâie. Semnalmentele celui ce a tras nu-ţi corespund nici cât negru sub unghie.

— Doar ştii câtor martori le lipseşte spiritul de observaţie! replică Bellman.

— Bellman, eu am spus doar că ţi-ai luat toate măsurile de precauţie, zâmbi Kitholm. Se pare că încă eşti în mână. Urmă o clipă lungă de tăcere, după care murmură: Instinctul cel mai puternic...

— Poftim?

Poliţaiul clipi din pleoape, cu un aer stânjenit.

— Instinctul de supravieţuire... cel mai puternic din toate. În timpul... convalescenţei tale, vorbeai ca şi cum rezultatul misiunii te-ar fi lăsat indiferent.

Bellman se crispa. Regăsi în aceste cuvinte reflexele reproşurilor pe care şi le adresase singur. Observându-i tensiunea care pusese stăpânire pe el, Kitholm se grăbi să schimbe subiectul discuţiei.

— Ce-ar fi să comandăm ceva de mâncare?

Bellman citi distrat lista de bucate. Clasa pe care o avea restaurantul Fentam, era direct proporţională cu preţurile pe care le practica. Nu-i era foame, dar comandă totuşi nişte peşte şi-i ceru ospătarului să-i aducă înainte un whisky dublu.

— Bei în continuare sec? întrebă Kitholm, cu o urmă de îngrijorare în glas, arătând cu degetul spre paharul acestuia.

— Doar când simt nevoia. Acum îmi pot permite luxul ăsta. De fapt, mai obişnuiam eu, din când în când, şi altădată, dar nu în localuri aşa de selecte. Aş vrea însă să ştiu pentru ce m-ai făcut să vin aici.

Kitholm refuză să dea vreo explicaţie înainte de a termina masa. Bellman mânca repede, în timp ce poliţaiul savura fiecare îmbucătură, însoţind-o de aprecieri de cunoscător, ceea ce pe Bellman îl cam sâcâia, considerând lucrul acesta o dovadă de snobism. Şi-i stătea pe limbă să i-o spună.

După ce termină de mâncat, Kitholm îşi tamponă delicat colţurile gurii cu un şerveţel şi comandă apoi cafea.

— Acum vom trece la a doua fază, spuse el când li se servi cafeaua.

— A doua fază? întrebă neliniştit Bellman, aprinzându-şi o ţigară.

— Da. Afacerea Toper nu a fost decât începutul. Ameninţările cu represalii împotriva lui Datchett, aproape făţişe, au fost deja lansate. Bineînţeles că individul strigă în gura mare, în stânga şi în dreapta,

că nu are nici în clin, nici în mânecă cu ce s-a întâmplat, dar nimeni nu-l crede. Pentru a declanşa catastrofa, vom folosi un catalizator care va limpezi lucrurile.

— Bănuiesc că la mine faci aluzie, nu?

— Te cred!

— Indivizii ăştia sunt doar plevuşca pentru a justifica o lucrătură atât de diabolică, zi că nu-i aşa! făcu Bellman, balansându-se pe scaunul său.

— De acord, sunt doar plevuşcă, dar cum ţi-am mai spus, scopul scuză mijloacele. Efectul se va simţi la un nivel mult mai înalt.

— Explică-mi.

— Ştii foarte bine că nu-ţi pot spune totul.

— Kitholm, hai, ce naiba! Doar nu-ţi închipui că o pot lucra aşa, la nesfârşit, în necunoştinţă de cauză.

— Ba chiar aşa, răspunse Kitholm, cu răceală. Şi, de altfel, ce-i cu atâta curiozitate? Când ne-am întâlnit ultima oară mi-ai lăsat impresia că te doare în cot de toată povestea asta.

— Poate că mi-ar fi mai uşor să acţionez, dacă aş şti despre ce este vorba.

— Îmi pare rău. (Kitholm sorbi din cafea.) Nu pot să-ţi spun mai mult decât atât. Toper este manipulat de o persoană pe care vrem să punem mâna. Şi societatea lui Datchett este manipulată, dar nu de aceeaşi persoană. Dacă-i asmuţim pe cei doi, unul împotriva celuilalt, atunci vor face o treabă bună, fără ca noi să ne mânjim mâinile.

— Deci, care este obiectivul?

— Într-un cuvânt... Datchett.

— Şi ce trebuie să-i fac?

— Ce vrei tu, răspunse Kitholm, dând vag din mană. Poţi să-l răneşti. Sau să-l omori, dacă este necesar.

— Nu prea eşti precis.

— Nici nu este nevoie. Tentativa de agresiune este suficientă pentru ca cele două bande să între în conflict. (Rămase un moment cu privirea pierdută.) De fapt, moartea lui Datchett ar putea constitui pentru tine un fel de primă.

Bellman se uită la el atât de fix, încât Kitholm se foi jenat pe scaun.

— Ce-i cu tine?

— Încă nu-mi vine să-mi cred urechilor... un limbaj ca ăsta în gura ta! Într-adevăr, eşti ultimul om pe care mi l-aş fi putut imagina amestecat într-o chestie ca asta.

— Sunt un partizan convins al proiectului „Decimare-L”, răspunse Kitholm, agitându-se nervos. Este singurul mod de...

— Nu te obosi. Mai bine mi-ai vorbi despre faza a doua, cum ai spus tu.

— Ce ştii despre Datchett?

— Este un ticălos, A început cu furtişaguri mărunte. După care a evoluat. Agresiune cu mână înarmată, furturi calificate. În cele din urmă a ajuns să conducă nişte indivizi de teapa sa undeva, în provincie. Cred că în Est. Timp de ani întregi n-a putut fi acuzat de nimic, deşi toată lumea ştie că a fost implicat în câteva lovituri zdravene. Amintirile mele despre el se opresc cam aici. Cred că de atunci lucrurile au mai evoluat.

— Păi ăsta este un rezumat foarte fidel despre activitatea domnului Datchett. A avut o ascensiune rapidă. Dar acum trebuie să cadă. Nu am să-ţi comunic decât un singur ordin. Locul, unde trebuie să fie doborât. (Kitholm îşi scoase carneţelul, îl răsfoi, după care şi-l băgă la loc în buzunar.) Singura latură bună a ticăloşilor ăstora este că au rămas în continuare tradiţionali. Mama lui... eşti la curent cu ea?

— Nu cumva locuieşte prin Hackney? întrebă Bellman, încruntându-se.

— Ba da. Dowson Street numărul 143. Datchett o vizitează în fiecare vineri după-amiază. Soseşte la ea cam pe la şapte seara şi rămân cel puţin o oră.

Bellman începu să râdă. Fără zgomot, dar cu o poftă ce-i tot creştea.

— Ce găseşti aşa de nostim? întrebă Kitholm, cu un ton ursuz.

— Alegerea asta, făcu Bellman, amuzat la culme. Psihologia şmecheriei ăsteia, e o găselniţă teribilă. Ăla care a avut ideea de a-l lichida pe Datchett chiar acolo, precis că are înclinări criminale. Pe lângă suferinţa fizică, victima mai trebuie să suporte şi umilirea de a fi doborâtă chiar în faţa uşii mamei sale. Iar lucrul ăsta o s-o dărâme pur şi simplu... dacă o să scape cu viaţă. (Întrucât Kitholm continua să tacă, cu privirea lăsată, Bellman îşi agită degetul sub nasul lui.) Kitholm, tu te-ai gândit la asta! Doamne sfinte, cât eşti de respingător! Şi hohoti, fără să se poată opri.

— Mi s-a cerut părerea, asta-i tot, replică Kitholm sec. Am încercat cât am putut mai bine să mă pun în pielea unui ticălos.

— Să ştii că la următorul exerciţiu de tir, pe tine o să te trimită.

— Nu prea cred. Specialistul o să facă lucrul acesta. Adică, tu.

— În cazul Datchett trebuie folosită vreo metodă anume?

— Nu neapărat, răspunse Kitholm, ridicând din umeri. Când se duce să-şi viziteze mama, este însoţit. Paznicii săi îl aşteaptă în maşină. Bănuiesc că o să fii obligat să-i lichidezi.

— Va' să zică vineri, murmură Bellman gânditor. Adică poimâine. Nu mai târziu. Dacă aş aştepta până săptămâna ailaltă, intervalul dintre cele două incidente ar fi prea mare... Bine, aşa o să fac. Vineri o să se întâmple. Am asigurarea că n-o să fiu urmărit, oriunde m-aş duce?

— Poţi să fii sigur că în Dowson Street n-o să se afle nimeni care să te stânjenească. Însă în restul timpului vei fi supus unei anumite supravegheri. Praeger ţine la lucrul acesta.

— Dacă ăia, căţeluşii care se ţin după mine, o să fie la fel de vioi ca ultima oară, atunci puţin îmi pasă.

Bellman avea probleme cu ochii.

Nu-şi pusese ochelari de genul acelora pe care-i folosesc actorii, cu sticlă chioară, pentru că s-ar fi putut da de gol. Iar cei pe care şi-i cumpărase, cu rame de baga şi cu dioptrii nu prea mari, îi modificau într-adevăr fizionomia, dar distorsiunile pe care le creeau lentilele îl făceau să-l doară capul. Şi în plus de asta, lumina insuficientă din bomba în care se afla nu-l ajuta cu nimic.

— Da nu vă cunosc de loc, spuse pipernicitul aşezat în fața sa.

— Fii sigur că dacă m-ai cunoaşte nu ți-aş cere să-mi faci rost de-o armă, răspunse Bellman, dându-şi pe ceafă şapca.

— Înțelegeți ce vreau să spun, făcu celălalt, pe un ton ce implora.

— Ascultă amice! Am parale şi am nevoie de un puşcoci. Deci, ori ieşi la interval cu unu', da' acu', cât e caldă, ori îți iei valea de-aici şi caut alt gagiu.

Tipul îşi trecu limba peste buze şi, hotărându-se, se ridică.

— Aşteptaţi-mă aici. Mă întorc în zece minute, E bine patruzeci de lire?

— Numai dacă unealta este cum ţi-am spus eu. Şi cu boabe.

— Fiți fără grijă.

Tipul o luă din loc. Bellman bău o înghițitură de whisky şi chicoti. Să dai băutură îndoită cu apă unui expert, asta era culmea. Înhăță din mers brațul unui chelner musculos, a cărui prezență ar fi fost mai potrivită pe un ring de box decât într-o crâşmă.

— Dă-mi alt whisky. Dar de data asta să nu fie botezat, spuse el,

punând două lire pe tava acestuia.

Chelnerul deschise gura să protesteze, dar îşi dădu pe loc seama că o singură liră valora din plin comanda făcută, chiar la preturile piperate practicate în local.

— Prea bine, domnule.

Băutura adusă imediat se dovedi a fi un whisky dublu, şi aroma cunoscută îi confirmă lui Bellman că n-avea nici o picătură de apă în el.

— Poftiţi, domnule, am obiectul, făcu individul așezându-se şi bătându-se cu palma peste buzunarul impermeabilului.

— Bine, dă-mi-l.

— Aici, şefu?? se minună tipul. Mai bine mergem la toaletă, sau undeva, în altă parte.

— Puiule, nu ţine la mine chestia astă, să încerci să mă pipăi, replică Bellman, amenințându-l cu degetul. Hai, adăugă el, cu o voce mult mai dură. Dă-mi-l!

Pistolul învelit într-o hârtie, îi ateriză pe genunchi. Bellman desfăcu ambalajul şi pipăi arma.

— Şi cartuşele?

Încărcătorul urmă acelaşi drum ca şi pistolul, poposind în cele din urmă tot pe genunchii lui Bellman. Acesta scoase gloanţele din el. Erau cinci. Le băgă în buzunar, împreună cu încărcătorul, şi trase piedica armei. Apasă apoi pe trăgaci şi clincănitul metalic răsună aproape la fel de tare ca şi cum ar fi fost un glonte pe ţeavă.

Îi întinse pe urmă individului cele patruzeci de lire.

— Îmi face impresia că este pe bune, dar dacă se întâmplă cumva să dea chix, să ştii că...

— Şeful' nu-ţi fă griji. E de nota zece. Pe cuvântul meu.

Ieşiră din crâşmă împreună.

Îşi ascunde proaspăta achiziţie sub scaunul maşinii şi o porni

spre casă. În urma sa maşinile se tot schimbau, dar când opri pe Fortis Crescent observă cum una dintre ele parcase la numai treizeci de metri distanţă de el. Cât durase drumul, de la cârciuma din Soho, unde avusese loc tranzacţia, fusese sigur că scăpase de eventualii săi urmăritori, numai că nu fusese chiar aşa.

Începu să-şi pritocească planul, în timp ce-şi făcea *o* cafea. De când se întâlnise cu Kitholm, trecuseră douăsprezece ore. Şi deja făcuse rost de o armă. Acum îi trebuia o maşină.

Cu gândul ăsta în minte, se culcă.

După trei ore de căutări, reuşi să găsească furgoneta visurilor sale. Un Bedford, verde închis, parcat într-o străduţă liniştită, nu departe de spital. Îşi lăsă maşina în faţa staţiei de metrou Stamford Brook şi se întoarse pe jos.

Se instală la volanul furgonetei, cu inima cât un purice. Să furi o maşină ca un găinar oarecare, fără nici urmă de fineţe. Chestia asta îl sâcâia. Când opri motorul, parkingul din Wormwood Scrubs, avu un sentiment de uşurare.

Cu mănuşile în mâini, nu era deloc uşor să ţină borcanul cu vopsea neagră şi să mai dea şi cu pensula, însă Bellman se încăpăţâna. Se ajută de o scândură pentru a trasa două linii orizontale de vreo zece centimetri lăţime, de-a lungul fiecărei laturi a furgonetei. După ce isprăvi, se dădu înapoi pentru a-şi examina opera. Rezultatul era o decepţie totală. Bedfordul semăna exact cu ceea ce era de fapt, o furgonetă împodobită cu două dungi negre, care nu exprimau nimic.

Speră totuşi că, noaptea, efectul produs să fie diferit.

Activitatea depusă îi făcu poftă de o băutură, aşa că intră într-un bar, în apropierea Tamisei. Fluviul cenuşiu, împestriţat cu pete de petrol, avea aceeaşi culoare ca şi starea sa de spirit. Din clipa în care

trăsese asupra lui Toper, nu încetase să-şi analizeze sentimentele. Şi, culmea, constatase că nu avea niciunul. Nimic, numai o indiferenţă nesfârşită, dacă aşa ceva poate fi numit sentiment. Atunci, ce era el? Un bolnav mintal? Haida-de! Prostii! Era un beţiv. Pur şi simplu un beţiv.

Se întoarse să vadă furgonetă când începu să se întunece. De data asta, rezultatul muncii sale avea cu totul alt efect. Cu dungile alea negre, puteai s-o iei drept o maşină a poliţiei, o maşină care serveşte drept post de supraveghere. Dar pentru cineva hârşit în chestii d-astea, benzile pictate de el erau la fel de luminoase ca nişte lămpi de neon, şi era imposibil ca o maşină ca asta să se învârte mai mult de o zi printr-un cartier, fără ca să nu fie luată la ochi de către cunoscători.

Bellman o parcă într-o stradă plină de camionete şi de furgonete, îi luă capacul de la delcou şi se întoarse cu metroul.

Ceva, ceva, îi stătea lui pe creier. Şi acest ceva era Praeger. Şeful lui Kitholm ştia unde urma să aibă loc operaţiunea Datchett, iar lucrul ăsta nu-i convenea deloc. Dacă Praeger se gândea să-i întindă o cursă, atunci momentul în care el, Bellman, l-ar fi lichidat pe Datchett ar fi fost cel mai nimerit. Şi locul aşişderea. Dar pe de altă parte, Praeger nu intervenise în operaţiunea Toper.

Mike sări pe chei şi intră într-o cabină telefonică.

— Vreau să vorbesc cu domnul Praeger.

— Îmi pare rău, domnul Praeger lipseşte.

— Atunci, dă-mi-l pe Kitholm.

— Aşteptaţi, vă rog.

Kitholm părea să fie prost dispus.

— Cine e?

— Eu... Bellman. Ascultă, Kitholm. M-am gândit bine. Mâine o să fiu foarte vulnerabil. O să ştiţi exact unde mă aflu. Iar chestia asta

nu-mi place deloc.

— Sigur că ştim. Nu văd care-i problema.

— Vreau să fiu absolut convins că oamenii tăi nu or să fie prin preajmă.

— Ţi-am mai spus deja că...

— Asigurările tale poţi să le foloseşti ca să te ştergi la fund cu ele. Dacă văd cumva pe cineva care mi se pare suspect, să ştii că mă car. M-ai înţeles?

— Dar de ce eşti aşa de nervos?

— Nu sunt deloc nervos. M-am gândit doar că poate ţi-ar plăcea să vezi lă faţa locului cum se petrec lucrurile. Aşa că, să nu faci nimic. Şi nici să nu încerci să te uiţi de la distanţă.

Bellman închise şi se îndreptă spre barul cel mai apropiat.

— Domnule, scuzaţi-mă că vă deranjez, dar m-a sunat Bellman.

Era pentru prima oară când Kitholm îl suna pe Praeger acasă la el.

— Foarte bine. Şi ce voia?

După ce Kitholm îi relată conversaţia, Praeger îl întrebă:

— Şi ce concluzie tragi?

— Am avut timp doar câteva minute să mă gândesc... şi cred că este vorba de clădirile acelea.

— Care clădiri?

— Clădirile acelea mari, care domină Dowson Street. Lui Bellman îi este teamă că acolo se vor posta oamenii noştri.

— De ce să-i fie teamă de asta?

— Pentru că el se va afla în zona aceea.

— Şi ce, echipa de supraveghere va folosi blocurile de care spui? se interesă Praeger, cu un ton agasat.

— Mai mult ca sigur. Instrucţiunile dumneavoastră sunt clare,

folosirea tuturor punctelor de observaţie posibile.

— Bine, atunci, anulaţi supravegherea.

Şi Praeger închise telefonul.

8

Bellman se trezi cu o durere cumplită la umăr. Chiar în raport cu normele sale, beţia pe care o trăsese în ajun fusese monumentală, aşa încât căzuse lat şi adormise într-o poziţie incomodă. Trebui să se maseze vreo zece minute, ca să-i treacă durerea.

Îşi pregăti cafeaua şi intră în baie.

— Semeni la fix cu Bellman ăla pe care-l ştiam, se adresă el chipului nebărbierit şi cu ochii injectaţi, ce-l privea din oglindă.

Lenevi în cadă, având alături, pe un scaun ceaşca cu cafea şi ţigările, în timp ce încercă să-şi limpezească gândurile. Când mecanismele creierului său începură să funcţioneze normal, plănui ce avea de făcut. Se hotărî că primul lucru trebuia să fie încercarea armei.

Ronţăi o felie de pâine prăjită, stomacul său fiind incapabil să accepte altceva, şi părăsi apartamentul.

În stradă, Hillmanul parcă prinsese rădăcini. În spatele parbrizului se distingeau două figuri. Pentru a uşura viaţa celor din maşină, merse pe jos până la intersecţie, unde făcu semn unui taxi. Toyota sa nu se afla departe şi, după un sfert de oră, se afla la volan, rulând în direcţia lui Stepherds Bush Green. Hillmanul îi urmărea cu fidelitate fiecare mişcare. Abia după trei încercări nereuşite şi

depăşirea îndrăzneaţă a unui camion cu remorcă reuşi să scape de imaginea din oglinda retrovizoare a urmăritorilor săi.

Oftatul de uşurare i se transformă îndată într-o cascadă de înjurături, când observă că locul Hillmanului fusese luat de un Vauxhall carosat, care preluase filajul. Urmă cinci minute tensionate, în care Bellman execută tot felul de slalomuri, acompaniate cu scrâşnete de frâne, înspăimântând pur şi simplu locuitorii din Harlesden, dar, în ciuda vârstei, aparent antideluviene a Vauxhallului, acesta nu i se deslipea de bara din spate.

Tocmai se gândea ce i-ar fi putut spune lui Praeger, dacă poliţia ar fi intervenit, ceea ce părea inevitabil în situaţia în care cursa asta nebună ar fi continuat, când observă că Vauxhallul încetini, permiţându-i să se distanţeze. Probabil că aceeaşi idee le trecuse prin minte şi urmăritorilor săi.

Peste vreo două ore, Bellman se găsea pe autostrada A1, care, după cum se gândise, convenea de minune planurilor sale. Văzu indicatorul care arăta un drum secundar şi o luă într-acolo, angajându-se pe un drum şerpuit de ţară. În momentul când în jurul său nu se mai văzu ţipenie de om pe o rază de câţiva kilometri, opri şi-şi luă arma.

Alese drept ţintă un butoi, aflat într-o grămadă de gunoaie, şi ridică pistolul.

Apăsă pe trăgaci, dar detunătura care răsună nici vorbă să se compare cu bubuitura unui Webley de calibrul 38, atât de drag lui, însă gaura pe care o văzu apărând în butoi se afla exact în mijlocul acestuia. Trase încă o dată. A doua gaură apăru aproape lipită de prima, aşa încât concluziona că precizia pistolului putea să fie considerată destul de bună.

Urcă în maşină, făcu cale întoarsă şi se îndreptă spre Londra.

În faţa casei sale, Hillmanul şi Vauxhallul stăteau parcate, ca doi

monştri care-şi aşteaptă prada. Bellman intră în casă, fără să le acorde vreo atenţie.

Timp de o jumătate de oră îşi curăţa şi îşi unse arma. După ce termină şi-o învelii într-o cârpă şi şi-o puse alături de hainele pe care avea de gând să le îmbrace noaptea aceea.

Coada măturii din colţul bucătăriei era prea lungă pentru ceea ce avea de gând să facă, aşa că pierdu vrea douăzeci de minute s-o scurteze, cu ajutorul unui cuţit, după care o înveli în ziare şi carton. O dată operaţiunea terminată, obiectul pe care-l avea în mână semăna destul de mult cu o puşcă în teaca ei.

Îşi schimbă hainele, întrebându-se dacă nu cumva tot chinul ăsta de a-şi confecţiona ceva care să semene a puşcă merita efortul. Când Kitholm îl întrebase dacă avea cunoştinţă despre adresa din Dowson Street, se prefăcuse că habar n-avea, cu toate că respectivul, îi era foarte familiar. Se gândise atunci că ticălosul de Kitholm putuse să dea ordin oamenilor săi să-l împuşte de pe acoperişurile ce dominau locurile. Evident, după ce el, Bellman, şi-ar fi terminat treaba.

Îşi băgă arma, şapca şi ochelarii într-o pungă de plastic şi coborî. Se prefăcu a fi cât mai stângaci cu putinţă în tentativa sa de a ascunde vederii mătura cu coada învelită în carton, rugându-se cerului ca cei ce-l supravegheau să aibă minţile blocate şi să nu se întrebe cum de putuse să aducă acasă o astfel de puşcă.

La Marble Arch cele două maşini din urma sa renunţară să-l mai urmărească. După ce se convinse că prin zonă nu se mai afla nicio maşină suspectă, începu să înconjoare cartierul în care se afla Dowson Street. Îşi pusese şapca, dar ochelarii încă se mai aflau în punga de plastic.

Nu observă sosirea Mercedesului gri metalizat, însă după ce mai făcu un tur, îl văzu parcat în faţa numărului 43. Cu toate că era

întuneric, aşteptă zece minute înainte de a trece în faţa acestuia. Parcă în faţa celui mai apropiat bloc, astfel încât furgoneta sa să fie situată la nouăzeci de grade faţă de Mercedes.

Cabina Bedfordului lui Bellman nu era despărţită de restul furgonetei cu niciun perete, dar bezna ce domnea în interior dădea iluzia că ar fi existat unul. Bellman se strecură în spate şi se puse pe aşteptat.

Ca şi în multe alte străzi, în Dowson Street existau şi case vechi, şi imobile rezidenţiale noi. Ici şi colo câteva terenuri virane prefigurau viitoarele şantiere de construcţii. Numărul 43 era o clădire care avea în jurul ei încă vreo cinci anexe.

Bellman nu trebui să aştepte prea mult, până şi atmosfera din jurul Mercedesului începu să se anime. Când îl depăşise, zărise înăuntru doi indivizi, unul la volan şi celălalt aşezat pe bancheta din spate. Acesta din urmă coborî şi se îndreptă hotărât spre imobilul de la numărul 43. Bătu la uşă, iar aceasta se deschise aproape imediat, lăsând să apară în prag o siluetă, căreia individul îi arătă cu degetul Bedford-ul lui Bellman. Cel din casă ieşi, înaintă puţin şi privi în direcţia indicată.

Bellman nu-l mai văzuse pe Datchett de vreo patru ani. Păstra despre el amintirea unui tip arogant şi plin de arţag pe care-l întâlnise odată într-o secţie de poliţie. Nu se schimbase aproape deloc. Poate că se mai îngrăşase între timp. Cu umerii la fel de largi, dar cu un pic de burtă.. Burta cuiva ce nu-şi refuză nicio plăcere.

Datchett avansă câţiva paşi cu faţa întoarsă spre felinar. Era îmbrăcat cu pantaloni închişi la culoare, iar reflexele luminii de pe cămaşa sa demonstrau clar că era de mătase.

Bellman se gândi într-o fracţiune de secundă că făcuse poate o greşeală şi că Datchett intenţiona să se apropie de Bedfordul său. Dar acesta se opri locului. Îşi puse mâna la ochi, pentru a se uita mai

bine la furgonetă, protejându-şi privirea de lumina felinarului. Tipul din maşină îl urmă îndeaproape. Ca un căţel credincios.

Datchett îşi puse mâinile pâlnie la gură şi strigă :

— Tu eşti, Bill?

Întrebarea fu urmată de un râs puternic, căruia îi urmă, aproape imediat, un hohotit de râs linguşitor. După care Datchett ridică braţul, în semn de salut, către maşina parcată şi se întoarse, în timp ce paznicul său urcă în Mercedes.

Înainte de a intra în casă, Datchett îşi privi ceasul.

— Bill, încă o juma' de oră. După care, valea, la Trident. Sper să ne întâlnim acolo. (Şi închise uşa, cu un nou hohot de râs.)

Bellman era mulţumit. Nimic nu putea biciui mai mult curajul animalic al unui ticălos, decât sfidarea asta pe faţă, „Bill", adică poliţia, mai ales atunci când tipul în cauză se află pe un teren sigur. Totuşi, Bellman ştia că Datchett avea să iasă din nou afară, în mai puţin de jumătate de oră, fiindcă prezenţa iritantă a duşmanului precis îl călca pe nervi.

Şi nu se înşelă câtuşi de puţin. Peste vreo douăzeci de minute, uşa se deschise iarăşi. Cu spatele la stradă, Datchett încerca să convingă pe cineva care se găsea în interiorul casei.

Bellman îşi puse ochelarii pe nas şi se instală la volan. Puse contactul şi băgă în viteza întâi. Furgoneta sa se îndreptă în direcţia Mercedesului în clipa în care Datchett se apropia de acesta.

Individul avea pe el un trenci, şi la vederea Bedfordului care avansa şi-l deschise larg şi-şi înfundă mâinile în cureaua pantalonilor, ca cineva căruia nu-i pasă de nimeni şi nimic.

Ajuns în dreptul său, Bellman frână, se aplecă pentru a-şi lua arma, ochi în dreptul inimii şi trase.

Expresia figurii lui Datchett abia dacă se schimbă puţin de tot. Poliţaii nu prea obişnuiesc să-şi îndrepte arma spre oameni decât în

cazuri de legitimă apărare. Aşa că apariţia bruscă a pistolului fusese pentru el de neînţeles.

Iar glonţul îl omorî într-o fracţiune de secundă.

Bellman nu-şi dădu seama dacă, în ciuda ochelarilor care-l jenau, precizia sa de trăgător sau şansa dirijase proiectilul drept în cuşca toracică a victimei, făcând ca bucata de plumb deformată, ca urmare a impactului, să despartă inima de vene şi artere. Esenţialul a fost că în clipa în care corpul lui Datchett se arcui, iar capul său atinse pământul, el deja murise.

Terorizat de o frică animalică, şoferul Mercedesului schiţă o mişcare instinctivă de apărare. Când furgoneta lui Bellman se opri, el ţâşni afară din maşină în chiar secunda ce urmă focului de armă, iar când îl văzu pe Bellman că-şi îndreaptă arma spre el, se curbă şi sări într-o parte. Cel de pe bancheta din spate rămase ţintuit locului.

Bellman acceleră, iar când ajunse în capătul străzii frână şi luă virajul în viteza a doua. Profită de viteza redusă a maşinii sale şi întoarse capul. Şoferul Mercedesului stătea aplecat asupra cadavrului şefului său, iar individul din maşină se uita după el. Cel de lângă Datchett se îndreptă apoi de spate şi se năpusti spre Mercedes. Mike goli restul încărcătorului în direcţia lui, pentru a-l obliga sa rămână pe loc. Parbrizul Mercedesului se făcu ţăndări, în timp ce amândoi indivizii se aruncaseră la pământ, în spatele maşinii.

Deja se hotărâse unde să abandoneze furgoneta. Opri în spatele unui camion cât toate zilele şi aruncă arma în maşină. Îşi scoase şapca şi ochelarii şi o porni pe jos. Peste câteva minute era lângă Toyota sa, iar peste încă douăzeci de minute se afla la gara Victoria, la bagaje de mână, descuindu-şi seiful închiriat şi băgându-şi înăuntru şapca, ochelarii şi mănuşile.

În faţa numărului 108 din Fortis Crescent, nu se afla parcată nicio

maşină. Ajuns în apartamentul său, Bellman făcu mai întâi un duş. Îşi frecă aproape cu furie mâinile până la coate. Ştia că asta era o măsură de prevedere inutilă, dar totuşi o făcu. După care fumă două ţigări, şi abia atunci crezu de cuviinţă că venise timpul să-l sune pe Praeger. Lucru curios, dar nu-i trecuse prin cap ideea da a-şi turna un păhărel.

Telefonul sună la zece şi jumătate, cu zece minute înainte de ora fixată pentru luarea contactului. Era Praeger.

— Bellman, felicitările mele. (Bellman nu spuse nimic.) M-ai auzit? reluă Praeger cu o nuanţă de iritare în voce.

— Da.

— Aha, înţeleg! Ucigaşul flegmatic şi tăcut...

— Praeger, termină cu circul ăsta. Dacă ai ceva să-mi spui, dă-i drumul.

— Fi-r-ar să fie! Convorbirea noastră a început destul de prost. Intenţia mea a fost să te felicit... pentru măsurile extraordinare de precauţie pe care le-ai luat.

— Poftim?

— Mă refer la măsurile extraordinare pe care le-ai luat, în ceea ce priveşte anonimatul tău, la nivelul execuţiei. Iar prin anonimat, înţeleg felul în care... te-ai deghizat.

— Atunci când eşti combinat cu oameni de teapa ta, trebuie să-ţi iei toate măsurile de siguranţă. În orice caz, din câte ne-am înţeles până acum, nu a rezultat că o să fiu urmărit pas cu pas.

— Din câte reţin eu, noi doi nu am făcut nicio înţelegere, replică Praeger cu un râs de gheaţă. Oricum, până în momentul de faţă te-ai descurcat perfect. De acum înainte nu vei mai fi supravegheat. Prietenii noştri din poliţie, continuă el, îşi fac griji. În East End, nu se vorbeşte decât despre poliţai asasini. Oare este prudent să acţionezi aşa cum ai făcut până în prezent?

— Fii liniştit, o să găsească furgoneta.

— Asta s-a şi întâmplat. Se află deja la secţia de poliţie din cartier. Acum cei de la amprente o cercetează de-a fir a păr, dar sunt convins că n-o să găsească nimic relevant.

Bellman aşteptă să continue. Ştia că mutismul său îl agasa pe Praeger, dar nu era în stare să rostească nici măcar un singur cuvânt amabil.

— Vom lua legătura mai târziu, vorbi în cele din urmă Praeger.

— În regulă, răspunse laconic Bellman.

— S-ar putea ca să fi pus mâna pe o pasăre rară, spuse Praeger.

— V-am raportat că este un subiect demn de toată atenţia, se hazardă Kitholm.

Praeger dădu din cap.

— Aşa este, dar chiar şi tu l-ai subestimat. Auzi, trăgători pe acoperişuri!

În tonul lui Praeger răzbătea clar o nuanţă de ironie.

Kitholm se foi, cu o stânjeneală evidentă.

— Da, numai că părea limpede că...

— Aşa este, făcu Praeger, cu privirea pierdută în zare. Totuşi trebuie să fim foarte siguri că nu ţinem un tigru de coadă.

Bandele de mafioţi se războiesc în plină Londra : „Schimburi de focuri pe străzile Londrei"; „Este intolerabil, declară prefectul poliţiei. Trebuie să anihilăm aceşti monştri". Articolele ce urmau acestor titluri furnizau doar puţine amănunte. Zvonurile care se răspândiseră în East End luaseră amploare şi războiul deschis care izbucnise în noaptea de sâmbătă pusese pe foc bandele lui Datchett şi ale lui Toper. Se profitase pentru plata unor poliţe mai vechi, reale sau imaginare. Iar înfruntarea atinsese apogeul în seara de duminică. Bilanţul se ridicase, după cum anunţase presa, la un mort şi douăzeci şi trei de răniţi.

Lectura ziarelor îl demoraliză pe Bellman. Nu se mişcase de acasă tot timpul wek-endului. Băuse mai tot timpul, dar fără să depăşească măsura, întrucât nu simţise nevoia unei diversiuni pentru a uita asasinarea lui Datchett. Însă după ce citi ziarele de luni dimineaţă, ieşi din casă, cu intenţia de a-şi găsi uitarea prin cârciumi.

Sunetul insistent al soneriei telefonului reuşi în cele din urmă să-l trezească. Ridică receptorul, mormăi „Mai târziu", cu o voce morocănoasă, şi-l trânti în furcă.

Rămase vreo zece minute cu privirea fixată pe sticla goală de băutură, de la picioarele sale. În cele din urmă se trezi din toropeală, făcu un duş fierbinte care-i spălă corpul de transpiraţie şi muşchii săi amorţiţi revenîră la viaţă.

Telefonul lui Kitholm îl găsi aşezat pe marginea patului, cu o ceaşcă de cafea în mână.

— Spartan... cred că acesta este termenul cel mai potrivit, spuse Kitholm, în timp ce mătura cu privirea sala, mare cât un hambar.

— Da, e un loc mai special, recunoscu Bellman.

— Hotărât lucru. (Vocea lui Kitholm era caustică.) De ce ai ales

locul acesta? Mi-a trebuit o grămadă de timp să-l găsesc.

Cu fundul paharului, Bellman începu să facă rotocoale pe masa din lemn alb.

— Îmi place locul ăsta. Şi nu aveam chef de restaurantele alea luxoase, unde nu mai termini de discutat cu chelnerii, când trebuie să te hotărăşti asupra vinului.

— Aşa-i, aici nu este cazul ăsta.

— Bine, mâncăm! propuse Bellman, în timp ce se ridica de la masă.

Stânjeneala lui Kitholm îi produse o mare satisfacţie atunci când Thomas Binn, patronul, cu un şorţ legat în jurul mijlocului, le întinse câte un cuţit, o furculiţă şi o farfurie, apoi arătă cu degetul spre sferturile de vacă şi de oaie puse la fript pe proţap într-un colţ al sălii. Bellman îşi tăie o felie groasă de carne, după care îşi umplu farfuria cu cartofi prăjiţi dintr-un ceaun cu ulei încins, în timp ce Kitholm se lupta disperat să-şi decupeze o bucată de pulpă. Bellman îşi puse farfuria pe masă şi se duse la bar să-şi comande ceva de băut.

Kitholm reveni la masă, privind cu un aer lugubru bucata de carne masacrată din farfuria sa.

— N-am fost bun niciodată la sportul ăsta, se justifică el.

— Eh, oricum, are acelaşi gust.

Începură să mănânce în tihnă. După ce terminară, Bellman se duse să ia doua cafele şi se retraseră într-un colţ mai ferit ca să le bea. Fotoliile erau confortabile, iar Kitholm părea mai în largul său aici decât în locul rudimentar unde mâncaseră.

— Ai declanşat o reacţie în lanţ, începu el.

— Am impresia că ăsta era scopul.

— E adevărat, dar repercusiunile au fost mai violente decât le anticipasem noi.

— Şi ce-ai vrea să fac eu? Să mă duc şi să le cer scuze?

Kitholm pufni în râs.

— Lucrul ăsta mi s-ar părea dificil. În sfârşit, operaţiunea a reuşit şi lucrul acesta este esenţial. Cele două bande sunt într-un război declarat. Evenimentele care au urmat lichidării lui Datchett au fost mai importante decât moartea acestuia. Niciodată parcă n-au fost atâtea arestări.

— Bine, atunci totul e în regulă. (Bellman îşi aprinse o ţigară.) Şi acum? Întâlnirea asta nu este cumva preludiul unor noi... servicii?

— Ba da, răspunse Kitholm, ştergându-şi delicat colţul gurii cu batista. Dar de această dată o să vizăm mai sus. De acum înainte vom ataca numai ţinte serioase. (Îşi încrucișă picioarele şi începu să bată darabana pe genunchi, cu vârful degetelor.) Aminteşte-ţi de prima noastră convorbire. Adevăratele noastre obiective sunt cei care până în prezent nu au putut fi atinşi nici măcar cu un deget.

— Îmi amintesc, numai că nu prea am avut dreptul la amănunte.

— Lichidarea lui Toper şi a lui Datchett, de care te-ai ocupat tu şi care a fărâmiţat organizaţiile lor, nu a fost decât o muncă indispensabilă de defrişare a terenului. De acum înainte, drumul este liber şi putem trece la următorii indivizi: Pool şi Cliveson.

— Ai zice că este vorba de un cabinet de avocaţi.

— Nici vorbă de aşa ceva. Pool şi Cliveson sunt crema noilor criminali. Fiecare îşi are imperiul său. Warwick Dunn Pool este moştenitorul unei averi considerabile, pe care şi-o rotunjeşte neîncetat, datorită unor activităţi multiple. Speculaţii la bursă, case de jocuri, agenţii imobiliare... şi mai pot continua aşa mult timp. Ah! Uitasem de activităţile lui criminale, bineînţeles. Pool este unul dintre fenomenele bizare, pe care societatea le generează din când în când. Un om bogat, incapabil de a rezista tentaţiei lucrurilor ilegale. Duce pe picior mare o viaţă de burghez tradiţional. Are o reşedinţă

la ţară, îşi petrece vacantele pe Coasta de Azur... şi aşa mai departe. Copiii săi, doi băieţi şi o fată, primesc cea mai aleasă educaţie pe care o pot oferi banii. Soţia sa este preşedinta unui număr fără de sfârşit de societăţi filantropice, iar Pool este membru al câtorva cluburi exclusiviste. Nu are aventuri extraconjugale şi, de altfel, nu are niciun punct slab. Modul său de existenţă face să nu fie în contact decât cu lumea bună şi, în consecinţă, n-a atras niciodată atenţia poliţiei. Va fi foarte greu să pui mâna pe el.

Kitholm bău o gură de cafea, după care continuă.

— Anthony Cliveson este un individ de o cu totul altă factură. A reuşit în viaţă numai datorită lui. Este originar din Nord. Cu un capital foarte mic, dar cu o dorinţă crâncenă de reuşită, a început o afacere cu maşini de ocazie, care i-a mers din plin. Prin câteva oraşe mari din provincie i-a intimidat pe cei ce se ocupau cu comerţul de automobile, iar afacerea lui a prosperat. Acum zece ani a venit la Londra. Având în sânge simţul afacerilor, şi-a dat seama că metodele folosite în provincie i-ar crea în capitală probleme insurmontabile. Aşa că a optat pentru o postură... respectabilă... ostentativă, mai mult sau mai puţin. A investit cu profit în cabarete şi s-a lansat, încetul cu încetul, în operaţiuni ilicite. Acum el este cineva în industria crimei. Numele său nu este chiar necunoscut în fişierele poliţiei, dar figurează la rubrica „Suspectat de...”. Avocaţii săi sunt cei mai şireţi din câţi pot exista. (Kitholm îşi depărtă braţele, după care îşi împreună mâinile.) Între Pool şi Cliveson există un punct comun: au cel mai buni avocaţi. Amândoi au o armată de oameni, posedă la perfecţie arta de a înhăţa din zbor ocaziile ce li se prezintă şi, amândoi, dovedesc lăcomie fără limite. Aici se opreşte asemănarea dintre ei.

— Niciunul dintre ei nu-mi face impresia unui stâlp al societăţii, chiar dacă Pool poate părea aşa ceva, mai mult decât Cliveson, însă,

după portretele pe care mi le-ai făcut, tipii ăştia nu au nimic extraordinar în ei.

— S-ar putea, dar crede-mă pe cuvânt. Dacă vor fi eliminaţi, atunci se va prăbuşi întreg edificiul crimei organizate. Dacă ajungem să distrugem imperiul oricăruia dintre ei, acest lucru va constitui un avertisment pe care nimeni nu va îndrăzni să-l neglijeze.

— Mda. Şi care ar trebui să fie strategia de adoptat?

— Răbdare, Bellman. Cu toate că cele două organizaţii au operat câteodată în acelaşi sector, n-au avut loc niciodată înfruntări serioase între ele. Din când în când, nişte încăierări, acolo, dar nimic serios. Se întâmplă că acum, atât Pool cât şi Cliveson sunt interesaţi în aceeaşi afacere. Iar asta ne oferă o ocazie.

— Cele două bande se vor înfrunta şi vor ieşi scântei?

— Da, dacă vom pune şi noi nişte paie peste foc. Credem că deja au oarecare bănuieli în ceea ce priveşte concurenţa, numai că ei nu ştiu nimic precis, şi dacă nimeni nu le suflă vreo vorbă, probabil că n-o să ştie niciodată. Este posibil ca intermediarii lor să-şi cunoască omologii, dar sunt slabe şansele ca numele marilor şefi să fie la vedere, şi asta datorită structurii organizaţiilor lor, care sunt astfel concepute încât să le asigure protecţia.

Kitholm făcu o pauză, după care întrebă:

— După tine, care este astăzi activitatea criminală dea mai eficientă, ai căror şefi nu exploatează încă toate posibilităţile? Şi mai înainte ca Bellman să poată răspunde, continuă: Ei bine, am să-ţi spun eu: femeile. Mă gândesc în special la prostituţia de lux. În acest domeniu, ca de altfel şi în altele, lucrurile au stagnat de câţiva ani buni. Câteva grupuri de elită furnizează carne proaspătă clienţilor din lumea bună. Se câştigă bine, însă s-ar câştiga şi mai mult, dacă ele şi-ar uni eforturile. Majoritatea afacerii este concentrată în

mâinile unor reţele din West End, care îşi pierd însă vremea hărţuindu-se între ele. Câţiva tipi care au două-trei fete, cam asta ar fi totul. (Kitholm dădu trist din cap, ca şi cum ar fi deplâns proasta organizare a afacerii.) O importantă sursă de profituri a prostituţiei de lux o constituie bogătaşii din lumea arabă.
Aceştia sunt gata să plătească sume incredibile pentru a-şi avea serviciile asigurate. Recent, proxeneţii au început să adulmece pentru a-şi da seama a cui va fi partea leului în ceea ce priveşte clienţii arabi. Lucrul acesta a trezit interesul lui Cliveson, care şi-a dat foarte repede seama ce-ar putea reprezenta e astfel de piaţă. Pentru Pool, problema se pune în cu totul alţi termeni. Terenul său de vânătoare îl constituie lumea finanţelor, şi numeroşi clienţi de-ai săi doresc o companie feminină după ce au încheiat o afacere. Pentru a-i satisface, făcea apel la reţeaua de prostituate, dar nu i-a trebuit mult timp să realizeze că, procedând aşa, arunca practic banii pe fereastră. În consecinţă, în prezent intenţionează să regrupeze diferiţii proxeneţi în cadrul organizaţiei sale.

— De unde ştii toate astea?

— Avem contacte cu amândouă taberele. După ce punem cap la cap informaţiile primite, imaginea devine clară. Să fii sigur de un lucru: între Pool şi Cliveson se va naşte un conflict, neapărat.

— În cazul ăsta de ce să nu-i lăsăm în pace, să se ia singuri de gât?

— Pentru că lucrul acesta nu ar conduce la nimic. Amândoi sunt foarte şireţi. Vor vedea imediat că, luptându-se între ei, ar avea de suferit interesul lor comun şi, în consecinţă, ar găsi un compromis. Ceea ce trebuie, este să mizăm pe lăcomia lor, să le creăm un sentiment de nesiguranţă reciprocă, încât să-şi piardă capul şi să-şi declare război. Din acel moment va începe un proces în avalanşă, care va duce inevitabil la distrugerea imperiilor lor.

Bellman avu chef dintr-o dată ca discuţia lor să se termine.

— Şi atunci, eu ce trebuie să fac?

— Îţi voi da un punct de plecare, dar după aceasta vei avea mâinile aproape libere. Ne interesează numai rezultatele. Pool a încredinţat prospectarea preliminară a pieţii unui oarecare Brantner, care, de obicei, se ocupă de afacerile sale imobiliare. Pentru a se iniţia în proxenetism, Brantner a acţionat până acum cu multă discreţie. A reuşit să recruteze două prostituate, care acţionau singure, ceea ce nu prea găseşti pe toate drumurile şi se învârte cu ele prin jurul celor ce sunt plini de bani. Iar când una dintre ele este pe placul cuiva, atunci intermediază afacerea. De obicei se duce la „Dayton". Cunoşti localul?

— Cazinoul Dayton? Îl cunosc.

— Perfect. Agentul lui Cliveson este un tip... Terry Elson. Acesta a luat legătura direct cu prostituatele, manevrate de proxeneţi, explicându-le că acceptând să lucreze pentru el vor avea mai mult de câştigat. Şi a reuşit să le coopteze. Terry Elson frecventează şi el câteva localuri. Dar cartierul său general este la Loom. Aproape toate serile şi le petrece acolo.

— Ştiu unde este. N-am mai pus piciorul pe acolo de mult timp, dar pe vremuri nu prea intrai acolo ca la moară.

— Cam aşa a şi rămas. Elson nu a avut nicio problemă. (Kitholm începu să-şi contemple unghiile.) Cam atât îţi pot spune. S-ar putea să ţi se pară puţin, dar, crede-mă, prostituţia pe scară mare încă nu a ajuns cu adevărat o afacere. Ne-am gândit că ar fi bine să începi să frecventezi localurile şi să redevii obişnuitul lor de altădată, în ideea, de a intra în contact cu prostituatele şi cu proxeneţii lor. Foloseşte-te de orice fată care crezi că te-ar putea ajuta şi să fii fără grijă, pentru că orice cheltuială îţi va fi decontată. Dacă ai posibilitatea de a intra în contact ori cu Brantner, ori cu Elson, ori cu

amândoi, ar fi minunat. Iar apoi tu vei decide modul în care se poate crea animozitate maximă între cei doi. Dacă trebuie să recurgi la violenţă, şi bănuiesc că acest lucru va fi inevitabil, atunci să începi cu Elson.

— De ce tocmai cu el?

— Pentru că noi bănuim că reacțiile lui Cliveson vor fi mai pozitive decât cele ale lui Pool. Mai ales dacă îl putem convinge că Pool este responsabil de ceea ce i se va întâmpla lui Elson.

Bellman îşi muşcă buzele.

— Trebuie să recunoşti că una este să tragi în cineva, lucrul ăsta luându-ţi câteva secunde, şi alta să cutreieri cârciumile, fără să baţi la ochi.

— Sunt sigur că vei găsi tu o soluție.

— Dar de ce nu vrei să-i lichidez în doi timpi şi trei mişcări pe simpaticii ăia, fără să mă mai complic atâta?

— Pentru că strategia aplicată în cazul lui Toper şi al lui Datchett nu ar conduce la nimic. De data aceasta avem de-a face cu indivizi inteligenţi. Şi trebuie ca noi să ştim cât mai multe despre planurile lor. Te-am prevenit că va fi mult mai greu. Un incident izolat nu ar declanşa un război între cele două bande. Sau, cel puțin, nu prea este probabil.

Privirea lui Bellman înconjură sala şi, în cele din urmă, se opri asupra lui Kitholm.

— Mda, e un lucru care se poate face. Însă o să fie nevoie de timp.

— Adică?

— O săptămână, poate mai mult. Şi abia după asta o să acționez.

— Fii mai explicit.

— O să dispar câtva timp. După ce o să mă întorc în Londra o să am altă identitate şi altă înfăţişare.

— Ai toată libertatea. Dar să nu tărăgănezi prea mult lucrurile.

— Şi căţeluşii tăi care-mi suflă în ceafă tot timpul?

— Este o problemă încheiată. S-a terminat cu supravegherea ta. Avem încredere în buna ta credinţă.

— Mai curând cred că v-aţi dat seama că era pierdere de timp.

— Poftim încă cinci sute de lire, zise Kitholm, scoţând un plic din buzunar.

— Cel puţin nu vă zgârciţi cu cheltuielile, îi răspunse Bellman, luând plicul.

— Trebuie să nu duci lipsă de bani. Dacă nu-ţi ajung, îi putem suplimenta... în nişte limite rezonabile. Deci, ne bizuim pe tine pentru a ne da de ştire peste o săptămâna.

— Ba nu. Ţi-am spus că o să mă întorc într-o săptămână, însă o să-mi trebuiască cel puţin încă atât ca să mă infiltrez printre prietenii noştri. Înainte de două săptămâni n-o să dau niciun semn de viaţă.

— Şi cum intenţionează să atace problema? se interesă Praeger.

— Nu l-am întrebat.

— Nu eşti de părere că avem dreptul la un minim de informaţii prealabile?

— Bellman este genul de om pe care e mai bine să-l laşi în plata lui. Cele două misiuni precedente au dovedit-o, dacă nu mă înşel.

— Aceste succese nu înseamnă neapărat că este demn de toată încrederea noastră.

— Sunt convins că a intrat în joc. Îşi va îndeplini şi misiunile primite, măcar de amorul artei.

— Kitholm, sper din toată inima să te înşeli. Acest lucru ar însemna doar pe jumătate profesionalism. Or, noi l-am ales pe Bellman fiindcă este o epavă umană şi, în consecinţă, poate fi trecut în contul profituri sau pierderi.

— Da, domnule.

10

Bellman îşi cumpără mâncare şi băutură din plin şi se închise în casă, unde rămase două zile întregi pentru a analiza problema. În acest răstimp îşi consumă o parte din rezerva de whisky, dar fără ca să se îmbete măcar o singură dată. Şi începu să-şi lase mustaţa să-i crească.

A doua zi, pe la şapte seara, găsise soluţia. Peste o oră, trecu la aplicarea primei faze a planului său. Începu să viziteze diferite cazinouri şi cluburi particulare, unde se înscrise sub un nume fals. Trecu şi pe la Loom şi Dayton, cei de-acolo primindu-l ca membru fără nici o dificultate. Încheindu-și ziua cu succes, consideră că avea tot dreptul să bea ceva.

A doua zi, joi, se sculă dimineaţa complot mahmur, simţind doar nevoia unei cafele. În pofida protestelor doamnei Anstey, insistă să-şi plătească chiria cu două luni în avans, argumentând că în perioada ce urma avea să lipsească frecvent. Îşi făcu valiza şi, în cursul după-amiezii, urcă în Toyota şi se îndreptă spre autostrada A1. Hăituiala vânatului începuse.

Peste o oră se opri şi intră într-un motel.

În sală, şoferi de camioane erau adunaţi în mici grupuri. O familie ocupa un colţ: soţul, vizibil marcat de oboseala unei conduceri excesive la volan, stătea prăbuşit pe scaun, în timp ce soţia sa încerca să ţină în frâu doi puşti zburdalnici.

Doar o singură femele mai era prezentă, o tânără însoţită de doi bărbaţi. O figură slabă, cu plete lungi şi negre. Hainele îi erau şifonate, iar ciorapul drept îi era găurit la genunchi. Cei doi bărbaţi nu-i acordau nicio atenţie. Şi pe bună dreptate, întrucât nu avea nimic care să merite acest lucru.

După ce termină de mâncat, Bellman comandă o ceaşcă cu ceai şi-şi cufundă privirile într-un ziar. Peste o oră şi jumătate, timp în care mai bău încă două ceşti cu ceai, figurile din sală se mai schimbară, dar conversaţiile rămăseseră cam aceleaşi. De fiecare dată când intra câte o femeie, ridica atent capul. Prima intrase împreună cu un tip care, după toate aparenţele, era soţul său. A doua, cu un şofer care, după toate aparenţele, nu era soţul său. O claie de păr roşcat şi cârlionţat, şi un machiaj strident. Bellman nu le acordă decât o privire fugară.

În cele din urmă îşi împături ziarul şi, oftând, urcă în maşină.

În orele care urmară încercă în alte trei moteluri. Şapte femei în total, dar eşec pe toată linia. Câteva fuseseră prea în vârstă. Una, prea tânără. Şi toate aveau acelaşi aer. Un amestec de duritate şi sfârşeală, datorat oboselii.

Pe la zece seara renunţă şi se opri în primul hotel întâlnit. În timp ce îndeplinea formalităţile pentru obţinerea unei camere, se dădea în el o lupta acerbă împotriva tentaţiei de a vizita barul de alături. În final, pierdu bătălia.

Ziua următoare rulă până la Doncaster şi se întoarse la Grantham, după care, frânt de oboseală, se culcă. Moralul său era la pământ. Nu întâlnise încă nicio fată care să corespundă cerinţelor sale. Singura lui consolare era că mustaţa îi creştea ca lumea. Deşi încă departe să fie stufoasă, ea începuse să-i acopere buza superioară şi cădea frumos de-o parte şi de alta a gurii.

Abia a doua zi, sâmbătă, întâlni pasărea rară pe care o căuta.

Se întâmplă într-un restaurant mic, departe de şosea, ascuns într-un pâlc de copaci. Localul era intim şi nu avea decât şase mese. La una dintre ele doi indivizi discutau cu aprindere.

În momentul în care barmanul, un tip dolofan şi cu figură rozalie, îi întindea lui Bellman cafeaua pe care acesta o comandase, se auzi o voce de femeie, pe un ton ridicat:

— Termină, că mă enervezi! Nu ţin la mine figurile astea.

Bellman se întoarse. Unul dintre cei doi indivizi de la masă tocmai făcea nişte gesturi obscene în direcţia unei tinere care intrase şi stătea nehotărâtă în pragul uşii. Părul ei lung, deşi nepieptănat, părea spălat. Avea o faţă lungă, fără să fie slabă. O frunte largă, care echilibra bărbia bine conturată, iar pometii uşor proeminenţi accentuau aspectul oriental al ochilor care emanau o duritate imperceptibilă.

Era înaltă. Cel puţin cu cinci centimetri mai înaltă decât el. Avea sâni mici, care nu-i umflau puloverul de un roz îndoielnic. Dar ceea ce frapa plăcut vederea erau picioarele. Lungi, fine, într-un cuvânt superbe, iar sub fusta neagră şi prăfuită, i se ghicea un corp splendid. Era încălţată cu sandale, care, în vremuri mai bune, probabil că fuseseră albe. Labele picioarelor îi erau murdare.

În spatele vulgarităţii ei ostentative exista însă ceva ce Bellman căutase în zadar până atunci, o vivacitate care răzbătea chiar şi prin proasta ei dispoziţie de moment, o ironie care-i lumina ochii strălucitori, o vigoare tinerească. Pe scurt, era plină de personalitate.

Bellman îşi luă ceaşca cu cafea şi se aşeză la o masă, de unde o putea observa în voie, fără să se afle în faţa ei.

— Cum te cheamă? întrebă individul care îi făcuse semnele obscene.

— Nu-i treaba ta.

— Nu zău? exclamă acesta.

Tipa se apropie de bar.

— Fred, dă-mi un ceai, spuse ea, punând pe tejghea o monedă. (Individul cu care vorbise scoase la iveală o bancnotă de cinci lire şi o foşni semnificativ între degete.) Puiule, pune-ţi banii la loc, i-o aruncă ea. Dacă nevastă-ta ar afla că eşti în stare să cheltuieşti banii pe femei ţi-ar scoate ochii.

Patronul scăpa un mormăit în direcţia individului, ceea ce-l făcu pe acesta să înţeleagă că era mai bine s-o lase baltă, după care cei doi renunţară, plătiră şi plecară.

— Cum se face că mai dai pe-aici? întrebă cel ce purta numele de Fred. Nu te-am mai văzut de mult timp.

Tipa ridică din umeri cu un aer dezgustat şi se aşeză.

— Hm, nici eu nu ştiu prea bine cum naiba s-a întâmplat. L-am agăţat pe unu' . Nu era şofer profesionist. Avea o camionetă. Probabil că era de la o firmă, sau cam aşa ceva. Ce mai, pe scurt, a spălat putina. S-a oprit zicând că ia benzină. Până m-am întors eu de la toaletă a şi în tins-o.

— Asta nu-i viaţă, aşa cum trăieşti tu. De ce nu...

— Fred, termină! exclamă ea, ridicându-se şi întinzând spre acesta un deget acuzator, ca şi cum l-ar fi ameninţat cu un pistol. Te rog, nu încerca să mă converteşti.

Fred zâmbi uşor jenat, parcă scuzându-se faţă de Bellman, şi dispăru în spatele tejghelei.

Mike îşi aprinse o ţigară, privind fix în faţa sa.

Tipa se apropie de el şi se opri lângă masă.

— Îmi dai şi mie o ţigară ?

Mike dădu un bobârnac pachetului de ţigări, făcându-i s-o ia în direcţia ei. După ce scoase o ţigară, tipa aşteptă.

— Da' ştiu că-ţi place să fii servită, făcu el, întinzându-i bricheta.

— Scuză-mă, îi răspunse ea, şi, după ce-şi aprinse ţigara, se aşeza

în faţa lui. Astăzi am avut o zi proastă. (În loc de răspuns, Bellman se mulţumi să ridice din umeri). Da' ştiu că nu eşti prea vorbăreţ. Îl examina atentă şi, după ce trase câteva fumuri fără să zică nimic, murmură: Te interesează?

— Ce să mă intereseze? răspunse Bellman contrariat.

— Persoana mea. Îţi plac?

— Da, mă interesezi.

— Dar bănuiesc că asta depinde de preţ, nu? Cinci lire, ce zici?

(Coborâse topul, iar intonaţia vocii dădea de înţeles că era doar o propunere care se putea negocia.)

— Hai să facem o plimbare şi să discutăm ceva.

— Nu mai spune!

— E ceva ce nu-ţi convine?

— Un tip ca tine tocmai m-a lăsat cu fundul în baltă.

Bellman scoase discret din buzunar două bancnote şi i le întinse.

— Zece lire... ajung să te liniştească?

Tipa luă banii şi-l privi circumspectă.

— Mda, ăştia sunt ceva bani. Dar... ce vrei de fapt la schimb?

— Să discutăm, asta-i tot. Îţi promit. Şi ştii că nu sunt unul din ăia, vicioşi, care umblă după porcării. Poţi coborî din maşină când ai tu chef.

— În regulă. Hai să mergem.

Şi se îndreptă spre uşă, fără să arunce în urmă nici o privire.

Bellman conducea încet. Ea se lipise de portieră, cu un picior strâns sub ea.

— Hai, spune!

— Nu te-ar tenta să-ţi schimbi existenţa? o întrebă Bellman, zâmbind.

Tipa îl privi câteva clipe şi, brusc, începu să râdă.

— Nu zău, mă aşteptam la orice, dar la aşa ceva în niciun caz.

— Ţi se întâmplă des să ţi se facă propuneri de genul ăsta?

— Ba bine că nu! În fond, nişte gogoriţe. „Hai. Vino la mine acasă. O să te prezint prietenei mele. O să te ajute să-ţi schimbi viaţa. ”

(Râsul îi deveni amar.) Am acceptat de două ori, din curiozitate. Hm, nişte indivizi de mi s-a făcut greaţă.

— Eu îţi propun cu totul altceva.

— Mi-am dat seama. (Îl privi cu atenţie.) Tu eşti un barosan.

— Aşa e, răspunse Bellman, fără să părăsească drumul din ochi.

— E nostim. Nu prea pari.

— Asta-i secretul reuşitei mele.

— Păi, dacă ai reuşit aşa de bine, atunci de ce recrutezi fete care fac trotuarul?

— Nu fete, ci o fată. Pe tine.

— Te ţii de bancuri, sau ce naiba?

— E adevărul gol-goluț. Dacă o să fii de acord să vii cu mine, o să locuieşti într-un apartament ca lumea şi o să câştigi suficient ca să-ţi cumperi ce-ţi pofteşte inima. Şi o să te învârţi numai printre granguri.

— Dar de ce tocmai eu?

— Şi de ce nu tu?

— Doar nu sunt prima curvă pe care ai întâlnit-o.

— Nu, aşa este. De trei zile tot caut pe cineva. Unele îl au pe vino-ncoa', altele nu. Tu îl ai.

— Am senzaţia că am mai auzit melodia asta. (În vocea ei se simţea o oarecare nesiguranţă.) Dar nu înţeleg de ce nu ai recrutat pe cineva de acolo de unde eşti tu.

— E mai bine când apare o figură nouă. Pentru cine lucrează în meseria asta elementul de mister este esenţial. O figură nouă şi

tânără.

— Toate astea sunt chestii drăguţe, dar, în câteva cuvinte, cam asta ar însemna: culcă-te în stânga şi-n dreapta.

— Evident.

— De fapt, asta şi fac.

Bellman plescăi din limbă, dispreţuitor.

— Bine, de acord, dar cât câştigi? Nu te-ai prins încă ce-ţi ofer eu?

— Tot ce-am câştigat până acum a fost al meu, replică ea, înţepată.

Peştii cărăbănesc cea mai mare parte din cât aduc fetele.

— Eu o să-ţi dau jumătate din ceea ce o să câştigi, iar asta o să reprezinte de douăzeci de ori mai mult decât ai făcut până acum.

— Ce-mi spui tu e prea frumos să fie adevărat. Şi în continuare, nu văd de ce tocmai mie mi-ai făcut propunerea asta fantastică.

— Ţi-am mai spus. Îl ai pe vino-ncoa'. Şi eşti tânără. Câţi ani ai?

— Douăzeci.

— Ce mincinoasă eşti! Nu ai mai mult de optsprezece.

Ea dădu din cap amuzată şi zâmbi.

— Ai nimerit-o la fix.

— Ţi-am spus eu! Dar să nu-ţi închipui că eşti singura şi unica. Dacă o să refuzi o să caut pe alta.

— Şi tot aşa, vreo trei zile?

— O să caut, până o să găsesc.

— Ei bine, atunci, răspunsul meu este nu. Bellman nu spuse nimic. Luă piciorul de pe pedala de acceleraţie şi frână. După ce maşina se opri, tipa deschise portiera şi murmură: Îmi pare rău.

— Asta-i viaţa! făcu Bellman, ridicând braţele resemnat.

Portiera se închise cu zgomot. Bellman ambreie şi băgă în viteza întâi.

În clipa în care auzi lovituri în caroseria maşinii îşi băgă instinctiv

capul între umeri şi frână. Portiera se deschise şi fata intră, trântindu-se pe scaun.

— Ei, ce naiba! Am avut de gând să te încerc. Mai lipsea puţin şi o şi luai din loc. (Indignarea ei îl făcu pe Bellman să râdă.) Mă cheamă Joanna. Mi se spune Jo.

— Eu sunt Michael. Pentru cei apropiaţi, Mike.

11

— Trebuie să vă mărturisesc că încerc să mă linguşesc pe lângă dumneavoastră, spuse Bellman, privind-o pe doamna Anstey pe după buchetul de flori pe care-l ţinea în mână. Prietena mea trebuie să rămână câtva timp la Londra. A sosit ieri şi aş vrea să stea cu mine. Poate că sunt un pic de modă veche, dar m-am gândit că ar fi mai bine dacă v-aş cere acordul în privinţa asta. Florile pe care vi le-am adus sunt pentru a vă câştiga bunăvoinţa, încheie el zâmbind larg.

— Vai, ce frumoase sunt ! exclamă proprietăreasa, întinzând mâna dreaptă să le ia, în timp ce-şi punea stânga în dreptul inimii. Nu trebuia să faceţi asta, domnule Bellman... Zău că n-are rost. Nu am de ce să mă amestec în viaţa dumneavoastră particulară. Atâta timp cât nu vă ţineţi de scandaluri şi cât nu daţi foc la casă.

În momentul în care Mike intra în cameră, Jo tocmai ieşea din baie, ştergându-şi părul cu un prosop pe care şi-l punea pe umeri. În afara acestuia, era complet goală, iar sânii i se mişcau în ritmul paşilor. Avea o talie subţire şi picioarele confirmau bănuielile

anterioare.

— Iar ai făcut baie, făcu Bellman, în timp ce frunzărea distrat o grămadă de ziare şi reviste.

— Ţi-am mai spus aseară, sunt o fată curată. Mike, vorbesc serios. (O tăcere lungă urmă acestor cuvinte.) Zău că eşti ciudat, reluă ea.

— Ce vrei să spui cu asta?

Jo ridică braţele, prosopul îi căzu şi ea se examină cu un ochi critic.

— Cred că nu sunt chiar aşa de lepădat! Mi-ai spus să mă culc în pat şi că tu o să dormi pe canapea. Ce dracu' vrea să însemne chestia asta? Nu cumva eşti homosexual? Asta ar fi culmea, un barosan care să fie homo!

Bellman se forţă să surâdă.

— Fii liniştită. Încă nu mi-e gândul la aşa ceva. Dar totuşi pune-ţi ceva pe tine, că, dacă n-ai s-o faci, o să mă duc eu să-ţi cumpăr desuuri, însă să ştii, că în privinţa asta gusturile mele sunt în urmă cu un secol.

— Tare aş vrea s-o văd şi pe-asta!

Bellman răsuflă uşurat când, după ce termină de răscolit magazinele, împreună cu Jo, ajunse în cele din urmă la Toyota sa, care gemea de tot felul de pachete. Când Jo intenţionă să se aşeze lângă el, o opri.

— Stai, nu urca încă. Uite, ai aici cincizeci de lire. Du-te şi cumpără-ţi şi nişte chestii de-alea, de boit. Ştii tu de unde să le iei. O să te întorci acasă cu un taxi.

Jo se uită la bani, apoi îl privi cu un aer trist.

— Cunosc o grămadă de fete care s-ar căra cu atâta bănet.

— Asta numai fiindcă ar fi lipsite de creier. Ah, să nu uit. Să nu-ţi cumperi bijuterii. De astea o să mă ocup eu.

— În regulă. Ne vedem mai târziu.

Cum ajunse acasă, Bellman îl sună pe Kitholm.

— Mai am nevoie de nişte fonduri, îl anunţă el. Vreo cinci sute de lire.

— Nu ne aşteptam să dai vreun semn de viaţă. Ai zis că după două săptămâni.

— Două săptămâni după ce o să intru în scenă. Deci, banii ăştia o să-i am sau nu?

— Ce vrei să faci cu ei?

— O să-i am?

— Da, răspunse Kitholm, după o scurtă pauză.

— Bine. Atunci transferaţi-i la bancă, în contul meu. Vreau să mă folosesc, de ei chiar astăzi.

— Într-o oră îi vei avea.

Pe la cinci după-amiaza, Bellman începu să-şi facă griji, dar peste câteva minute Jo apăru cu braţele încărcate cu tot felul de pacheţele.

— Mike, aşteaptă numai câteva secunde, să mă vezi! strigă ea, teribil de excitată.

Entuziasmul ei îl amuză pe Bellman. Când îi puse în jurul încheieturii mâinii ceasul placat cu aur, subţire ca o foaie de hârtie, lui Jo i se tăie răsuflarea, iar când îi petrecu în jurul gâtului colierul cu zale grele de aur, ea bâigui „Doamne Sfinte” şi se repezi în faţa oglinzii, nevenindu-şi să-şi creadă ochilor.

— Chestiile astea sunt chiar ale tale. Nu sunt doar pentru paradă.

Jo se întoarse încet, cu un deget pe bărbie şi cu sprâncenele încruntate.

— Îndepărtată şi inaccesibilă. Aşa ai spus?

— Aşa am spus, numai că am precizat că nu şi inabordabilă. Bine... Asta nu-i totul. Pentru început o să-ţi cizelezi limbajul. Din clipa asta eşti Jo — numele ăsta e foarte potrivit — şi tu faci parte

dintr-o familie de englezi, veche şi cu rădăcini adânci. Ai primit o educaţie aleasă, dar te-ai cam depărtat de drumul cel bun. E adevărat, te cam prostituezi, şi asta din motive financiare, dar experienţa ta în domeniul ăsta e limitată. Eşti dispusă să faci totul pentru bani, dar în acelaşi timp eşti dornică să înveţi cât mai multe în arta amorului. Clienţii sunt înnebuniţi după chestia asta.

— Sper să nu uit ce mi-ai spus şi să mă pomenesc zicându-le că clipa lor de fericire a luat sfârşit.

— Doamne Sfinte... făcu Bellman, întorcându-se brusc.

— Nu-ţi fă griji. Am glumit, râse ea.

Bellman întinse un deget în direcţia bucătăriei.

— Bine! Acum ia dovedeşte-mi de ce eşti în stare în materie de mâncare.

Jo izbucni în râs, cu o veselie copilărească. Trebălui o vreme prin bucătărie, rezultatul muncii sale ne fiind deloc rău, numai că Mike se arătă destul de zgârcit cu complimentele, asta numai pentru a-şi afirma autoritatea.

— Mike, precis că tu ai un defect ascuns, spuse ea, când ajunseră la cafea.

— Da, îmi place să beau.

— Nu am remarcat lucrul ăsta.

— De câtva timp am reuşit să mă controlez. Da' o să vezi tu. Atunci când mă pun pe băut, păi beau, nu glumă.

— Şi în situaţiile astea, eşti violent? făcu ea, fără să pară câtuşi de puţin emoţionată.

— Nici vorbă. Numai că nu trebuie să te ocupi de mine. Să mă laşi în plata domnului.

— Şi când o să te văd beat?

— Peste câteva ore, răspunse Bellman, ridicându-se. Rămâi acolo unde eşti şi vezi-ţi de revistele tale de modă. Şi aminteşte-ţi că ceea

ce este important este simplitatea.

Era pradă unei reţineri curioase. Simţea nevoia să bea, dar pentru prima oară exista un martor a cărui prezenţă îl sâcâia.

Cu toate acestea, începu să bea vârtos, cu conştiinciozitate, convins de faptul că acţiona în felul ăsta pentru a-şi justifica declaraţiile anterioare şi nu pentru că ar fi fost înnebunit să bea. Pe la zece seara, abia dacă se mai ţinea pe picioare. Când, peste o oră, deschise uşa apartamentului, mai făcu un pas şi se prăbuşi înăuntru camerei. Jo tocmai ieşea din baie.

— Aha, văd că nu glumeai când mi-ai spus!

Reuşi cu destulă greutate să-i scoată pantalonii şi pantofii. Bellman se ocupă de haină şi de cămaşă, fără să-şi dea prea bine seama ce făcea.

Jo îl ajută să se întindă pe canapea şi puse o pătură peste el.

În timp ce-i culegea hainele răspândite pe jos, remarcă umflătura din buzunarul hainei lui. După ce se uită la Bellman, care se afla în lumea viselor, îi băgă mâna în buzunar, scoase teancul de bancnote, îl numără şi fluieră de mirare.

— De unde naiba ai banii ăştia? murmură ea.

În loc de răspuns, Bellman scoase un mormăit ininteligibil.

Începură să se joace de-a turiştii, Mai întâi catedrala Westminster, apoi Turnul Londrei, catedrala St. Paul, palatul Buckingham.

— De ce toate astea? se miră Jo...

— Trebuie să cunoşti toate monumentele Londrei. Trebuie să dai dovadă că ai educaţie. Să zicem că un client îţi vorbeşte de palatul Buckingham. Ai fi precis ultima femeie din lume dacă i-ai mărturisi că nu l-ai văzut niciodată...

— Dacă un tip m-ar întrebă despre Buckingham, în timp ce eu muncesc, atunci să fii sigur că mi-aş lua câmpii! exclamă ea.

A doua zi, după ce mai vizitară câteva monumente, se opriră să mănânce într-un restaurant select din Chelsea. Aici Jo îşi dădu în petic, când un chelner stilat începu să laude vinurile casei — la nouă lire şi şaptezeci şi cinci de penny sticla.

— Auzi, măi găgăuţă! exclamă ea. Cu paralele astea pot să cumpăr o pivniţă întreagă. Mai bine adu-ne nişte bere.

În taxiul care-i ducea spre casă, Bellman rămase tot timpul cu gura încleştată.

— Îmi pare rău, îngăimă Jo.

— E prea târziu să spui una ca asta. Ai dat cu bâta în baltă. În localuri ca ăsta, unde am fost, preţurile pipărate nu trebuie să te mire deloc. (Se opri la semafor şi se întoarse spre ea.) Jo, dacă mai zbârceşti o singură dată ca adineaori, să ştii că-ţi dau papucii. Şi o să te întorci la camionagii tăi de pe şosele.

— Doar nu vorbeşti serios?

— Nu zău? Încearcă şi o să vezi.

În apartament Jo se fâţâi nervoasă de colo-colo, până când Bellman îi spuse să înceteze şi să se culce.

A doua zi dimineaţă ea se sculă prima şi-i aduse cafeaua la pat. Bellman trase concluzia că avertismentul său dăduse roade, întrucât lui Jo îi plăcea să se scoale târziu.

Peste cinci zile Jo nu mai constituia nicio surpriză. Chiar în restaurantele cele mai luxoase, rămânea imperturbabilă. După ce arunca în jur o scurtă privire, mânca ce avea în faţă, fără să ridice ochii din farfurie.

Sosise timpul de a o pune la treabă. Bellman nu avea de gând să-i întreţină starea morocănoasă pe care o au în general cei blazaţi.

Era cu adevărat formidabilă.

Părul lung, coafat după ultimul răcnet al modei, îi flutura pe umeri. Pleoapele fardate cu bleu şi buzele rujate discret îi confereau aspectul unui produs simplu, dar foarte costisitor. Avea dinţii de un alb strălucitor, iar atunci când zâmbea efectul era cu desăvârşire erotic. Nu era o frumuseţe, în adevăratul sens al cuvântului, însă magnetismul său era irezistibil.

Rochia bleu deschis, pe care Bellman îl ceruse să şi-o pună, i se mula pe corp, lăsând să i se ghicească pulpele fine.

— Jo, eşti senzaţională. Acum, accesoriile. Numai ceasul şi poşeta.

— Şi... făcu ea, ducându-şi mâna la gât.

— Nu, fără colier. Aşa cum eşti, eşti perfectă.

Jo nu comentă.

Bellman îşi mângâie mustaţa şi-şi trecu apoi mâna prin părul de pe ceafă. Ar fi preferat să aibă mai mult timp să-şi modifice înfăţişarea, dar şi aşa cum arăta era convins că nu va fi recunoscut, decât poate numai de cineva care-l cunoştea foarte bine.

— Pot să te întreb de ce? îndrăzni Jo.

— De ce, ce?

— De ce ţi-ai lăsat mustaţă? Ţi-ai lăsat-o să-ţi crească de curând. Şi cred că nu te-ai mai tuns din acelaşi motiv.

— Să zicem că este vorba de o chestie nouă pe care am de gând s-o fac. O să fiu în contact cu tipi noi şi nu am de gând să mă calce pe bătături vreo cunoştinţă mai veche.

— Am înţeles.

Dar în tonul ei persista o notă de incertitudine. Când Bellman făcu o comandă pentru un taxi prin telefon, Jo îşi manifestă din nou surpriza:

— Dar de ce nu mergem cu marina ta?

— Pentru că aşa n-o să fim legaţi de maşină. Şi, în afară de asta, o Toyota nu este un simbol al bunăstării. Mai târziu poate că o să-mi cumpăr o maşină mai acătării.

În timp ce se aflau în taxi, Bellman se întoarse spre ea:

— Deci, să recapitulăm pentru ultima oară. Cum te cheamă?

— Jo. Jo şi atât.

— Şi dacă te agaţă vreun tip şi-ţi face vreo propunere, ce faci?

— Îl trimit la tine.

— Unde locuieşti?

— Asta n-o s-o spun niciodată... chiar dacă o să insiste.

— Foarte bine. Dacă o să fie ceva şi n-o să ştii ce să faci, să mă întrebi. Ai înţeles?

— De acord.

Bellman îi ridică bărbia cu vârful degetului arătător, obligând-o să-l privească în faţă.

— Jo, ar mai fi un singur lucru. Să nu mă trişezi. O să ai destule ocazii. Dar să n-o faci.

Jo îi suportă privirea fără să mişte, dar avertismentul primit o făcu să tremure în adâncul fiinţei ei. Când schimbă subiectul, Bellman păru uşurat.

— Localurile unde am fost până acum au avut scopul de a te roda. Acum o să mergem undeva, unde o să ai ocazia să-ţi intri în pâine. (În clipa în care taxiul se opri, se întoarse şi privi pe geam.) Am şi ajuns. Suntem la Loom. Un club select, cu cabaret.

Intrară în bar şi Mike îşi aprinse o ţigară.

— Nu prea este multă lume, remarcă Jo.

— E încă devreme.

Se aşezară la o masă şi comandară de mâncare. După câteva înghiţituri, Jo îşi lăsă jos furculiţa.

— Mike, când o să încep?

— Ai răbdare, îi răspunse el, privind-o uimit. Asta cere timp. Dacă vrem o clientelă de soi, atunci trebuie să fim selectivi. Nu mă deranjează deloc o recunoaştere prelungită.

— Să ştii că ai fost foarte drăguţ cu mine, spuse ea, un pic bosumflată. Aş vrea... hm... să te răsplătesc cumva.

— Cred că aud pentru prima oară cum o fată, în situaţia ta, se plânge că nu are de lucru, exclamă Bellman.

Jo nu-i răspunse, dar îl privi, pe sub sprâncene, cu o privire amestecată de tristeţe şi resentimente. Aerul ei îi scăpă lui Bellman, pe care atmosfera liniştită din jurul lor începuse să-l cam sâcâie.

Programul de bar începu. O cântăreaţă blondă îşi făcu apariţia şi se porni să interpreteze o melodie lentă. Pentru a-şi disimula starea de tensiune ce-l stăpânea, Bellman comandă şampanie şi începu s-o tachineze pe Jo, pentru a-i crea o bună dispoziţie. În curând ea începu să fie interesată de programul ce se desfăşura, aplaudând la terminarea fiecărui număr.

Atmosfera începu să se schimbe pe nesimţite. Ambianţa devenise mai plăcută. Mesele începuseră să fie ocupate şi localul se animă. Orchestra cânta melodii ritmate, iar chelnerii se foiau din ce în ce mai mult.

— Văd că s-a mai însufleţit atmosfera, făcu Jo. (Bellman aprobă, dând din cap.) Şi cu fetele de-aici, cum e, Mike? Sunt de-ale localului?

— Nu. Aşa este cam peste tot, dar nu şi aici. Iar asta, ca să nu existe o clientela exclusiv masculină. Oamenii ca noi sunt toleraţi aici tocmai datorită lucrului ăsta. Mă rog, cu condiţia să fie discreţi.

Şi noi, îi servim pe cei ce nu şi-au găsit o companie feminină. (Bellman se ridică de la masă.) Mă duc să fac un tur. Stai pe loc. Şi să nu ai nicio grijă. Să faci numai ce ţi-am spus.

Bellman se instală la bar, îşi comandă ceva de băut şi începu s-o observe pe Jo de la distanţă. Era ca la pescuit. Pusese momeala în acul unditei, o momeală aparent invizibilă pentru peşte. Jo afişa o indiferenţă studiată. Un chelner se apropie de ea şi-i şopti ceva la ureche. Ea îl privi, zâmbi şi clătină uşor din cap, în semn de refuz. Peste cinci minute, o abordă un tânăr. Jo îl expedie pur şi simplu cu un gest al mâinii, fără să-i zâmbească. Bellman îl urmări cu privirea. Tânărul se întoarse la masa lui, unde era aşteptat de trei indivizi mai în vârstă. Cei trei părură dezamăgiţi când aflară rezultatul.

— E perfect, îi spuse Bellman lui Jo, după ce se aşeză la masă.

— Am refuzat două propuneri şi tu zici că este perfect? răspunse ea nedumerită şi pe jumătate indignată.

— Ai răbdare.

Şi mai comandă o sticlă cu şampanie.

Abia plecă chelnerul, că tânărul care o abordase pe Jo reveni. Se aşeză pe un scaun liber şi i se adresă lui Bellman:

— Aş vrea să vă spun ceva. (Bellman se întoarse încet către el, cu un zâmbet de circumstanţă.) Am... hm... i-am propus, ăă, însoţitoarei dumneavoastră, dacă ar vrea, bineînţeles, să vină la masa noastră.

— Şi ce ţi-a răspuns? făcu Bellman, fără să manifeste nici cea mai mică amabilitate.

— Păi... hm... dumneaei...

Şi se opri aici. Bellman aprinse o ţigară şi-l privi în ochi pe tânăr, care părea vădit incomodat.

— Nu le nelinişti, ai nimerit exact unde trebuia. Dar... (Întoarse capul şi privi în direcţia celor trei.)...cine sunt prietenii tăi? În trecere

pe-aici?

— Da, exact, chiar aşa, răspunse tânărul, cu uşurare, îmi pare bine că înțelegeţi situaţia. Eu... încerc să le organizez seara asta.

— Aşa mă gândeam şi eu. Dar, vezi, Jo face parte dintr-o clasă superioară.

— Da? Vă asigur că au mulţi...

— Bani? (Bellman îi aruncă o privire de gheață). Prietene, se vede că eşti novice în meserie. Jo aparţine unei alte clase. M-am exprimat suficient de clar?

— Da, da, sigur că da. Dacă aşa este cum aţi spus, atunci vă las.

Şi se retrase cu un aer demn.

— De ce? întrebă Jo.

Bellman zâmbi.

— De ce şi iar de ce. (Se sprijini cu spatele de speteaza scaunului.) E un mucos, nimic altceva. Clienţii lui or avea ei parale, dar nu stau în oraş decât o noapte.

— Şi ce-i cu asta?

— Nu este clientela care ne interesează pe noi.

— Banii trebuie luaţi, ori de câte ori ai ocazia.

— Nu orice bani. Chelnerul ţi-a spus despre cine era vorba?

— Nici nu l-am întrebat. I-am spus doar că nu.

În cele din urmă, peştele care trebuia muşcă din momeală. Mike se întorsese la bar, dar nici nu apucă să-şi comande ceva de băut, că simţi o mână care i se puse pe umăr. Se întoarse.

— Nu te-am mai văzut până acum.

Tipul era bine făcut, cu faţa pătrată şi o privire dură, îmbrăcat elegant, cu o neglijenţă studiată. Prin cămaşa bleu i se ghicea un piept puternic.

— Nici eu nu te-am mai văzut vreodată, îi replică Bellman, întorcându-i spatele.

— Voiam să spun că nu te-am mai văzut vreodată pe-aici.

— Şi ce-i cu asta? răspunse Bellman, întorcându-se din nou spre el. Există un început în toate.

— Nu prea îmi inspiri încredere.

— Ce tot vrei de la mine? ridica Bellman vocea.

— Eşti peştele puicuţei ăleia de-acolo. Să nu zici că nu, ştiu eu tehnica.

— Cine eşti, dom'le? (Bellman se ridică în picioare.) Adică nu, nu-mi spune. Nici nu mă interesează. Hai, întinde-o şi lasă-mă în pace.

Tipul dădu din umeri.

— Dacă ar fi după mine, cred că aşa aş face, dar un prieten de-al meu ţine s-o cunoască pe puicuţă.

— Şi cine sunt prietenii tăi?

— Îţi trebuie referinţe?

— Nu, dar vreau să ştiu cu cine am de-a face. Adică, să ştiu dacă au cu ce plăti.

— Au, n-avea tu grijă. Cu toate că-mi pari că te cam arunci la preţ.

Comentariul fusese însoţit de o privire dură. Bellman se aşeză.

— E scumpă, într-adevăr. Foarte scumpă.

— Nu e nicio problemă. Cât?

— Două sute. Şi fără complicaţii sau fantezii. E încă începătoare în meserie.

— Ca toate, de altfel, rânji individul. Prietenii mei sunt acolo, adăugă el, arătând cu bărbia spre fundul sălii, unde, într-un separeu protejat de un ecran translucid, se distingeau câteva siluete. Mă numesc Clay.

— Mike.

N-a urmat nicio strângere de mână.

— Gata, destul am vorbit despice vreme. Hai s-o luam şi să mergem.

În separeu se aflau şase persoane, patru bărbaţi şi două femei. Conversaţia se întrerupse şi Clay făcu prezentările:

— Peter. (O figură impozantă, cu degetele încărcate de inele) Henry. (Mic şi cărunt.) John (Adipos, cu faţa lucind de transpiraţie.) Marcia (O brunetă cu mâini mari.) Terry. (Masiv, sigur pe el, bărbat bine, fără nimic ostentativ.) Jane. (Slăbuţă, cu un păr roşcat care-i accentua paloarea feţei.) Şi Jo. (Clay o împinse în faţă.) Ah, era să uit, Mike.

Pauza pe care o făcuse valora cât o explicaţie. Bărbaţii îi zâmbiră lui Jo. Cele două femei, circumspecte faţă de o posibilă concurentă, se mulţumiră să încline uşor capul. Nimeni nu-i acordă lui Bellman vreo atenţie, căruia nici nu-i păsa, aşteptându-se, de altfel, la lucrul ăsta. În timp ce li se făcea loc la masă, Bellman făcu în aşa fel încât să se aşeze lângă cel care fusese prezentat drept Terry.

Jo fusese în mod vizibil destinată lui Peter, individul cu un cap ca de vultur, care o instalase alături de el.

Printr-un soi de înţelegere tacită, Clay şi Terry, ca de altfel, şi Bellman, erau excluşi din conversaţia care începuse şi care se axă pe amintiri şi glume. Celor două femei li se permitea să între în vorbă, fiindcă erau ceea ce erau.

— Eşti aici pentru prima oară?

Întrebarea fusese pusă pe un ton scăzut, pentru a nu deranja discuţia.

— Da, răspunse Bellman. Mike. Mike Cater.

— Terry Elson.

— Suntem din Midlands. Încă nu prea cunoaştem pe nimeni aici.

Explicaţia îi păru lui Elson satisfăcătoare.

— O să vezi că la Londra este altfel. Mai greu.

Bellman ezită înainte de a răspunde. Fusese un adevărat noroc că-l întâlnise pe Elson chiar de prima dată. Aluzia referitoare la eventualele greutăţi denota o lipsă de politeţe din partea individului sau o încredere deplină în propriile forţe. Sau, mai curând, şi una şi alta. Bellman căută să nu strice relaţiile dintre ei doi chiar de la început. Şi nici nu avea de gând ca Elson să-şi imagineze că-l putea avea la degetul mic. Bău o înghiţitură, fără să se grăbească.

— Jo este nouă în meserie. Eu, nu. Nu cred să mă impresioneze Londra. Ah, scuză-mă te rog o clipă.

Îi făcu lui Clay un semn discret, dar acesta nu reacţiona imediat, pentru a-i da de înţeles că locul său, în ierarhia celor de acolo, era undeva, la subsol. În cele din urmă, se apropie de el.

— Ce este?

— Aş vrea să punem lucrurile la punct, şopti Bellman. Individul ăla mare... parcă Peter, nu?... dacă îi place Jo, trebuie să scoată paralele. Trebuie să stea de vorbă cu mine.

Clay făcu un gest imperceptibil de protest.

— Eu sunt cel care se ocupă cu genul ăsta de afaceri. Sunt secretarul domnului Hull. O să fii mulţumit, n-avea grijă.

— Te cred, dar vreau banii înainte.

Clay oftă agasat.

— Domnule...

— Cater.

— Aşa, deci, domnule Cater, singura dumitale grijă să fie doar oamenii cu care iei legătura, iar banii o să curgă cu nemiluita.

Mâna lui Bellman îi apucă cotul. Zâmbea, dar strânsoarea puternică a degetelor sale lăsă urme în stofa hainei. Îl trase pe Clay lângă el.

— Tipule, mi-ai dat o grămadă de sfaturi. Acum să-ţi spun şi eu

ceva. Dacă n-o să am în buzunar două sutare jumate, mai înainte ca Jo să iasă de-aici, afacerea n-o să se facă. Adică, o să rămână cu mine.

— Ai spus două sute, protestă Clay, aruncându-şi ochii primprejur, să vadă dacă nu cumva cineva observase discuţia lor.

— Aşa este. Dar de când ai intrat în scenă, preţul a crescut.

— Bine, e în regulă.

Clay dădu să-şi elibereze cotul şi Bellman îl lăsă.

— Ai vorbit serios? îl întrebă Elson pe Bellman, în timp ce Clay se îndrepta spre locul său.

— Nu-mi stă în fire să sar calul. Îmi place numai ca lumea să fie corectă în afacerile cu mine.

Cei din separeu se scindaseră în două grupuri inegale. Bellman şi Elson stăteau singuri, unul lângă celălalt, în timp ce restul se grupase în jurul lui Hull, care trona în capul mesei.

— Şi unde este pipiţa ta?

Elson ridică surprins capul.

— Pipiţa mea? N-am aşa ceva. Eu n-am treabă cu chestii de-astea. Vreau să zic că sunt un simplu spectator. Ca...

— Ca şi mine?

— Ei, pe dracu'! Sunt aici, doar aşa, din curiozitate...
Ascultă, ar trebui ca în zilele astea să stăm de vorbă. Acum ar fi cam greu.

— Sigur că da, nicio problemă, răspunse Bellman serios. Ia spune-mi, cine se ocupă de fete? Clay?

— Hm, ar înnebuni de plăcere dacă te-ar auzi, răspunse Elson, zâmbind. Nu, nici vorbă, Clay lucrează pentru Peter Hull, aşa cum ţi-a spus. Ăsta este un mare industriaş... în electronică şi Dumnezeu ştie ce altceva. Nici ceilalţi doi nu sunt de lepădat, dar depind de el pentru a-şi lua feliile din tort. Când se întâmplă să fie la Londra,

Clay le organizează distracţiile. Fetele fac parte dintr-o reţea. Ai înţeles?

— Prostituate, nu ?

— Sigur că da, şi de lux.

Bellman se uită la cele două femei cu un ochi critic.

— Nu prea le găsesc de soi.

— Asta depinde de felul în care priveşti lucrurile. Tu ai avut norocul să dai peste una tânără. Astea de aici au o reputaţie bună. Fac întotdeauna ce li se cere şi ce se aşteaptă de la ele în asemenea ocazii. (Elson mustăci.) Nu cred că Hull este în forma lui de zile mari. Nu prea avea chef de vreo companie... până în clipa în care ai apărut tu cu mititica ta.

— Înseamnă că se pricepe la femei.

În timp ce vorbea, Bellman n-o scăpa din ochi pe Jo, temându-se ca nu cumva să facă impresie proastă. Însă temerile sale nu erau întemeiate. Jo bea, fără însă ca acest lucru să-i influenţeze comportamentul. Privirile lor se încrucişară şi ea îi transmise cu acest prilej un mesaj, menit să-l liniştească.

Hull se ridică de la locul său, luând din frapieră o sticlă de şampanie.

— Încă un pahar la botul calului şi am plecat. Domnilor, mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Cuvintele acestea erau adresate lui Bellman şi lui Elson. Clay făcu din cap, dând a înţelege că misiunea sa pentru seara respectivă se terminase. În timpul strângerilor de mână care urmară, Clay se apropie de Bellman şi-i întinse discret un teanc de bancnote.

— Poftim... ai aici două sute cincizeci de lire. Însă să ţii minte, este pentru ultima oară când accept să ridici preţul faţă de cel convenit.

— Bine, bine. Unde merge Jo?

— Acum ai banii, ce-ţi mai pasă? O să se întoarcă mâine, făcu Clay, care-şi regăsise aplombul. N-ai nevoie să ştii mai mult.

— Nu ţi-ai pierdut seara de pomană, spuse Elson, privindu-l pe Bellman cum îşi număra banii.

— Aşa este. Şi ăsta-i doar începutul. (Îi întinse mâna.) Mi-a făcut plăcere că te-am cunoscut, Terry.

— Şi mie, Mike. Sper să ne reîntâlnim în curând.

— O să trec pe-aici într-una din zilele astea.

Când Jo ieşi, Bellman îi făcu cu ochiul, fără ca nimeni să observe. Apoi se întoarse la bar. După câteva pahare cu whisky, se îndreptă spre casă.

Se trânti în pat, mulţumit de sine.

13

— M-am prăpădit de râs, nu alta!

Stătea pe marginea patului, râzând în hohote.

Bellman se căzni să deschidă ochii. Efortul făcut îi provocă o durere în moalele capului.

— Ce naiba s-a întâmplat? mormăi el răguşit.

— El, răspunse Jo, dându-şi braţele în lături. Adică Peter. Un adevărat campion. Hai, repede, repede în pat şi pe urmă, ştii ce? Nimica nimicuţa! Eu am încercat să-l ajut. Şi el, ce crezi că a făcut? M-a oprit. Cum ţi se pare toată chestia asta? (Îşi puse mâna pe frunte.) Ai idee cum ne-am petrecut noaptea? Ne-am ţinut de mână. (Pufni în râs.) De două ori a trecut la acţiune şi a doua oară a ajuns

chiar la jumătatea drumului. Am avut impresia că o făcea numai de dragul meu. Şi până la urmă m-am prins ce aştepta de la mine: i-am spus că este un adevărat taur. Aiurea, era de fapt ca un băieţel care-şi primise prima lui bicicletă. (Se lăsă să cadă pe pat.) Mike, şi a chiar cotizat pentru atâta lucru?

— Două sutare jumate.

— Ce? Imposibil! Pentru paralele astea aş fi făcut faţă la zece tipi, fără să respir măcar.

— Nu fi vulgară, spuse Bellman, ridicându-se anevoie din pat. Ai fi putut face măcar ceaiul înainte de a mă trezi.

— Scuză-mă, nu m-am gândit.

După ce se instalară la masă, cu ceştile aburinde de ceai în faţă, Bellman numără o sută douăzeci şi cinci de lire, şi i le întinse lui Jo.

— Poftim, asta-i partea ta. Cu zece lire să-ţi deschizi un cont în bancă. Să-mi aduci carnetul, iar cu restul n-ai decât să faci ce-ţi trece prin cap.

Jo privi bancnotele interzisă.

— Nu-mi vine să cred.

— Încearcă. Şi acum, culcă-te un pic.

— Nu m-am obosit de loc noaptea asta, protestă ea.

— Fă ce-ţi spun, dacă nu vrei să ai o figură de pasăre de noapte. Aşa ceva n-ar fi indicat deloc pentru afacerile noastre viitoare.

— Eşti teribil de organizat! Mike, zău, te rog! Nu pot sta locului. Aş vrea să cumpăr...

— Bine, du-te şi cumpără-ţi ce vrei şi dormi când vrei, dar cu condiţia să dormi. Tot ce-ţi cer este să te întorci până la cinci.

Jo scoase limba la el, ceea ce strică complet efectul reverenţei ceremonioase pe care o execută.

Când sosiră la Loom, Elson se afla deja la bar. Le făcu semn să se apropie.

— Salut Terry, spuse Bellman, încălecând pe scaunul vecin şi făcându-i semn lui Jo să ia loc lângă el.

Însă Elson o opri.

— Fii drăguţă, stai un pic mai departe, păpuşico. Eu şi cu Mike avem de discutat nişte afaceri, O să-ţi aduc ceva de băut.

Jo îi adresă lui Bellman o privare întrebătoare. După un moment de ezitare, acesta îi făcu un semn din cap şi Jo se aşeză cu câteva scaune mai departe.

— Data viitoare, când vrei să nu stea împreună cu noi, începu Bellman, în timp ce-şi aprindea o ţigară, să mă întrebi mai întâi pe mine.

— Ce-o să-ţi spun trebuie să rămână între noi. Am să-ţi fac o propunere.

— Te ascult.

— E ceva foarte simplu. Îţi ofer protecţia mea. Stai aşa, se grăbi el să adauge, văzându-l pe Bellman cum ridicase capul contrariat. Asta nu înseamnă că-ţi bag mâna în buzunar. Precis că nu eşti la curent cu ultimele evenimente. În meseria noastră lucrurile evoluează rapid. Prin protecţie înţeleg integrarea ta într-o afacere de mare anvergură. O...

— Nu mă interesează, i-o reteză Bellman, ridicându-se de pe scaun.

— Ascultă-mă până la capăt, făcu Elson, apucându-l de braţ. Pentru început o s-o punem pe puicuţa ta să lucreze numai pentru barosani şi foarte curând...

— Şi foarte curând o să-mi dai un şut în fund.

Mike îşi eliberă braţul din mâna lui Elson şi-i făcu semn lui Jo să se apropie. Se aşezară la o masă de unde să poată fi văzuţi de Elson, dar, după câteva minute, Bellman se ridică şi-i făcu semn lui Jo să-l urmeze.

— E ceva în neregulă? îl întrebă Jo, când părăseau localul. De ce plecăm?

— Mergem în altă parte.

— Ți-a spus Terry Elson ceva ce nu ți-a convenit?

— Da. Numai că chestia asta pică la fix.

— Poftim?

Bellman se mulțumi să dea din cap, după care o ajută să se urce în taxi.

În momentul în care-şi scria un nume fals în registrul clubului Dayton, cel de la recepţie tuşi discret. Bellman îşi scoase din buzunar portvizitul şi extrase din el o carte de vizită.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule. Mi-am dat seama că sunteţi un membru nou. Îi cunoaştem aproape pe toţi obişnuiţii clubului şi, prin urmare, încercăm să nu-i deranjăm deloc.

— E în regulă.

— Va' să zică, eşti membru la toate cluburile astea? se miră Jo, în timp ce Bellman o conducea în direcţia unei scări acoperite cu un covor gros.

— Numai la alea care-mi convin.

Bellman făcu un tur prin sala de joc şi remarcă imediat un grup de şase bărbaţi, care-i atrase atenţia. Patru dintre ei aveau un ten mai închis la culcare decât cel obişnuit. Erau îmbrăcaţi în costume elegante, care cam fluturau pe corpurile lor firave. Ceilalţi doi erau fără îndoială englezi. Primul, un individ înalt, cu tâmplele albite, avea figura tipică a unui aristocrat; celălalt, mai scund şi mai tânăr, părea plin de el, dar, în orice caz, mai abordabil decât primul.

Bellman se întoarse spre Jo.

— Fâţâie-te şi tu un pic. Fă-te că eşti singură. Dacă ţi se face vreo propunere n-o respinge de la bun început. Încearcă doar să dai

impresia că eşti pe mâini bune.

După ce Jo se depărtă, Bellman schimbă douăzeci de lire în jetoane de joc şi se apropie de masa de ruletă, fără s-o piardă din ochi pe fată. Timp de douăzeci de minute, Jo se plimbă de colo-colo, vizibil plictisită, după care se aşeză, în cele din urmă, la o masă în fundul sălii. O picoliţă îi aduse o cafea, fără să manifeste prea mult zel faţă de ea, considerând că de la o femeie neînsoţită nu se poate aştepta la vreun bacşiş.

Jo nu rămase singură multă vreme. Mai întâi un admirator curtenitor, dar care fu răsplătit doar cu un zâmbet plin de regret. Apoi un tip destul de în vârstă, care, înclinându-se plin de deferenţă, adoptă o manieră elaborată pentru a intra în vorbă cu ea. Bellman admiră surâsul amabil al lui Jo, care, după toate probabilităţile, îi explica individului că singurătatea ei de moment era doar provizorie. Tipul înclină capul cu un aer înţelegător şi bătu în retragere.

După vreo două ore situaţia rămăsese neschimbată, ceea ce îl făcu pe Bellman să se cam neliniştească. Grupul celor şase, care-i trezise atenţia, era preocupat doar de ruletă. Se juca la mize mari. Cei doi englezi se mulţumeau doar să privească, în timp ce pentru cei patru arabi pierderea sau câştigul nu păreau că valorează cine ştie ce.

Peste vreo jumătate de oră, lucrurile începură să să mai schimbe. Jucătorii nu se mai concentrau atât de mult asupra bilei de fildeş şi începură să-şi plimbe ochii primprejur. În cele din urmă, după ce se auzi o exclamaţie de necaz, cei şase părăsiră masa de joc, nepărând a fi hotărâţi asupra a ceea ce aveau să facă în continuare.

Englezul cel înalt se aşeză în fotoliul de lângă Jo, uitându-se la prietenii săi, care, după toate aparenţele, discutau despre continuarea programului. Unul dintre ei întinse mâna în direcţia

restaurantului, dar ceilalţi se arătară ostili propunerii.

Individul care, după toate aparenţele, părea a fi Brantner, aştepta răbdător să se ia o decizie. După o scurtă discuţie, grupul se îndreptă totuşi în direcţia restaurantului. În drumul lor, privirile a doi arabi se opriră asupra lui Jo.

După ce dispărură, Bellman se apropie de Jo.

— Hai să mergem să mâncăm ceva. Dar mai întâi să mai facem un tur pe-aici. Nu vreau să dau impresia că sunt nerăbdător, îi explică el.

— Cui să dai impresia asta?

— Am pus ochii pe nişte indivizi care s-au dus să mănânce.

După ce se mai învârtiră câteva minute prin sala de joc, intrară în restaurant şi se aşezară la o masă.

— Mike, să ştii că sunt complet dezorientată. De ce..:

Dar îşi înghiţi restul vorbelor văzând privirea pe care i-o aruncase Bellman. Reuşi să păstreze tăcerea până în momentul când li se servi mâncarea. Dar abia începură să mănânce, că, brusc, îşi îndreptă spre Bellman furculiţa în care era înfipt un crevete.

— Mike, nu eşti sincer cu mine.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Recunosc că până acum nu am avut de-a face cu un... proxenet. (Rostise cuvântul cu destulă ezitare.) Dar, l-aş mânia pe Dumnezeu dacă aş spune că n-am avut noroc întâlnindu-te. Iar dacă mă aflu aici, este pentru a câştiga bani... pentru noi doi. Că nu accepţi orice ocazie care ţi se iveşte, chestia asta mă depăşeşte. Ai cheltuit o grămadă de bani să fiu prezentabilă. Cu un gest al mâinii, indică rochia şi ceasul, şi, până acum, investiţia pe care ai făcut-o nu s-a amortizat. În fond, ce urmăreşti tu?

— Mi se pare mie, sau faci vreo contestaţie? replică Bellman.

— Nu, dar... în sfârşit, mi se pare că... făcu ea, jignită.

Bellman îşi puse mâna pe a ei.

— Jo, ai încredere în mine. Ştiu ce fac. Există un adevăr în ce ai spus, nu neg. Însă nu-ţi pot explica. Îţi cer numai să ai încredere în mine. Când o să consider eu că trebuie să ştii mai multe, o să te lămuresc.

Jo rămase câteva clipe nemişcată, examinându-l cu atenţie.

— De acord. Mi se pare corect aşa.

Cei şase bărbaţi remarcaseră prezenţa lor. Bellman observă cum privirile lor convergeau asupra lui Jo, care părea a fi subiectul discuţiei.

— Hai, grăbeşte-le, spuse Bellman.

— Şi acum, ce facem, întrebă Jo, în timp ce ieşeau din restaurant. Mergem la bar?

— Nu ne mai uităm pe la ruletă.

— Scuză-mă. (Era englezul cel tânăr, care însoţea arabii) Eu... hm... sper să nu mă consideri prea indiscret, dar... hm... nu cred că te-am mai văzut pe-aici..

— Pentru simplul motiv că este pentru prima oară când venim aici, răspunse amabil Bellman.

— Aha. Atunci...

Bellman zâmbi şi-i întinse mâna.

— Ca să te liniştesc, mă numesc Mike Cater. Şi ea este prietena mea, Jo. Da, este o profesionistă.

— Don... Don Brantner. (Din vocea sa răzbătea o uşurare.) Există momente în care nu este aşa uşor. Înţelegi? Vreau să zic că puteţi fi o pereche ca atâtea altele...

— Înţeleg ce vrei să zici. Îi însoţeşti pe arabii aia? întrebă Mike, direct.

— Da.

— Şi Jo îi interesează? Perfect. Asta şi speram.

— Fiindcă înadins ai...

— Nu, pentru că au aerul că put a parale.

Brantner păru că apreciază sinceritatea lui Bellman.

— Aşa, care vasăzică! chicoti el. Păi, dacă vrei să vă prezint...

— Îmi pare rău, în seara asta este imposibil. Jo are fixată o întâlnire. Dar putem ţine legătura. Poate altă dată.

— Nu lucrezi cu ea?

— Ba da, dar ea valorează cât zece.

— Aha, înţeleg.

Privirea lui Bellman sublinie răspunsul interlocutorului său.

— Dacă asta îţi foloseşte la ceva, spuse Bellman, punându-i amical o mână pe umăr, pot să ţi-o împrumut câteva minute, ca s-o prezinţi clienţilor tăi.

— De fapt, nu-mi sunt clienţi, îl corectă Brantner. Le sunt doar ghid. Eu nu sunt un...

Bellman oftă scârbit.

— Nu suntem de mult timp la Londra, dar ai zice că toată lumea, sau aproape toată lumea, se fereşte de un lucru. Când este vorba despre curve, toţi se ascund. Dar când e vorba de luat banii, atunci, toţi grămadă. Deci, să nu mai lungim vorba, vrei să le-o prezinţi sau nu?

— Da, sigur că da. (Brantner o luă pe Jo de braţ.) Mike, trebuie să ne vedem zilele astea, să stăm de vorbă.

— De ce nu? Se întoarse spre Jo: Te aştept la bar.

Când Jo reveni, Bellman se juca cu paharul său, având ochii fixaţi în adâncul roşiatic al unui vermut Campari.

— Ia uită-te! exclamă ea. O băutură pentru copii! Ce ţi s-a întâmplat?

— Atunci când lucrez, nu beau tării. N-ai observat până acum?

— Pot să beau şi eu o chestie ca asta?

— Cum a fost? întrebă Bellman, în timp ce făcea semn barmanului.

— Cu ăia? Fără cusur! M-au mâncat din ochi, iar atunci când Don le-a spus că aveam deja fixată o întâlnire au fost foarte abătuţi.

Ridicase uşor din sprâncene, când pronunţase cuvântul „întâlnire”.

— Îţi plac indivizii? se interesă Bellman, fără să pară că acordă prea mare importanţă răspunsului.

— Aşa, ca clienţi? (Şi ridică mâinile, cu un gest indiferent.)

— Hai să plecăm.

— Unde?

— Acasă.

— Acasă? repetă Jo, uimită de-a binelea.

— Termină-ţi paharul. Pentru astăzi, treaba s-a terminat.

— Nici nu mi-am dat seama când a început, murmură ea, luându-se după Bellman, care o şi luase din loc.

14

A doua zi Bellman şi Jo intrară în Loom pe la opt seara, iar peste numai jumătate de oră se şi aflau la masa unui om de afaceri din provincie. Acesta îi abordase da cum intraseră în restaurant şi, imediat ce se asigură că Jo era liberă, insistă să-i invite la masa lui. Când Bellman îl atenționă că, pentru a beneficia de compania lui Jo, trebuia să se despartă de două sute de lire, individul păli, dar acceptă şi ceru imediat chelnerului nota de plată.

— Pentru banii ăştia o să vrea ceva, în schimb, îi şopti Bellman lui Jo, în clipa în care se ridicau de la masă.

— N-o să aibă de ce să se plângă, îl asigură ea.

După ce rămase singur, Bellman se plantă la bar. Era la al patrulea pahar de whisky când apăru Elson. Acesta, văzându-l, se apropie şi se aşeză lângă el.

— Mai bei ceva, Mike? îi propuse, arătând cu mâna spre paharul pe jumătate gol.

— Da, mulţumesc. Un whisky.

— Unde este Jo?

Bellman îşi termină paharul şi-l împinse spre barman.

— Lucrează. Şi-a găsit un client.

— Te-ai mai gândit la ce ţi-am propus?

După ce barmanul îi umplu paharul, Bellman îl ridică şi-l privi gânditor.

— Nu. Ce chestie nostimă! Cineva mi-a făcut o propunere semănătoare cu a ta. Şi asta, chiar aseară.

— Nu zău? Şi cine?

Bellman ridică din umeri.

— Habar n-am. Un tip pe care l-am întâlnit la Dayton. Parcă Don îl chema, Don şi nu mai ştiu cum.

— Nu cumva Don Brantner?

— Ba da, ăsta a fost, răspunse Bellman, ridicând degetul. Îl ştii?

— Toată lumea îl ştie. Un găinar.

— Tipii cu care era puţeau a parale de la o poştă.

— Erau străini?

— Da.

— Şi ai încheiat târgul?

— Nu. Jo avea deja fixată o întâlnire, dar propunerea a rămas valabilă.

— Asta înseamnă că o să lucrezi în viitor cu el?

Bellman dădu paharul peste cap şi-i trase lui Elson o palmă amicală pe umăr.

— Banii sunt bani. Iar oferta lui nu mi-a displăcut de loc. Terry, îţi mulţumesc pentru că mi-ai făcut cinste. Acum trebuie să plec.

Şi se îndreptă spre ieşire. Era conştient că aruncase sămânţa discordiei. Rămânea de văzut cine avea să culeagă roadele. Şi asta poate în următoarele douăzeci şi patru de ore, Ştia, din experienţă, genul ăsta de lucruri îşi găseau o rezolvare rapidă.

Ajuns afară, se întrebă unde să se ducă pentru a-şi continua cura de whisky. Când se uită la ceas şi văzu că se făcuse deja unsprezece, trase o înjurătură. Barurile aveau să se închidă în curând. Nu-i mai rămânea decât să se ducă acasă şi să bea de unul singur.

— Eu îmi petrec noaptea punându-mi fundul la bătaie şi, când mă întorc acasă, peste ce dau? Peste drăgălaşul meu, beat criţă!

Bellman deschise ochii cu greutate.

— Mă mir că de data asta nu te mai plângi de altceva.

— Asta aşa este, tipul a fost mai dinamic decât elefantul ălălalt, iar noaptea care a trecut a fost o adevărată sărbătoare pentru el.

— Te rog, scuteşte-mă de detalii, mormăi Bellman, luându-şi capul între mâini.

— Ceaiul o să fie gata imediat. Vezi, nu fac de două ori aceeaşi greşeală.

— Binecuvântat fie Numele Celui de Sus, replică Bellman cu căldură.

Peste câteva clipe Jo îi aduse ceaşca cu ceai şi se aşeză pe marginea patului.

Am fost cu individul ăla într-un hotel de mâna a treia. Sunt sigură că a făcut economii ca să-şi facă de cap.

— Era burduşit de parale, nu-ţi fă tu griji.

Îi ceru lui Jo să-i dea haina, scoase din ea cele două sute de lire, şi-i dădu lui Jo jumătate.

— Mulţumesc, Mike, spuse ea, numărând banii. Ce zici, m-am gândit să pun deoparte ceva parale. Nu-mi stă mie în fire să economisesc, dar tu mi-ai dat ideea.

Bellman aprinse o ţigară şi suflă fumul în direcţia tavanului.

— Ți-am spus, deschide-ţi un cont în bancă... adică nu, s-ar putea să ţi se ceară referinţe. Mai bine plasezi banii în nişte afaceri imobiliare.

— Asta da idee! făcu ea agitând teancul de bancnote. Trebuie să ne gândim la zilele de pensie. Îmi dai voie acum să mă culc în patul tău?

Jo nu-i puse nicio întrebare atunci când el îi anunţă intenţia de a ieşi de unul singur.

— Foarte bine, se mulţumi ea să răspundă. Îmi place la nebunie să-mi petrec seara uitându-mă la televizor.

Bellman parcă la vreo cincizeci de metri de Loom şi lăsă jos geamul dinspre partea sa, pentru a putea vedea mai bine intrarea clubului, care se afla într-o zonă mai întunecată.

Stătea la pândă de aproape o oră, când apăru Elson. Mai aşteptă încă vreo douăzeci de minute şi apoi dădu telefon, dintr-o cabină apropiată.

— Terry? Aici e Mike.

— Cine?

— Mike... Mike Cater.

— A, da, făcu acesta, fără prea mult entuziasm.

— Te sun în legătură cu propunerea pe care mi-ai făcut-o. Îţi mai aminteşti? Ne putem vedea?

— De ce?

— A apărut un element nou. Mă interesează ce mi-ai propus.

— S-ar putea, dar pe mine nu mă mai interesează acum.

— Terry. Nu încerca să mă plimbi. Dacă ai pe altcineva în locul meu, înţeleg... dar...

— Bine, de acord. Unde ne vedem? Aici?

Bellman scoase o exclamaţie parcă de teamă.

— Ah, nu, în niciun caz acolo! N-ai putea veni la „Leul Roşu”? Ştii unde este?

— Bomba aia din strada Curzon?

— Exact.

— În regulă. O să fiu acolo în zece minute, dar nu văd de ce...

— Terry, e foarte urgent. Altminteri, nu te-aş fi sunat.

— Bine. Atunci, ne vedem în câteva minute.

Bellman se urcă în Toyota şi demară. „Leul Koşu” se afla la doi paşi. Se instală într-un colţ al sălii şi-l aşteptă pe Elson, care nu întârzie să apară.

— În concluzie, ce s-a întâmplat? întrebă Elson când Bellman se întoarse de la bar cu un pahar pentru invitatul său.

— Am fost ameninţat.

Mâna lui Elson, care tocmai transporta paharul către gura sa, se opri la jumătatea drumului.

— De către cine?

— De fapt, nu pot să-ţi spun nimic precis. Am fost cu Jo, să bem ceva, înainte să intre la lucru. Undeva, lângă Marble Arch. N-au trecut nici două minute că s-a legat de mine un tip zdravăn, care mai era însoţit de încă doi indivizi. Eu nu mă las aşa uşor impresionat, însă indivizii ăştia nu prea păreau că glumesc.

— Şi ce ţi-au spus?

— Individul ăla zdravăn era mai vorbăreţ. Mi-a spus că nu există loc pentru unii care acţionează de capul lor. Ori iau legătura cu

sindicatul lor, ori mă retrag din afacere.

— Şi tu ce-ai spus?

— Ce să spun? Am luat-o pe Jo de braţ şi am întins-o. Nu am chef să dau de vreo belea.

— Tipii ăia... n-ai nicio idee cine ar fi putut fi?

Bellman îl privi lung pe Elson, înainte să răspundă.

— Nu. M-am gândit că tu ai putea să mă lămureşti în chestia asta.

— Eu?

— Ascultă, Terry, ce-mi trebuie mie, este liniştea. Dacă tipii fac parte din reţeaua ta, n-ai decât să-mi spui şi eu...

Elson îi aruncă lui Bellman o privire încărcată de dispreţ şi-şi aprinse o ţigară.

— Nici vorbă să fie aşa. Sau cel puţin aşa cred.

— Nu înţeleg, ce vrei să spui cu asta?

Şi Bellman, cu un aer contrariat, îşi trecu mâna prin păr.

— Păi, cred că am văzut pe unul din ăia trei... la Dayton. (Şi-şi lăsă mâna în jos.) De fapt, nu pot să fiu foarte sigur. Toţi ăia de acolo au aerul unor adevăraţi terorişti.

Elson ridică iute capul.

— L-ai văzut pe Brantner la Dayton?

— Da.

— Tipul despre care mi-ai spus era cu el?

— N-aş putea băga mâna în foc că l-aş recunoaşte, răspunse Bellman. Mi s-a părut o figură oarecum cunoscută, asta-i tot. De altfel, dacă este ăla care cred eu, atunci nu se afla împreună cu Brantner, de asta sunt sigur. Şi încă ceva, el nu stătea prea departe de grupul ălora care-l înconjurau pe Brantner. Nu mi-am dat seama că Brantner face parte dintr-o reţea puternică, adăugă, trecându-şi nervos mâna peste faţă.

— Nu te teme, nu este cazul, îl linişti Elson.

— Bine, şi eu ce trebuie să fac în cazul ăsta? întrebă Bellman, fără să ia în consideraţie asigurarea lui Elson.

— Deocamdată, nimic. S-ar putea ca, data viitoare, când o să ne vedem, să am nişte ponturi. Treci mâine pe-aici?

Bellman ridică din umeri, fără prea mult entuziasm.

— Intenţionam să trag un pic pe stânga.

— Cum vrei, şi în cazul ăsta, cum pot să dau de tine?

— Dacă nu te deranjează prea mult, aş prefera să te contactez eu, sugeră timid Mike.

— E bine şi aşa, aprobă Elson, pe faţa căruia apăru, vizibilă, o umbră de dispreţ. N-ai decât să mă cauţi la Loom. Dacă nu mă găseşti, lasă-mi un mesaj. Deşi, în general, sunt acolo seară de seară.

— Îţi mulţumesc, Terry, făcu Bellman, ridicându-se. Încearcă să afli ceva. N-am să uit serviciul ăsta.

— De asta să fii sigur. O să ai ocazia să mergi cu mine mână-n mână.

— Ştiu. Trebuia să... Dar acum, nu mai foloseşte la nimic. Nu mă gândeam că...

Şi ieşi, fără să-şi mai termine fraza, cu umerii căzuţi, sub privirea batjocoritoare a lui Elson.

— Ei bine, nu-i chiar aşa de devreme, cum am vorbit! Pe unde ai umblat, Bellman? se interesă Kitholm, cu un ton vizibil uşurat.

Asta se întâmpla la două zile după convorbirea avută cu Elson.

— Am lucrat.

— Nu zău? (Tonul devenise sarcastic.) Şi pot să te întreb ce-ai făcut?

— Există vreo legătură între Pool şi Cliveson? În ceea ce priveşte cur vele, vreau să zic.

— Nu. Dacă am înţeles bine, eşti în problemă. Ai fi auzit

vorbindu-se de aşa ceva, dacă ar fi existat vreo legătură.

— Am zis că-i bine să dispar din circulaţie o zi sau două.

— De ce?

— Am impresia că deja ştii, dar, în cazul în care mă înşel, ei bine, află că am intrat în contact şi cu Brantner, şi cu Elson. Acum două zile am iniţiat o acţiune destinată, cel puţin aşa sper eu, să aprindă fitilul, aşa că m-am retras, pentru a aştepta rezultatele.

— Mai concret, poţi să-mi spui ce-ai făcut? întrebă Kitholm cu o voce acidă.

— Dacă n-aţi avut nicio veste până acum, asta înseamnă că încă n-a mers lucrătura. Şi nu-mi mai cere lămuriri. Mi-ai dat mână liberă, aminteşte-ţi.

— Bellman, aşa este, dar noi vrem rezultate. Se pare că ţi-ai găsit o parteneră pe măsură. Şi s-ar putea ca din cauza asta să fi lăsat pe planul al doilea misiunea pe care ai primit-o.

— Partenera de care pomeneai, pe măsura mea, este o curvă. Aşa că, de acum înainte, în personalul tău figurează şi o curvă de lux.

Bellman se întoarse către uşa camerei, pentru a fi sigur că Jo nu putea auzi convorbirea. Zgomotul făcut de un obiect căzut, urmat de o înjurătură, îl linişti.

— ...şi rezultate, spunea Kitholm. Să nu uiţi lucrul ăsta.

— Kitholm, fii fără grijă. Voiam să ştiu numai dacă ai mirosit ceva. O să te mai sun.

Puse telefonul în furcă şi închise ochii. Ca să se gândească. Însă telefonul sună din nou, aproape imediat.

— Bellman, sunt eu, Praeger.

— Ah, da? făcu Bellman, cu o voce cât se poate de politicoasă.

— Nu sunt mulţumit. Ai primit instrucţiunea de a-l elimina pe Elson.

— Ba nu. Mi-ai dat a înţelege că lucrul ăsta nu este neapărat

necesar, iar strategia de urmat o să fie aia pe care o s-o consider eu cea mai bună.

— Ei bine, acum îţi dau ordinul să te ocupi de Elson.

Fusese sec şi categoric.

— Cum vrei.

Şi Bellman închise telefonul cu un gest brusc.

Praeger puse receptorul în furcă şi se întoarse spre Kitholm.

— Mi se pare că în metodele lui Bellman există un viciu de formă.

— Nu cred, replică Kitholm cu promptitudine. S-ar putea ca măsurile pe care le-a luat să aibă nişte consecințe care ne scapă acum.

— Greu de crezut, făcu Praeger, uitându-se mustrător la subalternul său. Vreau să treacă la acţiune.

— Cel puţin şi-a creat o acoperire foarte originală, recunoscu Kitholm. (Tonul cu care vorbise aproape că era un apel la indulgență.)

— Îţi spun eu, niciodată n-a dat dovadă de originalitate. Să sperăm că originalitatea asta, de care pomeneşti tu, o să dea roade.

Când Bellman o anunță pe Jo că vor merge la lucru, aceasta dădu din cap, în semn că a înțeles. În rest, niciun alt comentariu.

Abia trecură câteva minute de când se aflau la barul din Loom, şi Elson îşi făcu apariţia.

— Mike, îmi pare bine că te văd, spuse el, întinzând o mână către Jo. Peter Hull este aici. A întrebat de Jo.

— Credeam că Clay este cel ce se ocupă de programul lui, răspunse Bellman şi-şi plecă privirea spre paharul din fața sa.

— Clay este angajatul lui, e adevărat, dar, în prezent, eu mă ocup de distracţiile lui Hull, replică Elson, încleștându-și dinţii.

— S-a schimbat cumva ceva? se interesă Bellman, ridicându-şi

sprâncenele.

— Am să-ţi explic mai târziu. Ce-ai zice ca Jo să meargă la el?

— De acord. (Puse mâna pe braţul lui Elson care se ridicase s-o însoţească pe Jo.) Fii drăguţ, nu uita că plata e înainte.

— Mă întorc imediat, spuse Elson, aruncându-i o privire rece.

Bellman îl aşteptă, sorbindu-şi liniştit berea. După ce se întoarse. Elson îl întrebă direct:

— Unde Dumnezeu ai dispărut? Mi-ai spus că o să mă suni.

— Te-am prevenit că am de gând să dispar o perioadă. Ceea ce am şi făcut.

— În legătură cu tipii ăia trei ai tăi, am făcut o mică anchetă. Zero pe toată linia.

— De asta m-am şi hotărât să apar. S-ar putea să fie vorba de o gaşcă, zic şi eu, care are de gând să-şi facă loc, tu ce crezi?

— Dacă vrei să-mi auzi părerea, mi se pare greu de crezut aşa ceva.

— Situaţia actuală este al naibii de complicată, oftă Bellman. Era o vreme când lucrurile astea erau organizate clar.

Elson îl privi mirat.

— Credeam că intenţionezi să fii de unul singur, sau am greşit cumva?

— Aşa este, dar, între a câştiga nişte amărâte de parale şi a nu câştiga de loc, e o mare diferenţă, iar alegerea nu poate fi decât una.

Elson îl bătu pe umăr cu vădită satisfacţie.

— Uite, când vorbeşti inteligent, îmi placi. Aşa, putem să lucrăm împreună.

— Şi ăilalţi?

— Nu-ţi fă griji pentru ei.

— Mai este Brantner.

— Nici din cauza lui să nu-ți faci griji. Nu este organizat.

— Dar tu, eşti?

— Noi... lucrăm în branşa asta.

— Noi, adică cine?

— Pui cam prea multe întrebări pentru cineva care nu are în grajd decât un singur cal. (Elson îşi goli paharul şi-l împinse pe tejghea, în faţa sa.) Cater, vrei să-ţi spun ce cred eu? Că ai haz doar pe jumătate. (Scoase din buzunar un teanc de bancnote şi începu să le numere.) Poftim, ai aici două sute de lire. De data asta, o să iei toţi banii. O să vorbim mai târziu despre viitor.

— Când? întrebă Bellman, băgând banii în buzunar.

Elson scoase din buzunarul interior al hainei un pix şi un carneţel. Scrise ceva pe o foaie, apoi o rupse şi i-o întinse lui Bellman.

— Nu sunt sigur că o să mă mai vezi foarte des pe-aici. De acum înainte o să trebuiască să mă deplasez mai mult. Sună-mă la telefonul ăsta, mâine pe la şase. (Se ridică de pe scaun.) Trebuie să plec acum, sunt aşteptat. Pe curând.

Bellman nu mai pierdu vremea de pomană. Îşi termină berea, se întoarse acasă şi se băgă în pat. Cearceafurile aveau un miros pe care îl cam uitase.

Jo îl trezi la zece şi un sfert.

— Ai cam întârziat, remarcă el.

— În dimineaţa asta a fost în mare formă. A ţinut cu tot dinadinsul să ne luăm micul dejun împreună. Mike, ia spune... (Îi întinse ceaşca cu ceai, iar tonul pe care-l folosise îl puse pe Mike în alertă.)

— Da, ce e?

Jo stătea în picioare, cu spatele la el.

— După cum mi-a spus Terry Elson, situaţia se pare că se cam schimbă. Nu a spus clar ce şi cum, dar eu cred că încearcă să te

scoată din joc.

— Şi ce-i cu asta? Care-i problema? Tu o să continui să lucrezi. (Şi sorbi o înghiţitură de ceai.)

Jo se întoarse, cu ochii fulgerând de mânie.

— Cum adică? Ce, crezi că o să mă laşi de izbelişte? Doar am şi eu un cuvânt de spus, presupun, sau nu? Şi în afară de asta, nici nu-mi trece prin cap să lucrez pentru... viermele ăla. De altfel, pentru nimeni. Dacă ai de gând să...

— Hei, uşurel, nu te enerva! N-o să se schimbe nimic. Jo se calmă instantaneu şi-l privi neîncrezătoare.

— E adevărat? Sau încerci să mă duci cu preşul?

— Aşa este cum îţi spun, şi să ştii că nu-ţi torn gogoşi.

— Atunci, e în regulă. (Şi-şi plezni palmele, una de cealaltă.) Buun... Acum o să fac baie, şi după asta, la culcărică. Iar tu o să-mi laşi frumuşel patul liber. Doar dacă, nu vrei...

Şi-şi mişcă pleoapele provocator, dar Bellman mormăi:

— Bine, o să mă scol.

Îi trebuiră două ore bune de căutări pentru a găsi un bloc de locuinţe după gustul său, nici prea depărtat de centru, dar nici prea la periferie. Îşi petrecu restul zilei hoinărind, pentru a o lăsa pe Jo să se odihnească. Când se întoarse acasă, pe la şase, Jo se trezise. Îi dădu jumătate din banii primiţi de la Elson şi, în plus, câteva bancnote, spunându-i să cumpere nişte băutură, întrucât rezervele erau pe ducă.

— Vrei să mă trimiţi la târguieli, ca să fii singur când o să vorbeşti la telefon, remarcă ea, dar luă banii şi ieşi.

Bellman formă imediat numărul pe care i-l dăduse Elson. Răspunse o voce de femeie:

— Aici firma Denning, bună ziua.

— Aş vrea să vorbesc cu domnul Elson.

— Aşteptaţi o clipă, vă rog.

În receptor se auzi o melodie, ceea ce însemna că îl comuta pe un interior.

— Elson. Vă ascult.

— Terry, eu sunt, Mike Cater.

— Ah, da, răspunse acesta precipitat.

Bellman rânji satisfăcut. După tonul pe care-l avea, Elson nu părea deloc dornic să vorbească la telefon.

— Mike, ce zici, poţi face să ne vedem în seara asta? Peste vreo două ore. O să fiu...

— Sigur că da, Terry, dar ascultă-mă o clipă. Am noutăţi în legătură cu tipii ăia de care ţi-am spus.

— Ăia de la local?

— Da. Am descoperit cine este unul dintre ei. Cred că...

— Mike, asta-i nemaipomenit, îl întrerupse Elson, dar o să vorbim despre asta mai târziu.

— Dar ce-ar fi să treci tu pe la mine? Am nişte fotografii ale individului şi n-am chef să umblu cu ele la mine. Mi s-a spus cum îl cheamă, dar, pentru mine, numele ăsta nu înseamnă nimic. Poate că ţie o să-ţi spună ceva.

— E în regulă, nu mai scoate un cuvânt în legătură cu asta. Spune-mi unde stai.

— Ştii Parren Court? La Paddington.

— Nu ştiu, dar o să găsesc.

— La numărul 110. Etajul 8. Imediat lângă lift. Dar n-o să fiu acasă decât după nouă. Îţi convine?

— Nicio problemă. Bine, atunci trec eu pe la tine.

— În seara asta lucrăm sau nu? întrebă Jo când se întoarse.

Şi puse pe masă o pungă cât toate zilele.

— Eu da, tu nu.

Se bosumflă, dar nu replică nimic. La şapte şi jumătate, Bellman plecă, îndreptându-se spre Parren Court.

Urcă discret la etajul opt, care era şi ultimul. Liftul se afla în mijlocul culoarului. O luă la dreapta şi, ajungând la capăt, deschise uşa de sticlă, care dădea spre casa scării. Spiralată şi impunătoare, aceasta plonja în masa verde de palmieri ce decora holul de la intrarea blocului, undeva, sub el, jos de tot.

După ce privi de jur-împrejur, se întoarse la lift. Dintr-unul din apartamentele alăturate răzbătea o muzică stridentă, ceea ce îl făcu să se gândească la faptul că putea întâlni un nepoftit.

Ajuns în stradă, urcă în Toyota sa, pe care o parcase în aşa fel, încât să poată supraveghea intrarea blocului.

Fordul Granada al lui Elson îşi făcu apariţia la câteva minute după ora nouă. Mike demară în trombă şi se opri în spatele Fordului, exact în momentul în care Elson ieşea din maşină. Când Bellman îl strigă pe nume, acesta se întoarse surprins.

— Suntem amândoi punctuali. Hai să mergem!

— E un bloc drăguţ, spuse Elson, în timp ce aşteptau liftul.

— Da, nu-i rău, răspunse Bellman fără prea mult entuziasm.

În clipa în care uşa liftului se deschise şi nu apăru nimeni, răsuflă uşurat.

— Ce-i cu pozele alea? se interesă Elson, în timp ce urcau.

— O să ţi le arăt imediat. Ascultă, Terry, n-am de gând să păţesc ceva, dacă înţelegi ce vreau să-ţi spun. Nu trebuie să povesteşti la nimeni ce-o să-ţi arăt.

— Sigur că da.

— Şi tipa care mi-a răspuns la telefon? Nu crezi că ar...

— Nu-ţi fă griji fără motiv. Întotdeauna îmi iau măsuri de

prevedere, atunci când vorbesc la telefon. Nu trebuie să te temi de nimic. Nimeni nu ştie că sunt aici.

Până în momentul de faţă totul decursese fără cusur. Acum, singurul lucru care mai conta era ca nu cumva cineva să iasă din vreun apartament.

Când se deschise uşa liftului, Bellman îşi băgă mâna în buzunar şi scoase cheile. Brusc, simţi cum i se făcuse cald. În locul detaşării aproape ireale pe care o avusese la întâlnirea cu Toper şi cu Datchett, acum era crispat şi simţea cum o gheară îi strângea pieptul.

În timp ce se îndreptau spre capătul culoarului, din spatele unei uşi se auzi un hohot de râs.

— Cam gălăgie pe-aici, pe la tine, remarcă Elson.

— Aşa-i, şi pentru asta ar cam trebui micşorată chiria.

În timp ce-i răspundea, Bellman împinse uşa grea de sticlă ce dădea spre casa scării, iar în clipa în care Elson se pregătea să-i treacă pragul, îi dădu drumul. Acesta întinse cu un gest reflex mâna, pentru a opri. Bellman se întoarse pe călcâie şi-şi lansă pumnul înainte.

Nimerit drept în stomac, Elson căscă larg ochii şi apoi, sub efectul durerii, privirea îi deveni ca de sticlă, iar capul îi căzu în piept. Ceafa îi rămăsese fără apărare, aşa că Bellman îndeplini o formalitate lovind-o cu muchia palmei. Elson se prăvăli la pământ.

Bellman se întoarse rapid. În spatele său culoarul era gol. Îl ridică, cu destula greutate, pe Elson de jos şi-l sprijini de balustrada scării, cu capul atârnând în afară. Apoi îl împinse.

În cădere, corpul lui Elson se Iovi de câteva ori de balustradă. În cele din urmă se auzi zgomotul sec al impactului cu pardoseala holului de la intrare.

Culoarul continua să rămână gol. Chemă liftul şi coborî.

După ce ajunse la parter intenţiona să se îndrepte spre scări, pentru a fi sigur că Elson murise, dar zgomotul unor voci şi o uşă trântită îl făcură să se răzgândească. Cu coada ochiului zări o pereche care tocmai ieşea dintr-un apartament. Cei doi nu-l băgară în seamă pe Bellman, care ieşi iute din bloc.

Ajuns în maşină, se privi în oglinda retrovizoare. Era palid, iar figura îi era descompusă. Îşi spuse că s-ar fi putut să fie o iluzie datorată luminii cu neon a felinarelor.

Perechea ieşi după el din bloc şi se urcă liniştită într-o maşină, după care dispăru.

Bellman renunţă la ideea de a se întoarce pentru a-l examina pe Elson. Porni din loc şi se îndepărtă încet.

Avu stăpânirea de sine de a nu apăsa până la fund pedala de acceleraţie.

Sufrageria era cufundată într-o penumbră în care tremura lumina albăstrie a televizorului.

— Bună, spuse Jo, întorcându-se cu faţa spre el.

Fără să răspundă Bellman aprinse veioza şi-şi turnă în pahar, sub privirile intrigate ale lui Jo. Îl dădu peste cap şi-l umplu din nou, după care se aşeză în fotoliu, uitându-se la televizor cu un aer indiferent.

— Mike, totul e în regulă?

— Ba. De ce mă întrebi?

— Aşa, murmură ea.

Prăbuşit în fotoliu, nu se mişca decât pentru a-şi umple paharul. Şi făcea lucrul acesta aproape fără să se oprească.

Când băutura din sticlă rămăsese doar pe fund, ţigara îi scăpă jos. Jo o culese şi i-o băgă între degetul mare şi arătător. Singura reacţie a lui Bellman n-a fost decât o uşoară mişcare a capului. Peste câteva

clipe adormi.

Jo se aplecă deasupra lui.

— Mda, când te îmbeţi, păi o faci ca lumea! spuse ea destul de tare.

Se chinui să-l întindă în pat şi să-l dezbrace. După care, se duse la culcare.

15

Telefonul a sunat de două ori, dar de fiecare dată când am răspuns, pauză, spuse Jo, închizând uşa.

— Unde ai fost? întrebă Bellman, în timp ce ieşea din baie cu un prosop în jurul gâtului.

— Am târguit câte ceva, răspunse ea, arătându-i câteva pungi doldora de mâncare.

Mike intră din nou în baie.

— Trebuie să dau un telefon, strigă el.

— Asta înseamnă că trebuie să plec?

— Nu-i nevoie. Poţi să rămâi în camera ailaltă.

Se auzi uşa trântindu-se cu putere.

Răspunse Praeger.

— Bănuiesc că tu m-ai sunat? întrebă Bellman.

— Aşa este. Mi-a răspuns o femeie. Unde ai fost?

— Pe-aici, prin preajmă. Mort pentru omenire.

— Ţi-l dau pe Kitholm.

— De ce?

— O să-ţi spună el. Aşteaptă o clipă.

Urmă o pauză, după care se auzi vocea lui Kitholm.

— Bellman?

— Da, eu.

Te aştept într-o jumătate de oră la Tentman.

— Bine, s-a făcut.

Şi Kitholm închise.

— Jo! strigă Bellman (Jo îşi făcu apariţia în cameră.) Trebuie să plec. Să mă aştepţi.

— Bine, o să te aştept.

— Nu ştiu ce program o să avem astăzi, vorbim când mă întorc.

Era o explicaţie, dar în acelaşi timp şi un mod de a se scuza.

— Eficient, recunoscu Kilholm. (Privirea i se opri asupra mustăţii lui Bellman.) Îţi vine bine. E curios cum o simplă mustaţă poate modifica o întreagă fizionomie.

— Nu-i aşa?

— Dacă vrei să bei ceva, n-ai decât să comanzi.

— O cafea.

Kitholm păru surprins pe moment. Se instalară la o masă. După ce chelnerul aduse cafeaua, Kitholm sorbi o gură şi şopti:

— A fost violent.

— Pentru Elson?

— Da.

— A murit?

— La naiba! (O vorbă ca aceasta era neobişnuită în vocabularul lui Kitholm.)

— N-am fost sigur.

Kitholm îl privi neîncrezător.

— Capul zdrobit, braţele şi picioarele rupte şi restul făcut

chisăliţă... cu greu ar fi putut fi mai mort.

— N-am putut să mă conving. Câteodată se mai întâmplă şi cazuri extraordinare de supravieţuire.

— I-ai făcut vânt de la etajul opt?

— Da. Ce-a zis poliţia, că este vorba de o crimă?

— Ancheta abia a început, dar o să se pună problema crimei, asta fără doar şi poate.

— Cred că Praeger este mulţumit.

— Este chiar încântat, oftă Kitholm. Acum să vorbim despre următoarea lovitură.

— Deja?

— Corpul n-a fost găsit decât aseară, pe la zece. Cliveson şi ai lui n-au aflat vestea decât azi dimineaţă. Probabil că sunt turbaţi de furie.

— Asta era şi scopul.

— Da, numai că reacţia lor nu a fost cea pe care o anticipasem noi.

— N-or fi avut timp să acţioneze.

— Prima lor grijă a fost să găsească pe cineva cu care să-l înlocuiască pe Elson. S-ar putea să treacă la represalii când or avea mai multe informaţii.

— Asta e la mintea cocoşului. Înseamnă că trebuie să aşteptăm.

— Nu asta e şi părerea lui Praeger. Cel ce va fi succesorul lui Elson, este Joe Briller. Un tip ale cărei metode sunt cu mult mai brutale decât ale înaintaşului său. Trebuie eliminat... şi asta rapid de tot.

Ceaşca lui Bellman clincăni pe farfurioară.

— Ce? Haida-de, Kitholm! Obiectivul era de a asmuţi cele două bande una împotriva celeilalte. Ar trebui lăsat un răgaz, cât de mic.

— Problema este că Elson va fi înlocuit cu cineva.

— Şi ce-i cu asta? Or să caute să-l răzbune pe Elson. Nu trebuie decât să-i lăsăm să acţioneze şi să urmărim cum se desfăşoară evenimentele.

— Te gândeşti că printre amicii lui Cliveson există un grup, în solda lui Pool, care încearcă să facă presiuni asupra proxeneţilor solitari?

— Exact.

— Cliveson nu pare să fie neliniştit.

— După ce i s-a întâmplat lui Elson, o să fie.

— Praeger nu este convins că aşa se va întâmpla.

Cu un gest nervos, Bellman îşi strivi ţigara în scrumieră şi-şi aprinse imediat alta.

— Cum se face că deja ştiţi intenţiile lui Cliveson? (Îşi duse mâna la ureche, ca şi cum ar fi vorbit la telefon.) Ascultându-le convorbirile?

— Informatorii noştri sunt demni de toată încrederea.

Bellman rămase tăcut şi nemişcat. Din când în când îşi ducea ţigara la buze, trăgând câte un fum, dar era doar un gest automat, care nu-i producea nicio plăcere. Când ţigara deveni doar un chiştoc, rupse tăcerea:

— Pot să-l lichidez pe Briller ăsta al vostru cum am făcut cu Elson?

Kitholm se forţă în zadar să-şi ascundă uşurarea.

— Da, da, sigur că da. Îl vei putea vedea chiar în seara asta.

— O să-ți dau eu un semn de viață, spuse Bellman şi se ridică brusc de la masă.

— Cum a reacţionat? întrebă Praeger.

— La început a cam făcut nazuri. A spus că ar trebui să lăsăm situaţia să evolueze de la sine.

— De când Bellman ăsta are păreri?

— Trebuie să recunosc că argumentul lui era destul de fondat.

— Kitholm, nu trebuie lăsat din hăţuri.

16

— E groaznic ce s-a întâmplat cu domnul Elson, nu sunteţi de aceeaşi părere?

Barmanul de la Loom umplu cu un gest automat paharele lui Bellman şi Jo, privindu-i cu atenţie pentru a vedea ce efect produc asupra lor cuvintele sale.

— Da, aşa este, groaznic, aprobă Bellman.

Cam nemulţumit de reacţie, barmanul se îndepărtă.

— Da' ce i s-a întâmplat? întrebă curioasă Jo.

— A murit aseară.

— Nu se poate!

— Ba se poate. A fost găsit într-un bloc, zdrobit de scări.

— Doamne Sfinte! S-a sinucis?

— A fost omorât, răspunse Bellman calm.

— Nu mi-ai spus.

— Am vrut, dar am uitat. De altfel, nu-mi pare rău.

— E ciudat... mă rog, e ciudat că a murit după cele ce mi-a spus. (Jo coborî vocea.) Crezi că a încercat să înlăture pe cineva care i se părea periculos? Vreau să spun, un tip violent.

— Nu cred nimic şi puţin îmi pasă, pufni în râs Bellman. Ceea ce este sigur, e că chestia asta mă avantajează.

— Mike, nu ai suflet deloc.

Se aflau la al doilea rând de băutură, când zgomotul făcut de un grup de noi veniţi acoperi muzica lentă a orchestrei. Trei bărbaţi şi patru femei, care vorbeau şi râdeau în acelaşi timp. Printre ei se afla şi Clay. Fără să se oprească la bar, se îndreptară direct spre restaurant. În drum, Clay îi zări pe Bellman şi şopti ceva la ureche unuia de lângă el. Cei doi se opriră şi se apropiară de bar.

— Cater, făcu prezentările Clay. Joe Briller.

Briller dădu uşor din cap. Bellman făcu la fel.

— Şi ea este Jo, adăugă Clay, privindu-l pe Briller.

Acesta nu spuse nimic, dar o examina pe Jo cu ochi de cunoscător. Briller era de statură mijlocie, dar bine legat, iar figura sa trăda o personalitate puternică. Fără îndoială că acesta fusese şi unul dintre motivele pentru care fusese ales ca succesor al lui Elson. Bellman îşi spuse în sinea lui că Briller era fără îndoială genul de individ pe care este mai bine să-i ai de partea ta decât împotrivă. S-ar fi putut să nu exceleze intelectual, dar se vedea de la o poştă că este de o supunere oarbă.

— Ai auzit ce i s-a întâmplat lui Terry? îl întrebă Clay pe Bellman.

— Da, am auzit. De fapt, ce s-a întâmplat? L-a lichidat cineva, nu?

— Mda.

Briller fusese cel care mârâise.

— Sper să fie găsit criminalul.

Briller îl privi scurt pe Bellman.

— Şi cine s-o facă? Poliţia? Hm, nicio şansă. Dar n-avea grijă, o să se rezolve afacerea asta până la urmă.

Clay începu să se foiască. Se vedea că nu-i convenea să se vorbească despre aşa ceva cu martori, aşa că se grăbi să schimbe

subiectul discuţiei.

— Hai să nu ne stricăm buna dispoziţie şi să ne distrăm.

— Peter nu vine în seara asta? se interesă Bellman.

— Nu, John se va ocupa de partea aceasta a lucrurilor. Noi nu facem decât...

— ...să examinăm marfa, îi luă vorba din gură Briller, făcând cu ochiul. Hai să mergem, spuse, luându-l pe Clay de braţ. Ne mai vedem noi.

I se adresase lui Bellman, dar privirea i se fixă o clipă asupra lui Jo.

— Nici pomeneală! exclamă Jo, după ce cei doi se îndepărtară.

— N-ai grijă, n-o să se atingă de tine, îi răspunse Bellman pe un ton veninos.

Mai rămaseră vreo jumătate de oră, timp pe care Mike şi-l petrecu contemplând gânditor fundul paharului său. Când se hotărî să plece, o făcu atât de brusc, încât o surprinse pe Jo.

Opri Toyota în faţă la Dayton, dar se răzgândi. Opri în cele din urmă la „Hearts and Diamonds”, un local mic din Mayfair, unde se înscrisese cu destulă greutate. Pentru a fi admis ca membru, trebuise să plătească o sumă superioară cotizaţiei normale, dar nu făcuse nicio obiecţie.

Localul era plin de lume. Bellman recunoscu doi ziarişti şi un membru al Parlamentului, iar Jo descoperi o vedetă de film, lucru care o entuziasmă. Restaurantul se afla la etaj. Sala era liniştită şi luminată cu gust, iar chelnerii erau într-un du-te-vino permanent. Bellman aruncă o privire rapidă, după care se aşezară la o masă şi începu să consulte lista de bucate.

Continuă să rămână absorbit de lectură, fără să ridice capul, când Jo îi şopti:

— Ah! Tipul pe care l-am întâlnit la Dayton. Ăla cu arabii, ştii?

Don... şi nu mai ştiu cum, e aici. E cu cineva.

— Ştiu.

— Zău? (Păru dezamăgită.) Nu-ţi scapă niciodată nimic, aşa-i?

— Stai locului şi nu te mai agita atâta.

Jo se bosumflă, dar se conformă întocmai.

Bellman comandă meniul cu un aer grav. Jo abia se stăpânea să nu izbucnească în râs când Bellman angajă cu chelnerul o discuţie savantă asupra celui mai potrivit vin care ar fi putut pune în valoare homarul.

Terminară de mâncat, iar, în timp ce beau cafeaua, Jo exclamă:

— Ştii ceva? Am învăţat un lucru. Şi anume, că mâncarea poate să-ţi dea satisfacţii nebănuite.

— Ai aerul că-ţi prieşte seara asta, constată Bellman, zâmbind în faţa entuziasmului lui Jo.

— Aşa este, dar fii liniştit, ştiu că asta n-o să dureze o veşnicie.

Remarca aceasta îl puse pe gânduri pe Bellman. Din experienţă, ştia că femeile sunt convinse că tot ceea ce este agreabil durează la nesfârşit, şi atunci îşi fac iluzii, iar când vrei să le pui în gardă, nu te cred.

— Fii atent, vine spre noi... Don ăla, şopti Jo.

— Bună seara Mike. Salut, Jo, spuse Brantner, aşezându-se la masă pe un scaun liber. Îmi pare rău că nu v-am văzut când aţi sosit. V-aş fi chemat la masa mea.

Şi făcu semn cu bărbia în direcţia din care venise.

— Nu-i nicio problemă, făcu Bellman. Te-am văzut că erai ocupat.

— Sunt cu un om de afaceri suedez. Numai că a venit destul de târziu, adăugă el, nemulţumit. Am organizat seara asta pentru un grup de... domni, arabi şi germani. Dar problema este că-mi lipseşte o însoţitoare pentru suedezul meu. Te interesează aşa ceva?

— Adică Jo? Sigur că da. Dacă vrei, o să vină la bar.

— Mike, eşti de treabă, zău aşa.

— Dar te rog, două sute de lire. Asta este partea mai neplăcută a lucrurilor. (Un teanc de bancnote trecu dintr-o mână în alta.) E groaznic ce i s-a întâmplat lui Elson, reluă el, în timp ce-şi băga banii în buzunar.

Brantner deveni brusc interesat.

— Elson? Da, aşa este. Ai aflat ceva noutăţi?

— Nu, dar l-am văzut pe succesorul lui, unul Briller. O mutră de bandit.

— Eu... (Brantner se răzgândi.) Trebuie să plec. Mike, trebuie să-ţi spun că preţurile tale sunt uriaşe, dar... poate că am putea găsi un aranjament mai convenabil?

— Vedem noi. Tipul tău să se ducă la bar. Jo o să-l ia de acolo.

După ce plecă Brantner, Jo întrebă:

— Suntem toleraţi în localul ăsta?

— Nu prea. Ni se poate interzice accesul oricând. Aşa că fii de două ori prudentă. Hai, vino!

Bellman lăsă câteva bancnote pe masă şi, luând-o pe Jo de braţ, o conduse în sala de joc. Când îl văzu apărând pe Brantner, însoţit de un tip cu alură de nordic, o împinse uşor.

— Ne vedem mai târziu.

Jo îi făcu un semn dezinvolt cu mâna şi se îndreptă spre bar.

Ascuns în întuneric în Toyota, îl văzu pe Brantner cum ieşi din local, însoţindu-i pe Jo şi pe suedez şi uitându-se după ei cum luau un taxi. Apoi Brantner se întoarse. Bellman se gândi că va trebui să aştepte o grămadă de timp, dar nu trecură nici zece minute şi acesta ieşi. Se urcă la volanul unei maşini sport, parcate în apropiere, şi demară.

Stilul de conducere al lui Brantner era agresiv, ceea ce îngreuia

urmărirea, dar norocul lui Bellman a fost că drumul n-a durat mult. Brantner se opri în faţa unui bloc situat la colţul lui Edgware Road, ieşi din maşină şi intră în bloc, fără să se uite în urma sa.

Bellman se întoarse acasă. Puse cafeaua la încălzit, îşi schimbă costumul cu un pantalon de trening şi un tricou, bău o gură de cafea, îşi aprinse o ţigară şi începu să se gândească serios.

17

Îl deranja insistenţa lui Praeger. Praeger care ţinea cu tot dinadinsul să mai lichideze pe cineva, pe Briller.

Era curios. Ce anume îl nelinişte pe Praeger? Doar el, Bellman, omorâse doi indivizi şi rănise pe un al treilea. Atunci, de ce?

Cum nu era în stare să-şi dea un răspuns satisfăcător, gândurile sale o luară razna. Fără niciun motiv anume, crâmpeie de amintiri îi veneau în minte. Datchett care nu realiza că avea să moară; masivul de Toper care încerca să fugă cu piciorul zdrobit; episoade fugare din perioada când lucra în poliţie şi beţiile care urmau după terminarea unei anchete reuşite; mahmurelile lui; orele nesfârșite de supraveghere şi frenezia acţiunilor spontane; corpul lui Elson lovindu-se de balustrada scării şi zgomotul surd al impactului cu pardoseala parterului; Sandy; Praeger.

Praeger.

Bellman nu realiză cât timp rămăsese cufundat în apatie, după ce coşmarul se termină, dar în momentul în care se trezi la realitate, transpiraţia îi curgea pe faţă. Se şterse, se duse spre bufet cu pas

nesigur, îşi turnă un pahar şi-l bău pe nerăsuflate. Cafeaua i se răcise. Îşi aprinse o ţigară. Oare de ce trecerea asta prin vid? Nu înţelegea. Nu simţea nicio remuşcare. Atunci de ce? Cu o furie oarbă dorea să înţeleagă. Nu pentru a se justifica, ci pentru a înţelege.

Întinse mâna şi luă o foaie de hârtie din bufet. Dacă voia să înţeleagă, trebuia să înceapă cu ceva şi întotdeauna ce este scris, negru pe alb, este mai uşor de sesizat decât gândurile fugare.

Câte prostituate care-şi practică meseria să fie oare în Londra? Prostituate de lux, nu de-alea care fac trotuarul. Exemplare de rasă, la care, dacă te uiţi, zici că sunt adevărate doamne, dar care îşi aşteaptă de fapt protectorul să le ducă unui client. Ca Jo.

Câte să fie? Cinci sute? Să luăm o cifră mai modestă. Să zicem... o sută.

O sută de fete, pentru două sute de lire noaptea, asta face... douăzeci de mii de lire. Drace! Dar nu lucrează seară de seară şi nici nu câştigă toate două sute de lire. Să zicem, cinci mii de lire. Asta poate reprezintă un minim corect. Aşa este mult mai rezonabil. O cifră de afaceri de cinci mii de lire săptămânal. Şapte nopţi pe săptămână. Treizeci şi cinci de mii de lire săptămânal. Doamne Sfinte !

Într-un an, cincizeci şi două de săptămâni.

Bellman făcu înmulţirea. Un milion opt sute douăzeci de mii de lire anual. Şi asta nu era decât o estimare minimală.

Kitholm avea dreptate. O avalanşă de bani care se prăvălea, fără ca nimeni să se ostenească să o canalizeze. O avere uriaşă, care se disipa în nenumărate tranzacţii individuale. Cluburi particulare, saloane de masaj şi o grămadă de alte inovaţii.

Şi asta numai dacă se lua în considerare marfa de lux. Şi cine erau cei mai buni platnici? Cei care reuşiseră în viaţă: oameni de afaceri,

comercianţi, industriaşi. Toţi cei care reuşiseră, în măsura în care banii reprezintă un barometru al reuşitei.

Mai era încă un lucru. Contactul dintre amatorii de plăceri şi avanposturile crimei, reprezentate de prostituate, nu putea fi avantajos decât unei anumite categorii sociale — cei ce erau în căutarea unor informaţii necesare pentru a se lansa în operaţiuni criminale.

Bellman privi cifrele pe care le scrisese. Se ştia de mult de potenţialul prostituţiei organizate, însă până acum încă nu fusese considerată ca făcând parte integrantă din crimă, nici măcar aşa, în general. Un milion şi jumătate de lire constituiau în sine o motivaţie suficientă. Însă criminalitatea, faţă de inocenţa fără limite, deschidea perspective înspăimântătoare.

Regăsindu-şi o mai veche obişnuinţă, Bellman începu să recapituleze evenimentele de la început. Mai întâi modul în care fusese contactat la gara Victoria, întrevederii care urmaseră şi instrucţiunile primite. Apoi, opera de distrugere. Execuţiile. Şi motivele. Mereu motivele.

Nu avansase cine ştie ce. Nu ştia decât ce-i spuseseră Kitholm şi Praeger. Cât despre cifrele pe care le scrisese pe hârtie, oricine, căruia i-ar fi dat prin cap aşa ceva, putea să ajungă la acelaşi rezultat.

Lipsea doar o singură piesă a jocului. În spatele întregii afaceri, exista un motiv, un mobil. Care n-avea nicio legătură cu ce i se servise lui.

Aruncă hârtia la coşul de gunoi şi se duse la culcare. Ce expresie folosise Kitholm? Da, un catalizator... asta era. Avea nevoie de un catalizator.

Adormi cu greu.

A doua zi, dimineaţă, îl sună pe Praeger pe la zece.

— Ce-i, Bellman? întrebă acesta, irascibil. Cred că am fost suficient de clar.

— Aşa este. Dar m-am gândit că ţi-ar plăcea să auzi ce-o să-ţi spun.

— Te ascult.

— Am acceptat să fac ce mi-ai sugerat în legătură cu Briller şi l-am întâlnit. N-am fost prea impresionat. Nici Elson nu strălucea cine ştie ce, dar Briller ăsta parcă este omul din Neandhertal.

— Concret, te rog.

— La puţin timp, m-am întâlnit şi cu Brantner.

— Da?

— Da. Nu s-ar putea spune despre el că face parte din categoria durilor şi, deşi este mai puţin direct decât era Elson, n-o să fie niciodată capabil să-mi facă o propunere corectă.

— Nu văd ce legătură...

— Ai răbdare, i-o reteză Bellman. Banda lui Cliveson a înregistrat un eşec. E adevărat, nu definitiv, dar în condiţiile astea ar fi mai oportun de atacat Pool. Aşa că o să-l elimin pe Brantner.

La celălalt capăt al firului se aşternu tăcerea. Peste câteva clipe lungi, Praeger spuse cu voce foarte calmă:

— Bellman, nu-mi place să repet de două ori. Ocupă-te de Briller şi de nimeni altcineva... pentru moment.

— Dar sunt convins că...

— M-ai auzit?

— Brantner nu este de temut, insistă Bellman, dar dacă toţi oamenii lui Pool seamănă cu el, atunci o să ajungi la concluzia că Pool şi banda lui sunt mult mai periculoşi decât Cliveson.

— Bellman, pentru ultima oară...

— Bine, bine! Deşi sunt convins că am dreptate.

— N-ai deloc dreptate. În afară de asta, mai e vreo problemă?

— Da. Dacă ţii morţiş ca Briller să fie lichidat, o să mai am nevoie de bani. Umblă întotdeauna însoţit şi, ca să scap de gorilele lui, e o treabă complicată, care cere finanţare, nu glumă.

— Parcă ai nişte venituri suplimentare... din ce câştigă fata aia.

— Ascultă-mă, Praeger. Fata asta este acoperirea mea. Tot ce câştigă este al ei.

— E foarte emoţionant ce-mi spui. Cât vrei?

— Trei mii.

— E ridicol, făcu Praeger, râzând forțat.

— Praeger, dacă ceva este ridicol în toată povestea asta, atunci tu eşti ăla. Prestațiile pe care le-am îndeplinit până acum au fost ireproşabile şi ieftine de tot. Dacă îşi cer bani, înseamnă că am toate motivele. Dar dacă tu crezi că cifra este exagerată, atunci...

— O să ai banii ăştia. Am încredere în tine.

— În regulă. N-o să am nevoie de ei imediat. O să-mi ia ceva timp până aranjez totul. Când o să-mi trebuiască o să-i spun lui Kitholm. Sau ţie.

— Kitholm ți-i va da când vei avea nevoie. Cât timp crezi că îți va lua povestea asta? Nu vreau s-o lungeşti prea mult.

— Câteva zile.

— E foarte bine.

— Atunci, salut, Praeger. Dacă n-o să-mi ajungă ăia trei mii, o să-ţi spun eu.

Puse receptorul în furcă şi rămase câteva clipe privindu-l gânditor. Nu avea nicio dovadă, dar convingerea sa era fermă.

Apucă din nou receptorul şi-l duse la ureche. Ascultă câteva clipe, şi, neauzind vreun zgomot suspect, formă numărul redacției unui ziar şi ceru cu Peter Say. Avu de aşteptat ceva timp.

— Peter Say, vă ascult.

— Salut, Peter. Sunt Mike Bellman. Îţi mai aminteşti de mine?

— Cine?... Ah, da, Mike. Hm, a trecut un car de ani!

— Aşa este.

— Ce-i cu tine? Am auzit că...

Say se opri, jenat.

— E o poveste lungă. Ar trebui zilele astea să bem împreună un păhărel şi o să-ţi spun de-a fir a păr. De fapt, te-am sunat ca să-mi faci un serviciu. Dacă ai vrea să...

— Depinde, răspunse Peter circumspect.

— Pentru tine e floare la ureche. Fii atent, acum mă ocup cu nişte anchete particulare şi aş vrea să aflu adresa unei persoane, şi toate informaţiile posibile. M-am gândit la arhiva voastră...

— Despre ce-i vorba?

— Un oarecare Pool. Warwick Dunn Pool, om de afaceri, relaţii la bursă şi tot tacâmul.

— Am auzit de el. Lasă-mi telefonul şi o să te sun cu.

— Mai bine te sun eu. Sunt la un prieten şi trebuie să plec chiar acum.

— Bine, sună-mă atunci peste o jumătate de oră.

— Îţi mulţumesc, Peter.

Bellman sună peste patruzeci de minute.

— Mike, eşti sigur de ceea ce faci? spuse Say. Pool ăsta are o acoperire teribilă. Este administratorul lui Danx Holdings, o firmă imobiliară, cunoscută în lumea întreagă pentru loviturile pe care le dă şi care, în plus, mai face şi o grămadă de alte învârteli. Sper că ancheta ta are în vedere un divorţ, nu? Fiindcă, altminteri...

— Nici vorbă, râse Bellman. Sunt convins că viaţa particulară a lui Pool este fără pată. Fii liniştit, n-o să ai nicio neplăcere.

— Bine, tu ştii ce faci. Adresa lui este Tetham Ledge, Bailey Fall, în Kent.

— Ce-i asta? Un sătuc?

— Bailey Fall? Da, cam aşa ceva. Pe lângă Seven Oaks. Vrei şi adresa lui din Londra?

— Te rog.

— Merton Mews, numărul 14, în Chelsea. Aici cred că e vorba de o casă închiriată. Dacă te interesează, am lista afacerilor cu care se ocupă.

— Mă interesează, spune.

Bellman notă tot ce-i dictă Say.

— Îţi mulţumesc, Peter, spuse, după ce acesta termină. Mi-ai fost de mare ajutor. Cum îţi spuneam, ar trebui să bem un păhărel zilele astea. S-ar putea să am ceva interesant pentru tine.

— Cu plăcere, răspunse Say, fără să manifeste un entuziasm deosebit.

Răceala lui Say era îndreptăţită. Un fost poliţai, cum era el, Bellman, putea aduce numai necazuri, dar, ţinând seama de faptul că Say era un ziarist specializat în rubrica criminală, n-ar fi lăsat el să-i scape o ocazie din care să profite. Bellman îi mai mulţumi încă o dată şi închise.

Sediul firmei Danx Holdings se afla în centrul Londrei. Era într-un bloc din oţel şi sticlă, situat între imobile mai vechi.

Bellman nu ştia prea bine de ce anume venise. Se gârbovi niţel, şi intră. Nu strică niciodată să ai un contact oarecare, fie el şi trecător, cu cineva implicat într-o anchetă.

Tipul de la recepţie îi adresă din spatele lentilelor groase o privire întrebătoare, dar, după ce-l văzu că se aşază într-un fotoliu, ca şi când ar fi aşteptat pe cineva, nu-i mai acordă nicio atenţie.

Bellman începu să frunzărească revistele aflate pe măsuţa din faţa sa, până găsi un prospect în care se făcea reclamă firmei Danx

Holdings. Îşi aruncă ochii asupra numelor din consiliul de administraţie, luă prospectul, îl băgă în buzunar şi plecă la fel de discret cum venise.

Până în West-End nu avea mult de mers, dar traficul era aglomerat. Se gândi dacă era înţelept din partea sa să se deplaseze până la sediul firmei Selgo, din Lexington Street. Era suficient să fie văzut de Kitholm sau de Praeger, sau de oricare din foştii săi paznici, pentru ca să se nască întrebări neplăcute.

Însă nu avea de ales. Ori cerceta el, de unul singur, ori prin intermediari, altă soluţie nu exista. Iar singurul telefon pe care-l dăduse lui Say îi determinase senzaţia dezagreabilă că se şi divulgase.

Îşi lăsă Toyota într-o parcare şi o luă spre Lexington Street pe jos.

Plăcuţa metalică pe care stătea scris „Selgo — Birouri de Consulting” era prinsă de o uşă de culoare crem, împreună cu alte două plăcuţe care înştiinţau despre existenţa unui birou de avocaţi şi a unei firme imobiliare. După ce fotografie din ochi locurile, Bellman îşi continuă drumul. Nu putea ţine sub observaţie uşa de la intrarea blocului decât aflat într-un mic restaurant, care, deşi se afla chiar vizavi, era totuşi prea apropiat. La ideea că ar putea nimeri peste Kitholm, în timpul mesei, îl trecu un fior.

Cinci minute mai târziu se depărtase de zona periculoasă, aşa că-şi putea permite să între într-un băruleţ şi să comande o cafea. Problema care-l frământa era supravegherea imobilului firmei Selgo, fără să fie văzut.

Îi trebui vreo jumătate de oră până să dea de o prăvălioară în care găsi ceea ce căuta. Când ieşi, îşi trase peste cap salopeta cumpărată, desfăcu hârtia în care i se ambalaseră dalta şi ciocanul şi le băgă în buzunare. Salopeta era prea nouă şi se vedea că nu fusese folosită la muncă, dar ştia că omul de pe stradă nu acordă în general atenţie

unor astfel de amănunte. Şi oricum, era presat de timp. Abia al treilea bloc, pe care-l examina în Lexington Street, i se păru potrivit planurilor sale. O scară largă interioară ducea la etaje, iar la fiecare palier se afla câte o fereastră amplasată într-o nişă retrasă.

Bellman se instala în nişa de la etajul întâi. De acolo putea supraveghea intrarea blocului de vizavi.

Detaşă cu ajutorul dălţii şi al ciocanului o bucată de lemn care servea ferestrei drept pervaz, smulse de la locul lor câteva cuie şi împrăştie pe jos fragmentele de lemn şi de metal. Rezultatul eforturilor sale dădea impresia vagă a unui loc de muncă, fără ca motivul acţiunii să fie evident. Satisfăcut, se puse pe aşteptat.

După două ore, niciuna dintre persoanele care intraseră sau ieşiseră din bloc nu semăna cu imaginea nebuloasă pe care Bellman o avea despre Praeger, şi în niciun caz Kitholm nu se aflase printre ele. Mai aşteptă încă o jumătate de oră, după care părăsi postul de observaţie. Întreruperea supravegherii putea să conducă la un eşec, dar, dacă avea de gând să-şi reia filajul din acelaşi loc, era esenţial să mai lipsească din când în când, pentru a adormi astfel, eventualele bănuieli ale locatarilor. Dacă totul decurgea bine, în curând avea să fie considerat practic un accesoriu al imobilului.

Peste douăzeci de minute îşi reluă postul. Nu trecură nici trei minute, că-l zări pe Kitholm.

Acesta, plantat pe trotuar, părea că aşteaptă pe cineva, uitându-se cu nerăbdare în stânga şi în dreapta. Peste puţin timp un bărbat se apropie de el şi cei doi se îndepărtară împreună. Noul sosit părea mai înalt decât Praeger şi mai slab. Bellman se gândi că, deşi nu-l văzuse niciodată pe acesta, ideea pe care şi-o făcea despre fizionomia acestuia se baza pe impresia lăsată în subconştient de voce. Or, figura pe care o vedea nu corespundea vocii de care-şi amintea.

Coborî scările în goană şi o luă în urma lui Kitholm şi a celui ce-l însoţea.

Totuşi, posibilitatea ca necunoscutul să fie Praeger devenea plauzibilă datorită atitudinii acestuia. Kitholm era cel care tot vorbea, în timp ce necunoscutul se mulţumea doar să asculte, aprobând din când în când cu o mişcare a bărbiei.

Se opriră la colţul străzii, continuând să mai schimbe câteva cuvinte. În cele din urmă Kitholm se întoarse, făcu semn unui taxi, urcă în el şi dispăru. Interlocutorul său se depărtă pe jos, cu paşi grăbiţi.

Bellman îl luă în filaj pe cel despre care presupunea că este Praeger. Peste câtva timp intră într-un garaj. Câteva minute mai târziu, ieşea la volanul unui Jaguar.

Bellman îşi notă numărul maşinii şi se întoarse la locul unde-şi parcase Toyota.

— Ai ajuns la fix, spuse Jo când îl văzu intrând în cameră.

Bellman o privi întrebător din ochi, în timp ce-şi scotea haina. Jo îi arătă cu mâna spre bucătărie:

— Tocmai am pus friptura la prăjit.

— Şi dacă n-aş fi venit, ce-ai fi făcut?

— Aş fi mâncat de una singură, ce să fac? Să ştii că sunt o bucătăreasă foarte bună, dar în afară de friptură nu prea am imaginaţie pentru alte mâncăruri.

Friptura se dovedi foarte fragedă, iar Jo roşi de plăcere auzind complimentul.

După ce spălară împreună vasele, Jo se interesă:

— Lucrăm în seara asta?

Bellman deveni rigid. Răspunsul său negativ se pierdu într-un fel de mormăit.

Dădu drumul la televizor, dar privea ecranul cu un aer absent. După câtva timp, Jo se ridică din fotoliu şi începu să se plimbe prin cameră ca un leu în cuşcă. Bellman îşi întoarse privirea după ea. Era îmbrăcată în blue jeans, purta o bluză şi era în picioarele goale.

— Hai! făcu Bellman, ridicându-se. Mergem să bem ceva.

— Unde?

Într-o cârciumă, undeva. Nu te mai schimba.

— Gata, la fix!

Dispăru în camera ei, de unde reveni aproape imediat cu o jachetă în mână.

Bellman rulă până în Chiswick şi se opri pe malul Tamisei. Era noapte, dar afară era cald.

Se aşezară la o masă de lemn, în faţa unui bar, şi se cufundară amândoi în contemplarea reflexelor luminii în apa fluviului.

O amintire reveni în memoria lui Bellman. Acelaşi amestec nedefinit de aer umed, de zgomote îndepărtate, de voci, de noapte calmă.

— Ne plimbăm un pic? propuse el.

Jo îşi întoarse privirea spre el şi se ridică.

O luară de-a lungul apei. La un moment dat drumul cotea iar din acel loc începea să coboare o scară. Se opriră. Bellman se uită câtva timp la luminile de pe malul opus, apoi o privi pe Jo cu coada ochiului.

Stătea rezemată cu coatele de balustrada scării, cu faţa ascunsă de pletele negre.

— Ce frumos e, şopti ea.

Simplu şi duios.

Bellman uită de el. Când îi atinse umărul, Jo tresări imperceptibil şi-l privi cu atenţie. Îi ridică bărbia şi i-o ţinu în căuşul palmei în timp ce o săruta. Singura ei reacţie a fost închiderea ochilor.

Se întoarseră fără să rostească un cuvânt.

În maşină, Jo rămase tot drumul ţeapănă, privind fix prin parbriz.

Ajunşi în apartament, Bellman o trase după el în dormitor. Jo se opri, desfăcându-și ultimul nasture al bluzei.

— Mike... a fost frumos... dar poate că te-a influenţat atmosfera... ştii, frumusețea nopţii... (Se întrerupse, dar cum nu primi niciun răspuns, încercă din nou.) Nimic nu te obligă la...

Bellman se aşeză în pat şi întinse mâna spre ea. Jo se grăbi să se dezbrace, după care se băgă sub cearceaf şi îmbrăţişă bărbatul. Bellman începu să-i mângâie sânii şi să i-i sărute. Mâna îi alunecă pe pântecul ei, dar nu înregistră nicio reacţie. Jo îşi desfăcu doar picioarele, ca răspuns la solicitarea degetelor lui Mike.

Dorinţa creştea în el progresiv. Nu se mira că Jo continua să-i mângâie obrazul. Doar cunoscuse atâţia bărbaţi, şi era evident că nu se poate exterioriza decât simulând plăcerea.

Când Mike o pătrunse, ea scoase un geamăt uşor. După o perioadă atât de lungă de abstinenţă, Bellman se dezlănțui dar totuşi se forţă să se controleze. Îşi stăpâni mişcările. Până când şi corpul ei începu să vibreze pe aceeaşi, lungime de undă.

Atunci, Jo scoase un ţipăt ascuţit.

Epuizaţi, schimbară câteva mângâieri tandre.

În momentul în care Mike era gata să adoarmă, Jo îi şopti numele. Mike deschise ochii cu greutate. Culcată pe burtă, cu capul ridicat, Jo îl privea cu intensitate.

— Ce-i?

Jo îşi lăsă mâna pe pieptul lui.

— Vreau să ştii, că... la urmă... nu m-am prefăcut.

18

A doua zi dimineaţa, Bellman i se destăinui.

Îşi băură cafeaua în pat, şi în acest răstimp îi spuse totul. Despre Sandy. Despre perioada în care lucrase în poliţie. Despre băutură. Încercă s-o facă să înţeleagă ce i se întâmplase. Jo îl asculta în tăcere, fără să manifeste vreo uimire.

Dar când ajunse la episodul în care o racolase, se opri. Nu voia să o mintă, dar, în acelaşi timp, îi era imposibil să-i mărturisească adevăratul motiv.

— De multe ori aparenţele înşală, se mulţumi el să spună. Nu sunt un proxenet, să fii convinsă de asta, dar mai mult nu-ţi pot dezvălui.

— Mi-e perfect egal, răspunse ea.

— În viitor..

— Nu-mi pomeni de viitor. Am avut norocul să am ceea ce am. Nu-mi pasă de bani. De tine îmi pasă.

Făcură din nou dragoste. Cu furie, aproape cu violenţă. Cu o dăruire totală.

După ce bătăile inimii sale îşi regăsiră ritmul normal, Bellman descoperi contrariat că sentimentele pe care le nutrea, erau îndreptate spre o femeie care se culca cu alţi bărbaţi. Şi asta numai fiindcă el îi ordona aşa. O prostituată, căreia profesia nu-i păta sentimentele pentru el. Niciodată nu-şi putuse închipui că bizareria vieţii poale merge până într-un asemenea punct.

— Zilele astea care o să vină o să am o grămadă de lucruri de făcut, dar fără tine, o anunţă el.

— Foarte bine, răspunse ea.

Şi-l sărută. În timp ce-şi luau micul dejun, nu mai schimbară niciun cuvânt.

După ce Jo plecă, luă blocnotesul în care scrisese numărul Jaguarului şi sună la biroul de înmatriculări al poliţiei. Pretinse că era poliţist şi că suna de la o secţie de poliţie, aşa că cel ce-i răspunse îl rugă să aştepte puţin, după care îi dădu informaţiile necesare:

— Maşina aparţine lui Vincent Rolland, cu domiciliul în Rawl House Lane, numărul 86, în Floekey, districtul Surrey.

Casa închiriată de Pool în Chelsea se afla situată într-o străduţă liniştită. Bellman trecu prin faţa ei agale. Intenţionase doar s-o localizeze, aşa pentru orice eventualitate.

Dură mai mult până dădu de proprietatea acestuia din districtul Kent. După cum indica harta, Bailey Fall era un sătuc, dar, după ce-l găsi, nu descoperi nici un semn care să indice o proprietate numită Tetham Lodge. Cum nu avea de gând să ceară lămuriri de la singura prăvălie din sătuc, se hotărî să urce pe înălţimea din apropiere, de unde ar fi putut distinge o casă izolată, cum presupunea că este casa lui Pool. Aproape că ajunse în vârful colinei, când, la intersecţia cu un drum de ţară, care pornea din stânga sa, zări un panou pe care era scris cu litere de-o şchioapă„Tetham Lodge". Nu se opri şi continuă să ruleze. Putea întrezări casa prin frunzişul copacilor. Se opri în vârful colinei şi coborî din maşină. După ce merse vreo trei sute de metri, observă o potecă printre copaci. O luă prudent pe-acolo.

Casa era împrejmuită cu un gard de lemn, iar capătul potecii se oprea în faţa unui gard de fier forjat. După gard, poteca dispărea într-o încâlceală verde de ierburi şi frunziş. Nu se arăta niciun semn de viaţă.

În schimb, găsi fără nicio problemă reşedinţa tul Praeger-Rolland.

Flockey era un orăşel de refugiu al londonezilor înstăriţi, care-şi cumpăraseră câteva hectare, de o parte şi de alta a şoselei, unde-şi construiseră case. Mai departe, cât se vedea cu ochii, se întindea câmpul.

Casa lui Rolland se afla la vreo cincizeci de metri de şosea. Construită din cărămidă roşie şi acoperită cu ţigle verzi, avea în faţă răsaduri de trandafiri, amenajate în semicerc larg, ce delimita aleea de acces. În momentul în care Bellman trecu prin faţa casei, o femeie ieşi dinăuntru. Era îmbrăcată într-o bluză galbenă şi ţinea într-o mână un coş iar în cealaltă unelte de grădinărit. Se îndrepta spre trandafiri.

Bellman făcu cale întoarsă, revenind la Londra. Era cam dezamăgit, deşi nici el nu ştia precis ce anume ar fi vrut să afle.

Jo nu se întorsese încă. Începu să recitească informaţiile primite de la Peter Say. Lista societăţilor cu care Pool făcea afaceri era lungă, dar niciuna nu-i spunea nimic. Ca, de altfel, nici enumerarea numelor celor din consiliul de administraţie, imprimate pe prospectul de la Danx Holdings.

Sosirea lui Jo îl întrerupse din gânduri.

— Ce-ai făcut?

— M-am plimbat. Am fost pe la Kesington Gardens, Hyde Park, Marbele Arch... (Deborda de o bucurie copilărească.) Mike, a fost minunat. Am văzut şi statuia lui Peter Pan, monumentul de la...

În faţa entuziasmului ei, Bellman izbucni în râs. Jo îl ameninţă cu degetul.

— Ştiu că pentru tine toate astea sunt banale, dar eu le găsesc pasionante. (Îl privi atentă, să vadă dacă înţelege, iar când Bellman râse din nou, ca un părinte, păru uşurată.)

— Şi acum, făcu ea, ridicând braţele cu un gest teatral, îl vreau pe frumuşelul meu!

Bellman aruncă o ultimă privire asupra hârtiilor, le lăsă deoparte, şi-i luă mâna.

Se sculă devreme, puse o ceaşcă cu ceai pe noptiera de la capătul patului şi-i spuse lui Jo:

— Stai în pat şi dormi.

— Cu plăcere, răspunse ea, şi se întoarse pe partea cealaltă.

Trecu în sufragerie şi căută, în anuarul societăţilor comerciale, numerele de telefon ale societăţilor lui Pool şi ale celor cu care acesta făcea afaceri. La nouă şi jumătate începu campania telefonică, în scopul de a cunoaşte numele fiecărui administrator. În funcţie de atitudinea interlocutorilor săi, se folosi de tot felul de minciuni. Doar în două cazuri i se întâmplă să aibă probleme. Atunci îşi exprimă dorinţa să vorbească cu cineva cu o funcţie mai mare, pentru a-i comunica acestuia ponturile pe care, chipurile, le deţinea. Şmecheria îi reuşi, aşa că peste o oră şi jumătate avea gâtul uscat, dar aflase tot ce voia.

Privind ursuz foile de hârtie, acoperite cu tot felul de nume, se întrebă dacă nu cumva instinctul său nu-l îndrumase pe o pistă falsă. Praeger era un tip care acţiona din culise şi care nu se încredinţa subalternilor, de la aceştia cerând doar supunere oarbă, pentru că doar el avea imaginea globală a afacerilor sale. Însă şi Praeger ar fi putut da ordine care să contravină logicii. Iar el, Bellman, un beţiv, un om de nimic, pretindea că Praeger ăsta învârte ceva necurat. Şi asta, din simplu motiv că era convins că are dreptate.

Numai că atâta nu era suficient. Trebuia să existe undeva o legătură. Un individ cu poziţia lui Praeger nu-şi putea permite să se expună oricând ziariştilor şi fotoreporterilor. Deci trebuia să existe cineva care să se ocupe de interesele sale.

Bellman începu să clasifice administratorii în ordine alfabetică şi-i bifă pe cei ce erau membri ai mai multor consilii de administraţie. Găsi şapte. Deci în acest grup se găsea persoana căutată. Precis că respectivul îndeplinea doar simbolic funcţia de membru al unuia dintre consiliile de administraţie din care făcea parte.

Continua să se gândească intens, ţinând capul între mâini, când Jo îşi făcu apariţia din baie.

— Pleci undeva? o întrebă el.

— Cu alte cuvinte, vrei să plec? spuse ea, strâmbându-se. Ei bine, atunci o să plec. Oricum, tot trebuia să mă duc la coafor.

După ce plecă Jo, transcrise pe o hârtie firmele lui Pool şi numele celor şapte administratori care deţineau mai multe funcţii. În continuare trase câte o linie între fiecare nume şi firma la care acesta era angajat.

Nu avansa mare lucru. Niciunul dintre cei şapte administratori nu aparţinea societăţilor care îl interesau în mod deosebit, adică saloane de masaj, agenţii de pariuri şi orice alte afaceri, care, prin definiţie, se află la limita legalităţii. Niciunul, cu excepţia unuia singur: însuşi Pool.

Îşi aprinse o ţigară şi începu să contemple tavanul. Brusc, se porni să recitească cele şapte nume. Trei aristocraţi, doi membri ai Parlamentului şi două feţe bisericeşti. Unul dintre cei doi parlamentari era o femeie.

Era clar că cei doi clerici nu puteau exercita nicio influenţă politică. Tăie numele lor, cât şi pe cele ale celor trei aristocraţi. Estimă în continuare că femeile din Parlament erau mai mult preocupate de cariera lor decât de afaceri dubioase, aşa că o elimină şi pe femeia deputată.

Nu mai rămăsese decât un singur nume Edward M. Mansley. Administrator la două societăţi, una de comerţ en-gros şi cealaltă un

lanţ de hoteluri. Acest Mansley nu avea nicio legătură cu societăţile suspecte, ceea ce putea fi un argument în favoarea ipotezei că putea lucra pentru Pool. Un administrator, deasupra oricărei bănuieli, era o soluţie ideală.

Bellman începu să răscolească prin grămada de ziare şi reviste. Memoria sa nu-l înşelase.

Edward Mansley, deputat al circumscripţiei din Orsly West, îl privea de pe coperta unei reviste.

Fotografia reprezenta un tip la vreo patruzeci de ani, încă tânăr, în compania soţiei sale, îmbrăcată într-un taior de tweed. Se aflau în faţa une case obişnuite. Un labrador, cu limba scoasă, stătea culcat pe iarbă, alături de perechea surâzătoare. Sub fotografie era scris „Edward Mansley şi soţia sa, Jemma, la reşedinţa lor din Sussex”.
În text nu se menţiona nimic despre labrador.

Pentru o clipă, Bellman avu o îndoială, dar şi-o alungă rapid din minte.

— Ce idee şi pe tine să alegi locul ăsta pentru întâlnire! spuse Kitholm, privind stingher la ambianţa bucolică din Hyde-Park.

— M-am gândit că un pic de aer proaspăt ne-ar face bine la amândoi, răspunse Bellman.

De când pusese mâna pe poza lui Mansley trecuse o zi. Îi telefonase în ajun lui Kitholm, pentru a-i cere să-i aducă cele trei mii de lire promise de Praeger însă, înainte de orice, ţinea să-i vorbească.

— Deci? făcu Kitholm, băgându-şi mâinile în buzunar şi zgribulindu-se pe bancă. Care este planul tău?

— Nu ţi-am dezvăluit niciodată dinainte proiectele mele de viitor şi nu intenţionez s-o fac nici acum.

— Trei mii de lire sunt o grămadă de bani.

— Briller constituie o problemă deosebită. I-am spus deja lui Praeger. După mine, cred că preţui este destul de bun.

— Ai vreun plan?

— Da, minţi Bellman.

Kitholm scoase din buzunar ceva ce seamănă cu un pachet de sandviciuri.

— Poftim. Vrei să-i numeri?

— N-are rost. Dacă nu sunt toţi, n-o să-l omor decât pe jumătate... De fapt altul era motivul pentru care voiam să te văd. Aş vrea să-ţi pun câteva întrebări. O să-mi răspunzi?

— Totul depinde de întrebări, răspunse Kitholm şi-şi întoarse capul.

— E absolut necesar ca discuţia noastră să rămână numai între noi. Să nu-i spui nimic lui Praeger!

— De ce? Praeger este doar superiorul meu.

— S-ar putea să fii interesant să păstrezi numai pentru tine ce-o să discutăm.

— Ce-ţi veni? Nu am de gând să-ţi promit nimic. Dacă o să consider că ceea ce-mi spui va afecta reuşita operaţiunii „Decim-are-L”, atunci să ştii că-i voi raporta lui Praeger.

— Kitholm, cu toate astea, să ştii că o să-ţi pun nişte întrebări. Şi înainte de a-mi răspunde, te-aş ruga să te gândeşti. Şi să te întrebi, în sinea ta. Pentru care motiv ţi le-am pus.

Kitholm rămase fără replică şi-l privi perplex pe Bellman. Era clar că nu se aştepta la aşa ceva.

— O să încep cu cele mai evidente. După eliminarea lui Toper şi a lui Datchett, mi-ai spus că intervenţiile astea două au folosit scopului căutat, adică de a asmuţi cele două bande una împotriva celeilalte. Îţi mai aminteşti?

— Sigur că da. După tot ce s-a întâmplat, lucrurile n-au mai fost

ca înainte.

— Şi cu toate astea, pentru Cliveson şi Pool nu s-a schimbat nimic, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu s-a schimbat nimic. De fapt chestia asta le-a uşurat existenţa.

— Evident. (Bellman păru satisfăcut.) Bine, acum să trecem la altceva, o să mai revin asupra chestiei ăsteia, mai târziu. Mi-ai mai spus că Cliveson umblă mai tot timpul prin baruri. Cum se face că n-am dat până acum de el?

Kitholm dădu din cap.

— Nu se afişează în localurile în care operează Elson. Nu vrea să se stabilească o legătură între ei. Este proprietarul câtorva cluburi de noapte de mâna a doua, şi acolo poate fi văzut.

— Bine, atunci să revenim la ce-am discutat mai înainte. De ce mi i-ai dat pe tavă şi pe Pool, şi pe Cliveson, când, în cazul lui Toper şi Datchett, te-ai mărginit să-mi spui că trebuie să mă descurc singur?

— Am vorbit despre asta atunci când ţi s-a explicat rostul misiunii tale, oftă Kitholm. Am avut convingerea că, oricum, vei descoperi numele celor vizaţi. Şi ne-am gândit că este mai bine să ştii dinainte cu cine ai de-a face. Îţi mărturisesc, adăugă el, parcă cu jenă, că iniţiativa aceasta mi-a aparţinut în întregime. Convingerea mea este că oamenii îşi fac mai bine datoria atunci când cunosc toate detaliile.

— Asta-i o treabă bună, dar să ştii că nu-i o noutate pentru mine. Bine, acum o să te întreb un lucru care o să ţi se pară de la sine înţeles. Cine a pătimit cel mai mult, ca urmare a morţii lui Elson?... în afară de el, evident.

— Păi deocamdată Cliveson. Şi-a pierdut un colaborator preţios. Bănuiesc că Elson realizase multe contacte. Le va relua Briller, normal, dar nu-i acelaşi lucru. A fost o pierdere grea pentru

organizaţie. Şi, ca urmare, o să pătimească şi Pool.

— Da' ce, banda lui Cliveson n-a luat nicio măsură de represalii?

— Împotriva lui Poli? Încă nu. Însă asta numai fiindcă nu sunt încă siguri asupra identităţii ucigaşului lui Elson. Dar precis că vor acţiona într-un fel, după ce va fi lichidat şi Briller.

— De unde poţi fi sigur? întrebă Bellman, mușcându-și buza. Tot n-or să aibă nicio probă. Iar s-ar putea ca Cliveson să se prăbuşească dacă dispare şi Briller.

— Asta va însemna că ne-am atins scopul şi că ne vom putea concentra eforturile asupra lui Pool.

— Dar de ce să nu trecem imediat la acţiune, cum am propus? exclamă Bellman, trăgându-şi o palmă peste genunchi. Brantner, mâna dreaptă a lui Pool, o să aibă timp berechet să se pună la adăpost.

— Praeger nu este de acord cu strategia asta.

— Cine este de fapt, Praeger ăsta?

— Ce vrei să spui? făcu Kitholm ochii mari.

— Este un funcţionar de stat important sau ce naiba?

— Prietene, aici eşti cam curios.

— Ai putea să-mi dai măcar o indicaţie.

— De ce aş face-o? Mi se pare că pierdem... (Nu-şi termină fraza şi relua pe un ton conciliant.) Ţi-am mai spus, nu dă socoteală decât unui ministru. Şi nu este un funcţionar de stat în accepţiunea uzuală a cuvântului.

— Numele lui adevărat este Rolland, nu-i aşa?

— Cum de-ai... tresări violent Kitholm.

Îşi înghiţi vorbele şi-l privi pe Bellman neliniştit.

— Fii fără grijă, n-o să încerc să scotocesc mai departe, dar mi-ai dat a înţelege că dispuneţi de forţe importante. Cine are dosarul operaţiunii „Decimare-L”?

— Eu.

— Dosarul complet?

— Cum adică?

— Este tot în el? Şi transcrierea convorbirilor telefonice interceptate?

Kitholm se foi, vizibil incomodat.

— Eu mă ocup de operaţiune, în ansamblul ei.

— Casetele audio?

— N-am spus că ar exista aşa ceva.

— Hai, Kitholm, ce naiba!

— Casetele cu înregistrările convorbirilor, presupunând că ar exista aşa ceva, nu pot proveni din Selgo. Ar fi imposibil, din motive tehnice. Praeger aduce toate documentele care nu sunt expediate direct la... (Îşi muşcă buzele şi-l fulgeră pe Bellman din priviri).

— Deci, tu faci numai ce-ţi spune Praeger.

— Într-o oarecare măsură... da. Ei, acum cred că e timpul să...

— Praeger este cel ce ţine documentele originale?

— Da.

— Inclusiv materialele referitoare la Pool?

— Bellman, depăşeşte limitele, protestă Kitholm, ridicându-se brusc. Şi nu văd ce...

Mike se ridică în acelaşi timp cu el.

— O ultimă întrebare. Ai remarcat că în ultima vreme informaţiile privitoare la Pool au fost cam anemice? De fapt, aproape că n-au existat.

Kitholm, care se depărtase deja, se opri şi se întoarse.

— Îţi repet că depăşeşti limitele. Gata, ajunge.

— Deci, am dreptate, nu?

— Nici vorbă. Praeger este şeful.

— Şi nu-ţi spune decât ce consideră că trebuie să-ţi spună. De

care minister anume depinde?

— Bellman, te sfătuiesc să...

— De Ministerul de Interne, nu? (Kitholm dădu să plece, dar Bellman îl prinse de braţ.) O să-l pui la curent?

— Cu întrebările tale?

— Da.

— În afară de adevărata identitate a lui Praeger, consider că n-ai aflat mare lucru. Este normal pentru cineva, cu rangul său de... Apropo, cum ai...

— Foarte bine, îl întrerupse Bellman. Nu uita ce ţi-am spus. Gândește-te care a fost motivul pentru care ţi-am pus întrebările astea.

Îi scutură braţul, se întoarse şi plecă.

Kitholm îl urmări cu privirea câteva clipe, clătinându-şi capul melancolic, apoi o luă din loc. Dar chiar înainte de a ajunge la Park Lane, începu să se gândească la ce-i sugerase Bellman.

Ajuns acasă, Bellman începu să verifice dacă bancnotele primite nu erau cumva false, după care căută o ascunzătoare. Găsi în cele din urmă o crăpătură în comoda din sufragerie, singura mobilă veche din toată casa.

Liniştit că-şi pusese banii la adăpost, îşi umplu o cană cu cafea şi-şi luă însemnările. Apoi scrise pe o foaie de hârtie cele trei nume care începuseră să-l obsedeze şi, sub fiecare, câteva notiţe care sintetizau informaţiile acumulate până atunci.

Vincent Rolland-Praeger

Capul unei organizaţii create în scopul combaterii dezvoltării criminalităţii. Serviciul de care depinde — necunoscut. Nu dă

socoteală decât ministrului Afacerilor Interne.

Warwick Dunn Pool

Aristocrat, membru al unei familii vechi. Afaceri diverse. Se pregăteşte să organizeze toată industria crimei. Joacă un rol de primă mână în manevrarea personalităţilor. Printre alţii, pe deputatul Edward Mansley.

Edward Mansley

De nouă ani, membru al Parlamentului. De fiecare dată realegerea sa a fost asigurată. Nu face parte din guvern, dar îşi exercită influenţa în numeroase cercuri politice. Face parte din comisia de anchetă asupra dezvoltării criminalităţii. Administrator a două societăţi conduse de Pool.

Bellman reciti cele scrise. Era mulţumit. Aflase din ziare că Mansley fusese numit în comisia anticrimă, iar lucrul acesta era cu siguranţă de o importanţă capitală.

Luă din, nou pixul şi adăugă:

1.Pool şi Mansley se cunosc. Mansley îl poate informa pe Pool despre proiectele oficiale care se preconizează în legătură cu combaterea criminalităţii, primind în schimb, salariu ca membru al consiliului de administraţie.

2.Praeger. Personaj cheie. Conduce operaţiunea „Decimare-L”. Nu răspunde decât în faţa ministrului de interne. Ar putea abate uşor atenţia de la manevrele lui Pool şi să-l lase să pună pe picioare o organizaţie criminală de temut.

3.Se poate presupune că Praeger şi Mansley s-au cunoscut atunci

când acesta din urmă a fost numit în comisia anticrimă. Mansley ar putea fi un intermediar între Pool şi Praeger, sau poate că el le-a făcut cunoştinţă.

4.Praeger este fără îndoială partizanul unor acţiuni care îi vizează pe adversarii lui Pool. De asemenea, are acces la elementele susceptibile de a-l prejudicia pe Pool.

Toate acestea erau încă destul de neclare, pentru a fi în stare să elimine în totalitate bănuielile lui Bellman. Erau încă prea multe ipoteze şi mult prea puţine fapte. Dar dacă într-adevăr Praeger îl acoperea pe Pool, atunci faptul că el, Bellman, nu primise mai nicio informaţie cu privire la acesta, era o greşeală copilărească.

Şi ăilalţi? Kitholm şi restul echipei?

Kitholm era omul ideal pentru Praeger. O dată convins că proiectul operaţiunii „Decimare-L ” era singura soluţie, asculta orbeşte pentru asigurarea succesului. Şi controla personalul subordonat, făcând jocul lui Praeger.

De unde puteau avea convingerea, Praeger şi ai săi, că nimic nu avea să transpire?

Bellman îşi scutură brusc capul.

De un singur lucru putea fi sigur. Dacă raţionamentul său era exact, din toţi cei implicaţi în operaţiune, el, Bellman, era cel ce reprezenta, şi încă de departe, cel mai mare pericol pentru Praeger. Şi cu toate astea el nici nu conta. Încă de la început i se explicase situaţia sa. Aşa că Praeger putea să ia oricând o hotărâre în ceea ce-l privea.

Începu să transpire. Nu fiindcă i-ar fi fost frică. Sau, în orice caz, nu frică pentru pielea lui. Deşi asta era o tâmpenie, pentru că întotdeauna ţi-e frică, chiar atunci când nu eşti tu cel ameninţat, ci cu totul altcineva. Trebuia să facă ceva.

Brusc, simţi că avea să-i revină coşmarul, şi intrat în panică,

începu să bea. Fără să se mai obosească să-şi toarne în pahar, trase o duşcă zdravănă până simţi că alcoolul îi arde gâtul.

— Te-am prins cu mâţa în sac, ticălosule!

N-o auzise pe Jo când intrase. Stătea în prag şi-l ameninţa cu degetul arătător. După ce închise uşa, luă un pahar şi i-l întinse.

— Vrei şi tu? îi propuse el

Jo privi paharul, apoi pe Mike.

— Nu, nu prea am chef.

Şi, scoţându-şi haina, se îndreptă spre dormitor.

— Atunci ce zici de o cafea? strigă Mike după ea.

— Asta da.

După ce se întoarse în sufragerie, Jo arătă spre sticla de whisky, căreia Bellman îi pusese dopul.

— N-are rost să te jenezi faţă de mine, ştii doar.

— Ah, făcu el cu dezgust simulat. E de-a dreptul greţos.

Îi turnă cafeaua şi o privi cum bea. Când îi luă ceaşca din mână. Jo scoase o exclamaţie de surpriză, care se transformă apoi, imediat într-un chicot încântat în clipa în care Bellman o trânti la podea. O sărută şi apoi îşi băgă mâna sub fusta ei.

Se chinuiră să se dezbrace unul pe celălalt, fără să se lase din braţe, dar nu reuşiră decât parţial. Însă lucrul acesta îi lăsă indiferenţi.

Făcură dragoste cu furie, aproape cu brutalitate.

Bellman trebui să aştepte aproape o oră ca individul să-şi facă apariţia. Îşi căscase ochii de miop pentru a vedea mai bine în semiobscuritatea sălii, dar tot se lovi de o masă. Când Mike îl apucă de braţ, tresări speriat.

— Ah, tu eşti, şefu'? Ai fost mulţumit de... obiectul pe care ţi l-am procurat? se interesă el cu vocea nesigură, ca şi cum s-ar fi temut că are de-a face cu un client cârcotaş.

— Foarte mulţumit. Acum mai am o afacere cu tine. Dar mai întâi du-te la bar şi ia-ţi ceva de băut în contul meu.

După ce fiecare îşi avu în faţă paharul cu băutură, Bellman atacă direct:

— Am nevoie de o armă, dar de un alt calibru. Adică, de fapt, de două. Se poate?

— Nicio problemă. Ce-ţi trebuie, şefu'?

— S-ar zice că ai un întreg arsenal la îndemână.

— Nu, nu sunt eu patronul, răspunse individul cu prudenţă. Dar ştiu pe cineva care poate să facă rost. Nu sunt decât un intermediar. Şefu' doar să-mi spui de ce ai nevoie şi eu îţi aduc marfa, făcu el, cu mândrie ieftină.

— Deci îmi trebuie două arme. Dintre care cel puţin una să fie un pistol.

— Ce fel de pistol?

— Un Webley.

— Va' să zică, de calibrul 33. Floare la ureche. Şi a doua?

— Ce ţi-e mai uşor, răspunse Bellmaan, ridicând din umeri.

— Merge un automat?

— E perfect.

— Şi când le vrei, şefu'?

— Chiar acum.

— De acord. O sută juma, pentru amândouă. Şi cu muniţii.

— Se pare că au crescut preţurile. Îţi dau un sutar.

— Şefu', dar...

— Bine, un sutar şi un sfert. Trebuie să-mi faci un rabat, pentru că ţi-am comandat două.

— În regulă.

— Pistolul trebuie să fie fără cusur.

— Nu-ţi face griji, şefu', zise individul şi dispăru.

Peste o jumătate de oră, Bellman îşi verifica în camera sa arsenalul căpătat. Automatul era un Beretta, într-o stare excelentă, iar pistolul Webley părea nou-nouţ. Dat cu unsoare şi în ambalajul său original. Iar seria i se vedea imprimată cu claritate. O piesă într-adevăr foarte frumoasă.

Pentru fiecare armă existau douăsprezece gloanţe. Bellman înveli totul în hârtie şi ascunse pachetul în şifonier, în partea acestuia, unde-şi ţinea hainele. Împărţirea şifonierului fusese făcută cu destule discuţii, iar Jo îşi rezervase peste jumătate din spaţiu, însă fiecare era suveran în partea sa. Acoperi pachetul cu salopeta cenuşie pe care o folosise în Lexington Street.

După ce se întoarse Jo, se plimbă prin cameră, fără să zică nimic, după care i se adresă cu un ton hotărât:

— Schimbă-te. O să ieşim.

— La ora asta? E zece seara. Unde mergem?

— Să facem turul marilor localuri.

— Ca să lucrez?

— Nu, micuţo. N-o să mai lucrezi. Cel puţin nu în felul de până acum.

— Ce vrei să spui?

— S-a terminat cu viaţa ta de până acum.

— S-a terminaat? (Jo îl privi cu mâinile în şolduri.) Dar Mike, nu

uita că...

— Am încheiat discuţia.

— Şi atunci eu ce-o să trebuiască să fac?

— Figuraţie, însă figuraţie inteligentă. Hai, grăbeşte-te. Pierdem vremea.

La Loom domnea o linişte neobişnuită.

Bellman şi Jo luară masa fără să se grăbească, privind programul. La un moment dat, un chelner se apropie de el şi-i şopti la ureche:

— Domnul Briller ar vrea să vă vorbească, domnule. Îl puteţi găsi la bar.

— Mulţumesc. Spune-i că vin imediat.

Jo îl privea atent. Bellman îi făcu cu ochiul şi-i zâmbi:

— Convocarea asta vine mai repede decât mă aşteptam. Aş vrea să te îmbraci şi să te întorci acasă.

— Vreau să rămân, îi răspunse ea pe un ton provocator.
Miros că se pregăteşte ceva şi...

— Jo, te rog.

A ruga pe cineva nu-i stătea în caracter.

— Bine, făcu ea, coborându-şi privirea. Aş fi vrut să rămân, dar dacă tu ţii neapărat să...

— Aşa este, țin neapărat. (În timp ce Jo se ridica de la masă o mângâie tandru pe braţ.) E frumos din partea ta. Şi nu-ţi fă griji.

— Auzi vorbă! Dacă vreodată nemernicul ăsta...

— Ce i-ai face? exclamă Bellman. I-ai scoate ochii ?

— Nu, nici pomeneală. I-aş trage nişte şuturi în...
Bellman se grăbi să o conducă spre ieşire.

— Vezi să nu te audă cineva când dai adresa şoferului taxiului. Asta-i o simplă măsură de prevedere, se grăbi el să adauge, văzând-o cum tresare, Dacă ţi se pare cumva că eşti urmărită, să te întorci aici.

— O să te găsesc?

— Cred că da. De fapt, nu trebuia să-ţi pomenesc de eventualitatea că ai putea fi urmărită. (O luă de braţ.) Încerc să iau în consideraţie toate posibilităţile. Esenţialul, este să nu se descopere unde locuim. În jocul ăsta, al nostru chestia asta este un amănunt care-şi are importanta lui.

Briller se afla în compania a doi bărbaţi. Bellman recunoscu pe unul dintre ei ca fiind gorila lui Briller. Celălalt era un specimen căruia era evident că atmosfera selectă a localului nu-i pria deloc.

— Ce bei?

— Un whisky, răspunse Bellman.

Briller îl privi arogant. Mike se foi jenat, evitând ochii scrutători ai acestuia, ce aruncau o provocare mută, situându-l automat într-o poziţie inferioară.

— Aş vrea să vorbim despre ea, începu Briller, arătând cu degetul uşa pe care tocmai ieşise Jo.

— Da? făcu Bellman, pe un ton complet neutru.

— Mai întâi, unde a plecat?

— S-a întors acasă. Nu se simţea prea bine.

— Cater, ce fel de joc joci? mârâi Briller. Voiam să fie aici.

Bellman ridică braţele în sus.

— Are... nu poate lucra tot timpul... înţelegi ce vreau să spun.

— Eşti sigur că nu încerci să tragi o cacialma?

— Ce vorbă-i asta? Doar am venit, nu?

— Corect. Hai să mergem, făcu Briller, ştergându-se apoi la gură.

— Credeam că ai să-mi spui ceva.

— Da, dar nu aici.

Şi o luă din loc, urmat docil de gorilele sale. Bellman îi urmă şi el.

Aşteptară în faţa clubului până când li se aduse maşina. Garda de

corp a lui Briller, cu aspect de maimuţă, se instala la volan cu satisfacţia celui care-şi regăseşte universul familiar. Briller se urcă în spate, spunându-i lui Bellman să se aşeze lângă el. A doua gardă de corp se instală lângă şofer.

— Din momentul ăsta puicuţa ta o să lucreze pentru noi, începu Briller, fără alte preliminarii, în timp ce-şi aprindea o ţigară. (Bellman îi aruncă o privire descumpănită, bălmăjind un protest vag.) Ai înțeles? O să dea din fund pentru noi, asta e.

— Ascultă, ştiu că încerci să organizezi ceva în stil mare, dar ai putea să mă foloseşti şi pe mine.

Cu un gest brutal, Briller îl apucă pe Bellman de cravată.

— Mă, rahatule! Mititica este a noastră (Strânse de cravată, forţându-l pe Bellman să ridice capul.) Te-ai prins, gogomanule?

Bellman clipi speriat, asta fiind singura mişcare pe care o putea face fără să se teamă că va putea fi interpretat greşit. Briller îi dădu drumul cu dezgust, iar Mike îşi băgă un deget pe după gulerul cămăşii şi inspiră adânc. Ca o ultimă şi supremă insultă, mâna lui Briller îl pocni peste obraz, aruncându-l în colţul maşinii.

— Toţi fătălăii ăştia sunt la fel! N-au nimic în căpățână. Cater, s-a terminat cu tine, ai auzit? (Dinspre faţa maşinii răzbătură chicoteli aprobatoare.) Şi ţine minte, dacă ne aduci încă o târfă de acelaşi calibru, poate că o să ai şi tu parte de un oscior de ros.

Din nou râsete dispreţuitoare salutară cuvintele lui Briller.

— N-o să mai fiu aici, răspunse Bellman, frecându-şi obrazul.

Briilor scoase un grohăit de bucurie.

— Ce v-am spus cu? Ajunge doar să le arăţi pumnul lepădăturilor ăstora, că au şi făcut în pantaloni.

În faţă, cei doi îşi dădură asentimentul într-un glas.

— Hei, Bernie, să-i spun cum le rodez pe astea noi? (Sufocându-se de râs, îi trânti lui Bellman un cot în coaste.) Doar

trebuie să încerc marfa, ce naiba! Şi putoarea trebuie să treacă proba. O să ţi-o încerc, n-avea grijă. În fund, Cater, o s-o încerc în fund, să ştii!

Îi pândi reacţia lui Bellman, dar cum acesta nu mişca în colţul său, îl bătu pe umăr pe şofer, dezamăgit de atâta pasivitate.

— Opreşte undeva, să scăpăm de rahatul ăsta. (Când maşina opri, îl înşfacă pe Bellman de braţ,) Poimâine s-o aduci pe târfa ta la Loorm. Ne-am înţeles? (Şi strânse mai tare.) Şi dacă-ţi dă prin cap s-o ştergi, împreună cu ea, să fii sigur că o să dăm de tine.

— De acord, bălmăji Bellman, cu voce înfricoşată, încercând să se elibereze din strânsoare. O să fie acolo.

— Şi acum, întinde-o.

Mike deschise portiera şi coborî.

— Şi cu tipul celălalt ce mă fac? întrebă el, coborându-şi capul prin geamul lăsat.

Briller îl privi fix.

— Care tip?

— Păi nu ştii? am fost deja contactat. De unul Brantner, sau aşa ceva.

— Nu te agita pentru atâta lucru. Brantner ăsta al tău n-o să-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala. Nici el, nici altcineva. Şi dacă o să-i treacă prin cap aşa ceva... (Briller închise portiera.) Hai, şterge-o, şi lasă-i pe oamenii mari să se ocupe de povestea asta.

Bellman urmări din priviri maşina cum se îndepărta, în timp ce-şi controla respiraţia. De mult timp nu mai fusese obligat să suporte atâtea umiliri.

Jo îl aştepta în sufragerie, aşezată într-un fotoliu. Nici nu-şi scosese haina de pe ea.

— Ţi-am spus să nu-ţi fac griji, zise Bellman.

A doua zi, dimineaţa, îşi pierdu o oră tot telefonând la diferite cluburi ce puteau să aparţină lui Cliveson. De câteva ori i se închisese telefonul în nas. Alteori, întrebând dacă localul aparţinea lui Cliveson, primea răspuns negativ, dar politicos.

N-a obţinut decât două răspunsuri afirmative.

Sună din nou la cele două localuri în decursul după-amiezii. Prima oară îi răspunse o voce feminină, care nu avea inflexiunile melodice caracteristice secretarelor de clasă.

— Cine? întrebă ea, când Bellman ceru cu Briller. Ah, da, înţeleg ce vreţi să spuneţi. Nu, nu trece prea des pe-aici. Încercaţi la „La Chouette”. Aproape seară de seară se duce acolo.

La „La Chouette”, răspunse un bărbat.

— Este prea devreme. O să fie aici pe la opt. În general are de discutat cu domnul Cliveson, după care pleacă.

Când Mike fură maşina, era încă devreme. Ironia făcu să fie tot un Vauxhall, ca al lui Briller. O parcă la câteva sute de metri de Fortis Crescent.

Jo nu-i puse nicio întrebare, atunci când îi spuse să nu intre câtva timp în sufragerie. Îşi scoase pistolul automat din ascunzătoare, şi înainte de a pleca, o înștiință:

— Să nu mă aştepţi.

Jo îi zâmbi şi-i făcu un semn tandru cu mâna.

Clubul „La Chouette” se afla pe Bermondsey. Deasupra intrării, o firmă din neon anunţa simbolul localului: o cucuvea, al cărui ochi violet clipea din trei în trei secunde.

Bellman opri chiar sub un felinar care îi lumina capota maşinii, dar lăsa interiorul acesteia în întuneric. Aşteptarea începu. Încercă să-şi aprindă o ţigară, dar cu mănuşile pe care şi le pusese nu reuşi, aşa că renunţă.

O maşină marca Daimler opri în faţa clubului, şi din ea coborî un bărbat. După modul atent în care tipul privi în jur, Bellman deduse că era vorba de Cliveson.

Era mai pipernicit decât îşi închipuise Bellman. Pardesiul negru cu care era îmbrăcat îi accentua tâmplele argintii. Reflexele violacee ale firmei cu neon scoteau în evidenţă o faţă cu trăsături ascuţite. Înainte de a intra în local, începu să-şi desfacă nasturii pardesiului.

Sosirea lui Briller îl luă pe Bellman pe nepregătite. Dar, cu toate astea, reacţiona rapid. Ţâşni din maşină ca un fulger.

Îşi scoase automatul din buzunar şi, cu cealaltă mână, apăsă de câteva ori pe claxon. Briller îşi întoarse capul, auzind claxonul. Se aflau la câţiva metri unul de celălalt, iar Briller îl recunoscu din prima clipă.

— Ce dracu' învârţi pe-aici?

— Ia mai zi, Briller, cine o s-o aibă în fund? îl provocă Bellman, continuând să avanseze.

Ridică arma, lăsându-i timp lui Briller s-o vadă, după care apăsă pe trăgaci.

Glonţul intră în corp printr-o parte. Impactul îl făcu să ridice o mână care implora. Briller se prăbuşi ca un sac, dar în clipa următoare, Bellman se apropie de el şi-i scurtă agonia, trimiţându-i un glonte direct în cap.

Vauxhallul demară, scrâşnind din pneuri. După care Bellman încetini luând-o spre Pili Box, cârciuma în vecinătatea căreia îşi lăsase Toyota.

Schimbă maşina şi, peste câteva minute, se opri în faţa casei lui Brantner. Bolidul sport al acestuia nu se afla parcat niciunde.

În timp ce se gândea ce să facă, îi atrase atenţia o firmă luminoasă care semnala prezenţa unui bar. Coborî din maşină şi intră.

La al doilea pahar de whisky, îşi dădu seama că nu avea chef şi

nici nevoie de băutură. Se gândi dacă lucrul acesta era cu adevărat real sau era doar rodul imaginaţiei sale, însă nu fu în stare să rezolve enigma.

Se urcă în Toyota sa, aterizând pe bancheta ei din spate. Se ghemui într-un colţ, uitându-se din când în când pe geam.

Brantner apăru în faţa blocului în care locuia, dar creierul lui Bellman înregistra cu întârziere că zgomotul maşinii acestuia încetase. Aşteptă totuşi vreo zece minute, înainte de a ieşi din maşină cu multă precauţie. Se apropie circumspect de maşina lui Brantner, asigurându-se că nu exista niciun martor pe stradă.

Îi trebui mai puţin de un minut să deschidă portiera. Iar peste nici treizeci de secunde, portiera se afla din nou închisă. Şi pistolul automat, marca Beretta, se afla ascuns sub scaunul de lângă şofer.

20

Când Jo ieşi din baie Bellman se găsea trântit pe pat, complet îmbrăcat, doar cu pantofii scoşi.

Jo făcu ceaiul, pe care-l băură împreună. Fără să scoată nicio vorbă. Nici scuze, nici explicaţii.

După care îi ceru lui Jo să deschidă televizorul. Doar tresărirea sprâncenelor sale îl trădă.

Prezentatorul rezumă titlurile apărute în ziare. După o pauză, continuă:

— „În această noapte, la Londra, s-a produs un nou asasinat. El a avut loc în faţa unei clădiri din partea sudică a oraşului. Un individ

necunoscut l-a omorât, pe John Briller, din Paddow Brigde, districtul Kennington, cu două focuri de armă. Poliţia face apel la oricine ar putea da informaţii în legătură cu...”

După ce se auzi un clinchet, liniştea reveni cu brutalitate. Jo apăsase telecomanda şi-l privea pe Mike nemişcată.

— Tu l-ai omorât, şopti ea.

— Aşa este. (Bellman îşi aprinse o ţigară, mirându-se că mâinile nu-i tremurau.)

Jo începu să se plimbe prin cameră, ca o somnambulă.

— Şi pe Terry Elson, tot tu l-ai...?

— Da.

Jo îl privi drept în faţă.

— Mike, ce eşti tu? Un mafiot?

— Nu.

— Şi niciun fel de poliţai? Ceva, cam. Ca...

— Nu.

Bellman nu era în stare să pronunțe niciun cuvânt mai mult.

Jo continuă să se plimbe prin sufragerie. Întrebarea care urmă îl lăsă pe Bellman cu gura căscata?

— Era neapărat necesar?

Deschise gura de mai multe ori, până reuşi să scoată un sunet.

— Da.

— Fiindcă aveau de gând să pună laba pe mine.

— Nu... mă rog, nu-i ăsta adevăratul motiv pentru care l-am ucis.

— Ce zici, dacă mi-ai explica aş fi în stare să înțeleg?

— S-ar putea. Dar nu am de gând.

Jo se opri în fața lui.

— Bine... de acord.

— De acord? repetă el, ca un ecou.

— Vreau să spun că... sunt de partea ta.

— De ce?

— Pentru că te iubesc.

În timp ce Mike se pregătea să protesteze, Jo îi puse mâna pe gură şi i se aşeză pe genunchi.

— Cunosc toate argumentele contra şi ştiu că lucrul ăsta poate duce la o grămadă de complicaţii. Dar ce să-i fac, te iubesc.

Mărturisirea asta, de necrezut în simplitatea ei, puse sfârşit discuţiei.

După ce terminară de mâncat micul dejun, Bellman se ridică de la masă şi se duse lângă Jo.

— Nu ştiu ce-ţi pot aduce eu... cu siguranţă puţine lucruri. Pentru a termina ce am de făcut, îmi mai trebuie câteva zile. După asta e posibil să fim împreună câtva timp. Dacă nu, am economisit nişte parale, pe care o să ţi le dau.

Jo îşi lipi capul de pieptul lui.

— Puţin îmi pasă de bani. Ceea ce îmi doresc, este să fii al meu cât mai mult posibil.

Bellman îi dădu uşor capul la o parte, aproape speriat de intensitatea sentimentelor lui Jo şi de încrederea ce i-o arăta.

— Dacă-ţi voi putea explica într-o zi, să ştii că am s-o fac.

— Bine... spuse ea, împreunându-şi mâinile. Şi acum ce facem? Vrei să te las singur?

— Mda, zâmbi cam jenat Bellman. Trebuie să dau un telefon. Ieşi şi distrează-te şi tu câteva ore. După ce o să vii, o să ştiu ce am de... ce avem de făcut mai departe. S-ar putea să fie necesar ca să stăm separaţi unul de altul o perioadă de timp.

Jo dădu din cap, în semn că înţelesese, şi se duse să se îmbrace. Înainte de a ieşi din apartament, îl sărută pe gură. Cuvintele erau de prisos.

Abia închisese uşa că telefonul sună.

Era Praeger.

— Şi chestia asta m-a costat cu trei mii de lire mai mult?

— A murit sau nu, ce mai vrei? De altfel, asta-i doar o parte din treabă. Aşteaptă şi o să vezi. O să mai fie ceva.

— Nu văd ce mai poate fi. Ce ţi-am cerut a fost doar eliminarea lui Briller.

— Pe la prânz o să înțelegi, spuse Bellman, închizând ochi?

Praeger îl privi întrebător pe Kitholm.

— În orice caz, a făcut ce trebuia să facă.

Kitholm nu răspunse.. Nu intenţiona ca bănuielile sale să umbrească satisfacţia superiorului său.

Bellman se gândi îndelung înainte de a se hotărî. În cele din urmă ridică receptorul telefonului. Era ora zece.

Ofiţerul de serviciu se arătă sceptic când interlocutorul său îl înştiinţă că asasinul lui Briller era un oarecare Brantner, dar păru foarte interesant când i se pomeni de o maşină sport, declarând că poliţia avea s-o caute şi s-o cerceteze imediat. Când începu să mai pună întrebări, i se închise telefonul în nas.

Peste o oră şi jumătate sună telefonul. Bellman ridică aproape imediat receptorul.

— Bellman, de ce ai făcut una ca asta? întrebă Praeger.

— Adică ce?

— L-ai dat în gât pe Brantner.

— M-am gândit că este o ocazie ideală. Să creez o disensiune...

— Ce ți-am spus eu a fost să-l lichidezi pe Briller, nimic altceva.

— Tu mi-ai încredinţat o misiune, iar eu o execut.

— Nu ţi-a explicat Kitholm că, de data asta, trebuia să te limitezi la...

— Dar de ce, Praeger? îl întrerupse Bellman, ridicând glasul. De ce nu vrei să nu se atingă nimeni de oamenii lui Pool? Te sfătuiesc să joci cu cărţile pe masă că, dacă nu, am în minte alte planuri, care...

— Bellman! Să nu te mişti de acasă. O să vină cineva...

— Prea târziu, Praeger. Consideră-mă chiar din clipa asta dispărut.

Praeger rămase nemişcat, cu mâna pe telefon.

— Toţi agenţii să fie prezenţi la birou într-o oră. Nu-mi pasă unde sunt.

Convocaţi-i.

— Sunt de acord cu dumneavoastră că Bellman şi-a depăşit atribuţiile.

Dar acesta nu poate fi un motiv ca să...

— Am spus într-o oră.

După ce Bellman telefonă la clubul „La Chouette" şi ceru să vorbească cu Cliveson, trebui să aştepte câtva timp.

— Cine eşti? De ce nu vrei să-ţi spui numele?

— N-are nicio importanţă numele meu. Ascultă ce-ţi spun. Dar mai întâi eşti sigur că nu-ţi sunt interceptate convorbirile?

După o scurtă pauză, se auzi:

— Da, sunt sigur.

— Ştii că a fost arestat cineva pentru uciderea lui Briller?

— Nu, nu ştiam.

— Un tip, Brantner. S-ar putea să reuşească să fie eliberat, dar el l-a lichidat pe Briller. Lucrează pentru un oarecare Pool.

— Am înţeles.

Bellman închise, admirând sângele rece al lui Cliveson.

Îşi reproşa că o lăsase pe Jo să iasă, sau mai bine zis că o forţase sa iasă. La ora aceea atât el cât şi Jo ar fi putut fi departe, cum îi spusese lui Praeger.

Începu să se plimbe ca într-o cuşcă, uitându-se într-una pe fereastră, aşteptând să vadă rezultatul catalizatorului pus de mâna sa.

Abia într-un târziu observă maşina bleu închis din capătul străzii. De la fereastră, de unde stătea el, nu-i se vedea decât capota. Însă ceva la ea îi atrase atenţia. Un cap care se mișcase. Un cap cu ochi uriaşi aţintiţi asupra sa. Îşi dădu seama că era vorba de un binoclu fixat pe capota maşinii.

Se întoarse în sufragerie pentru a arunca o privire spre grădina din spatele casei. O siluetă stătea de pază la capătul aleii.

Peste un sfert de oră auzi soneria de la intrare. Reuşi să distingă două voci, una fiind a doamnei Anstey, iar cealaltă, care tot întreba, a unui bărbat.

— Păi dacă aţi sunat, trebuia să răspundă, spunea proprietara.

Nu se auzi clar răspunsul. După care răsunară bătăi puternice. Bellman aşezat pe canapea, privea ţintă spre uşă.

Urmară câteva proteste pline de indignare ale doamnei Anstey:

— Nici nu mă gândesc la aşa ceva! Da, am o cheie, dar nici vorbă să o folosesc. Chiar dacă sunteţi un prieten al domnului Bellman, asta nu vă dă dreptul să...

Restul frazei fusese acoperit de câteva cuvinte ale vizitatorului care se îndepărtă.

Începu să se lase seara, iar Bellman se îngrijora din ce în ce mai mult din cauza lui Jo. Era clar că mai întâi trebuia s-o pună la adăpost şi abia după aceea să-i lanseze provocarea lui Praeger. Gândul că ar fi putut fi răpită nu-i dădea pace.

Însă Praeger nu avea de unde să ştie de relaţiile dintre el şi Jo. De

altfel, s-ar fi putut ca nici ea să nu bănuiască traiul lor comun. Deşi Jo răspunsese o dată la telefon lucrul ăsta nu însemna nimic.

Închise ochii. Praeger ar fi fost capabil să se folosească de Jo ca mijloc de presiune asupra sa, dacă şi-ar fi imaginat că există o şansă cât de mică pentru ca lucrul ăsta să reuşească.

Încercă să se calmeze şi să-ţi ordoneze gândurile. Dacă absenţa lui Jo se datora lui Praeger, atunci forţând lucrurile, ar fi însemnat să-i facă jocul acestuia. Pe de altă parte, se părea că cei de afară ajunseseră, la concluzia că era plecat, iar supravegherea casei nu era decât o măsură de prevedere.

Se hotărî să aştepte până la unsprezece şi pe urmă să treacă la acţiune. Nu ştia prea bine ce avea de făcut, dar faptul că-şi fixase un răgaz îl mai liniştea.

La unsprezece fără douăzeci auzi deschizându-se uşa de la intrare. După care, paşi urcară scara. Când cheia intră în broască, ţâşni în dormitor cu corpul aplecat, se ghemui lângă fereastră şi îndreptă pistolul spre uşă.

Jo intră, aprinse lumina în sufragerie şi-l chemă cu o voce şovăitoare:

— Mike?

Bellman aşteptă să se mai apropie.

— Sunt aici, şopti el.

Jo scoase o exclamaţie înnăbușită, după care suspină.

— Mike, repetă ea.

— Poartă-te normal. Casa este supravegheată de afară. Vino în dormitor şi trage perdelele. Nu-ţi fie frică. Sunt aici, lângă fereastră. Sunt înarmat.

Jo făcu întocmai. Când văzu pistolul din mâna lui Bellman, holbă ochii, şi se lăsă în genunchi lângă el.

— Mike ! Ce s-a întâmplat? Doamne Sfinte! Ce frică am tras!

Era transfigurată, şi suspinele pe care le scotea îi scuturau corpul.

— Totul o să fie bine, Jo, totul o să fie bine.

Îi mângâia părul cu tandreţe, căutând s-o liniştească. Dar când încercă s-o ia pe după umeri, Jo se retrase crispată.

— Ce s-a întâmplat?

Jo îşi dădu frâu liber lacrimilor:

— Mike... m-au răpit. Ca să le spun unde, eşti.

Bellman se ridică cu grijă, o trase de mână, o aşeză pe pat, îi desfăcu nasturii de la bluză, i-o scoase şi o obligă să se întindă pe burtă.

O dungă de doi centimetri lăţime îi străbătea în diagonală tot spatele, de la umăr până la mijloc. Pielea era violetă şi umflată, iar în locurile în care crăpase erau vizibile punctişoare roşii.

— Povesteşte, spuse Bellman cu vocea înnăbuşită.

— S-a întâmplat chiar când mă întorceam... pe la patru. Un tip mi-a ieşit în cale, la colţ, în Fortis Crescent, spunându-mi că vrea să-mi zică ceva despre tine. Am vrut să merg mai departe, dar m-a ajuns din urmă o maşină. A oprit lângă mine, şi m-au băgat înăuntru.

— Cum arăta individul?

— Destul de înalt şi cam slab, Mike, aprinde-mi, te rog, o ţigară. (Bellman aprinse două şi-i întinse una.) Era elegant, reluă ea, după ce trase un fum. Şi vorbea manierat.

— Cum avea părul? întrebă Bellman, care-şi amintise brusc de vocea individului de la gara Victoria.

— Blond. Aproape alb.

Închise ochii încet, făcându-i semn lui Jo să continue.

— În maşină erau doi tipi. Şoferul şi încă unul mărunţel şi gras lângă el. Blondul s-a urcat în spate cu mine. M-a întrebat despre tine. Unde credeam eu că poţi fi, dacă nu cumva mi-ai spus că o să

pleci şi pe unde umbli când ai chef să bei. Nu i-am spus nimic, decât că lucrez pentru tine. După un timp ne-am oprit.

— Unde?

— Era un fel de vilă, dar nu ştiu unde anume. În ultimele zece minute, cât am mers cu maşina, m-au legat la ochi. Maşina s-a oprit într-un garaj. Am urcat o scară. Casa asta, cum să-ţi spun... avea un fel de miros ciudat. Ca într-un spital. Înţelegi ce vreau să spun?

Bellman înţelegea la perfecţie.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă a fost o vânzoleală teribilă. În camera alăturată sunau într-una telefoanele. Am ţinut-o sus şi tare că n-am habar de nimic. De altfel, nici nu ştiu mare lucru în afară de ceea ce am făcut noi împreună. Asta nu prea părea că-i interesează. Nu le-am spus că te iubesc.

Am încercat să de dau impresia că eşti un ticălos.

Îl privi neliniştită, Bellman o mângâie pe obraz cu dosul palmei.

— Ai făcut foarte bine.

— Da, pentru că atunci când au fost convinşi că o să-i ajut şi-au schimbat atitudinea. Erau convinşi că norocul i-a ajutat să mă prindă, şi aveau aerul că încearcă să mă liniştească. Cel puţin, doi dintre ei. Ăla înalt...

— De ce te-au ţinut atâta? Şi cu asta ce-i? adăugă el, arătând spre spatele ei.

Un fior îi străbătu corpul.

— Au stat de vorbă o grămadă. Am impresia că primeau dispoziţii prin telefon. Ce mai, până la urmă am acceptat să cooperez şi să-i ajut să te găsească. Ne-am înţeles să-i sun dacă o să iei legătura cu mine. Mi-au lăsat un număr de telefon. (Scoase din buzunarul bluzei o foaie de hârtie împăturită şi i-o întinse lui Bellman.) Asta e.

Numărul scris pe hârtie îi era necunoscut.

— Bine, şi cu rana aia... nu mi-ai răspuns.

— Blondul ăla... mi se pare că cineva i-a spus Swingler. Chiar atunci când au devenit prietenoşi, fiindcă le promisesem că o să colaborez cu ei, mă priveau cam ciudat. După ce mi-au explicat ce voiau de la mine, nu s-au mai interesat de persoana mea. Plecau din camera în care stăteam şi lipseau mult timp, lăsându-mă singură cu blondu'. Înainte de a-mi da drumul, mi-a spus că o să-mi arate el că ei pot să fie şi răi nu numai blânzi ca nişte mieluşei. Şi mi-a tras una. (Jo se ridică de pe pat)

Mă duc să fac cafea.

— Stai, n-a fost chiar aşa, făcu Bellman, apucând-o de mână. Povesteşte.

— Mike, m-a durut, dar zău...

— Povesteşte, ţi-am spus.

Tonul fusese atât de tăios, încât Jo făcu o mişcare instinctivă înapoi!

— Mi-a spus să-mi scot bluza şi să mă întind pe pat. După care m-a lovit cu o curea.

Bellman ridică brusc capul şi din gât îi ieşi un mormăit. Jo i se aruncă în braţe.

Mike, nu te mai gândi la asta. E nebun, asta-i tot. Când ceilalţi m-au auzit ţipând, s-au aruncat asupra lui.

— Şi ce-a făcut? întrebă Bellman printre dinţi.

— Puţin i-a păsat de ei, spuse Jo.

— Bine, rosti apăsat Bellman.

În timp ce Jo făcea cafeaua, Bellman luă din baie o alifie.

— Nu, Mike, îl refuză ea când văzu alifia. Vreau să simt rana asta. Cum să-ţi spun eu? Este... pentru tine.

— Tare aş vrea să ştiu cine este mai nebun, făcu el sărutând-o.

După care o obligă să se întindă pe burtă. În timp ce-i ungea spatele, ochii îi rămaseră fixaţi în gol.

— Jo, îmi pare tare rău că te-am amestecat în toată istoria asta. Dacă mi-ar fi trecut prin cap că lucrurile o să ia întorsătura asta...

— Mike, e în regulă. Nu înţelegi că te iubesc? Până acum n-am fost ataşată sentimental de nimeni. Aşa că mi se pare formidabil să fiu împreună cu tine, chiar şi într-o afacere ca asta. Şi mai e ceva, făcu ea, îndreptând spre el un deget acuzator. Michael Bellman! Îţi dai seama că am făcut dragoste cu cineva care purta un nume fals?

— Are vreo importanţă? zâmbi Bellman.

— Niciuna. Şi ca să fiu sinceră, mai mult îmi place Bellman decât Cater. (Redeveni serioasă.) Tipii ăia, Swingler şi gaşca lui nu erau mafioţi. Mai curând un fel de poliţai, numai că nu erau poliţai adevăraţi. Nu ştiu ce se întâmplă, dar sunt convinsă că ce faci tu este corect. Sau că tu crezi că este corect, ceea ce este acelaşi lucru.

— Mda. Sunt convins că fac ceea ce trebuie făcut... acum.

— Perfect. Iar eu voi face ce-mi zici tu. Şi când totul o să se termine, o să-mi explici... mă rog, dacă o să vrei.

— Jo, am de îndeplinit o misiune. Pentru asta trebuie să plec, şi nu te pot lua cu mine.

— Mă aşteptam la ceva în genul ăsta. O să dureze?

— Nu ştiu. Pentru început trebuie să scap de javrele alea de-afară.

— Ce-o să-ţi facă dacă o să te prindă?

Căută un răspuns simplu şi fără urmă ele melodramă în el. N-ar fi ezitat s-o mintă, dacă ar fi fost convins că lucrul ăsta i-ar fi adus o uşurare. Însă ceva îi spunea că era important ca Jo să cunoască adevărul.

— Bănuiesc că or să mă omoare.

Jo rămase de piatră.

— Îmi pare bine că nu m-ai minţit.

— M-am gândit eu la ceva. Dacă reuşesc s-o şterg, fără să se prindă, nu cred că o să mai ai de ce să-ţi fie frică.

— Nu. (Şi dădu hotărâtă din cap.) O să plec cu tine. Aşa, tipii o să-şi dea seama că n-am avut niciodată intenţia să-i ajut.

— N-o să folosească la nimic. Şi, în plus, poate fi periculos.

— S-ar putea. Dar ce viitor avem noi? (Figura neputincioasă a lui Bellman o făcu pe Jo să zâmbească.) Da' aşa-i. Nu avem niciun fel de viitor. Nu? Atunci lasă-mă şi pe mine să sufăr un pic.

— Păi, deja suferi.

— Ce? exclamă ea cu dispreţ. Zgârietura asta e un fleac pentru mine

— Jo... te iubesc.

Din ochii fetei ţâşniră lacrimi, ca la comandă. Îşi lăsă capul în jos.

— Credeam că n-ai s-o spui niciodată. Eu... Of, fi-r-ar să fie! şi izbucni în râs, fără să-i pese de stânjeneala ei.

Bellman se aplecă spre ea şi o sărută. După ce-şi reluă poziţia, Jo îi puse mâna peste braţ, arătându-i că-l înţelegea.

— Trebuie să plecăm fără să fim văzuţi, reluă Bellman. Apoi o să-ţi caut o ascunzătoare. După ce o să termin ce am de făcut, vreau să ştiu de unde să te iau... cu condiţia ca totul să se termine cu bine. S-ar putea să durere ceva... o lună, sau chiar mai mult. Dacă n-am dat niciun semn de viaţă în răstimpul ăsta...

— Ştii, dacă n-o să te mai văd, o să-mi trebuiască mai mult de o lună să-mi revin. Aşa că... (Îşi plesni brusc palmele una de alta.) Ah, ştiu unde aş putea merge. Un adevărat colţ de paradis. Un sat, care se numeşte Durnston, lângă Yarmouth. Când eram mică, acolo mă duceam în vacanţă. Nişte rude de-ale lui taică-meu au o mică proprietate. Nişte veri, sau cam aşa ceva. Dacă poţi veni acolo, nimeni nu are cum să ne descopere. Este minunat, crede-mă. Trece

şi un pârâu prin curte, au păsări...

— Hei, nu te înfierbânta aşa! Nici nu ştii dacă verii ăia mai locuiesc acolo sau, dacă locuiesc, o să fie de acord să stăm şi noi pe capul lor.

— Ba cum să nu, tot acolo stau. Am fost pe la ei anul trecut. Şi ţin tare mult la mine, domnul şi doamna Hampson.

— Măcar să le telefonăm, sugeră Bellman.

— Nu are rost. O să mă primească cu braţele deschise. Şi pe tine la fel când o să vii. Sunt în vârstă, dar le plac tinerii. Ultima dată, când m-au văzut, m-au întrebat dacă am un iubit. (Ridică ochii spre tavan.) Săracii de ei! Dacă ar fi ştiut!

— Bine. Atunci cred că ar trebui să-mi explici mai bine unde se află locul ăsta.

— Proprietatea lor se numeşte Crossela. E chiar la marginea satului.

— Durnston ai spus, nu?

— Da.

— O să găsesc eu.

— Sper, făcu Jo excitată.

— Şi cum se ajunge cel mai uşor acolo? Cu trenul?

— Da. Se ia de la King's Cross.

— Bine, atunci ne-am înţeles. Şi acum trebuie s-o întindem. Ţi-e frică de înălţime?

— De înălţime?

Bellman arătă cu mâna spre fereastră.

— O să ieşim pe-acolo şi o să coborâm pe burlan după care o să trecem prin grădină ca să ajungem în stradă. Ăia de-afară supraveghează intrarea principală.

— Şi grădina n-o păzesc?

— Ba da, dar acolo nu-i decât un tip... cel puţin aşa cred. Mai

întâi, o să mă ocup de ăla. Iar tu o să-ţi faci valiza. Să-ţi iei numai strictul necesar, şi să te îmbraci în ceva sport, un pantalon sau jeans, şi la urmă să faci aşa fel, ca şi cum te-ai culca. Adică să stingi lumina.

În timp ce Jo se apucă să-şi facă valiza, Bellman se duse în sufragerie şi luă banii ascunşi în comodă. Jo făcu ochii mari când văzu teancul de bancnote din care Bellman îşi opri cinci sute de lire şi-i întinse ei restul.

— Poftim, ia-i tu, iubito.

— Mike, dar... (Continua să se uite la bani ca şi cum nu şi-ar fi crezut ochilor.) N-am nevoie de toţi. Eu...

— Ia-i şi păstrează-i. Sunt pentru noi doi. S-ar putea să începem cu ei o viaţă nouă. (Îi dădu şi carnetul de cecuri.) Şi nu uita nici de ăştia.

Îşi băgă într-un sac sport câteva haine şi puse în buzunarul de la haină pistolul automat Webley.

— Hei, spuse el, după ce termină. Am nevoie de tine. Grăbeşte-te.

Privi în stradă prin deschizătura dintre perdele. Îi trebuiră cinci minute ca să-l localizeze pe cel ce păzea. Destul de departe de casă, tipul stătea pe o bancă, confundându-se cu masa de verdeaţă a unui tufiş. După toate aparenţele, era singur.

Bellman se întoarse spre Jo şi-i arătă cu degetul valiza.
Legase o sfoară de mâner.

— O să-mi arunci pe fereastră sacul sport şi pe urmă o să dai drumul valizei, ţinând-o de sfoară.

— Pleci? întrebă Jo, cu vocea sufocată.

— Dintr-o clipă în alta. E un tip în stradă. O să aştept să se mişte de-acolo. Dacă o să mă vadă ieşind pe fereastră o să dea alarma.

— Şi tu ce-o să faci?

Bellman zâmbi şi-i făcu cu ochiul.

— Nu-ţi fă griji. După ce o să ajung afară, închide fereastra şi trage perdelele. Când drumul o să fie liber o să-ţi arunc o pietricică în geam.

Zicând acestea, îşi reluă pânda. Se scurseră trei sferturi de oră, după care individul de pe bancă începu să dea semne de neastâmpăr. Se ridică, se uită în jurul său şi se aşeză din nou pe bancă. Peste cinci minute, se ridică din nou, privi spre fereastra din spatele căreia pândea Bellman şi apoi se îndepărtă încet, cu spatele la casă.

Mike îi făcu semn lui Jo şi se strecură în spatele perdelelor. Deschise fereastra şi se caţără pe burlan, fără să facă niciun zgomot.

Coborârea nu-i crea nicio problemă. Burlanul era prins din loc în loc, în zid, cu bride metalice rezistente, pe care piciorul se putea sprijini zdravăn. Auzi cum fereastra de deasupra lui se închidea uşor. Ajuns jos, mulţumi cerului. Camera doamnei Ansley era cufundată în întuneric.

Solul era alunecos, iar pământul umed absorbea zgomotul paşilor săi. Încălecă gardul care împrejmuia gradina, se apropie de bancă şi se ascunse în spatele unui tufiş.

Cel pe care-l urmărea dispăruse din vedere, dar în curând, zgomotul unei crăci rupte îi anunţă sosirea acestuia.

Individul ieşi din umbră, se apropie de bancă şi rămase nemişcat, cu ochii aţintiţi spre casă. Se foi câteva clipe, după care se pregăti să se aşeze.

Când Bellman ţâşni din loc, umărul îi atinse o ramură, al cărei foşnet îl făcu pe adversar să se întoarcă rapid. Dar Bellman se şi aruncă asupra lui. Îl lovi cu muchia palmei sub ureche, cât putu de tare. Individul căzu încet. Bellman sări peste bancă, îl întoarse cu faţa în sus, îl apucă cu amândouă mâinile de reverele trendului şi-l izbi de câteva ori cu capul de pământ.

În buzunar tipul avea un aparat de emisie-recepţie, iar în hamul de la subsuoară un pistol cu piedica trasă. Bellman le puse pe amândouă lângă el şi-şi lipi urechea de pieptul victimei. Pulsul îi era slab, dar sesizabil. Îi târî corpul sub tufiş, luă emiţătorul şi pistolul şi porni în goană spre casă. Ascunse trofeele capturate sub o tufă de trandafiri şi luă o palmă de pietriş de jos. Imediat cum prima pietricică nimeri geamul, fereastra se deschise şi apăru figura lui Jo.

— Aruncă-mi sacul sport, spuse el cu voce scăzută.

Îl prinse şi apoi urmări din ochi valiza lui Jo care cobora legată de sfoară. Imediat ce Bellman apucă în mâini valiza, Jo ieşi pe fereastră, se prinse de burlan şi închise fereastra în urma sa.

— E în regulă? o întrebă Bellman când o luă în braţe.

— Da, şopti ea, examinându-şi mâinile.

Bellman dezlegă sfoara de mânerul valizei, o apucă şi-i făcu semn lui Jo să-i ia sacul sport.

— Hai să mergem.

— Şi cu prietenul tău ce s-a întâmplat? se interesa ea, când se depărtară de casă.

— Acum doarme, răspunse laconic Bellman.

Un taxi îi conduse la gara Victoria. Coborâră şi luară alt taxi.

— La King's Cross, spuse Bellman.

Ajunşi la destinaţie, se opriră la un hotel aflat la câţiva paşi de gară. Camera ce li se dădu nu strălucea prin eleganţă, în schimb era curată. Înainte de a se culca, închise uşa şi lăsă cheia în broască. În somnul ei, Jo gemea de fiecare dată când se atingea cu spatele de cearceaf.

Se treziră a doua zi dimineaţă, pe la opt. Luară micul dejun într-un mic restaurant din apropiere.

Bellman voia s-o vadă pe Jo cât mai repede plecată cu trenul însă îi era necunoscută amploarea urmăririi care, cu siguranţă, fusese

declanşată de Praeger. Tipul pe care-l scosese din luptă în cursul nopţii trecute fusese recuperat, aşa că adversarii săi ştiau că în prezent Jo era de partea sa.

Apropiindu-se de gară îi spuse lui Jo să-l urmeze de la distanţă. În timp ce cumpăra biletul, scrută din ochi holul gării, dar nu observă nimic suspect.

Trenul pleca peste un sfert de oră. Se opriră într-un colţ, departe de peron.

— Ți-ai pus bine banii? întrebă Bellman.

Jo se bătu cu palma peste buzunarele pantalonilor, apoi îi arătă poşeta şi valiza.

— I-am împărţit peste tot. Dar cei mai mulţi îi am în buzunare.

Bellman dădu din cap mulţumit de prudenţa ei.

Când sosi momentul despărţirii, se întoarse spre ea.

— Pa, micuţo. Să fii atentă. (Şi se aplecă s-o sărute.)

— Te iubesc, murmură ea, strângându-l de braţ.

Era o simplitate în vorbele ei care-l emoţionă mai mult decât orice jurăminte.

Jo urcă în tren. Nu-şi întoarse capul decât o singură dată, pentru a-i face semn cu mâna şi a-i trimite o sărutare din vârful degetelor.

După ce trenul nu se mai văzu, Bellman ieşi din gară şi se îndreptă spre metrou.

Bellman coborî la Tottenham Court Road şi se îndreptă spre hotelul Y.M.C.A. În holul de la intrare nu prea era multă lume. Îşi reţinu o cameră pentru două săptămâni, pe numele de Johnson.

Liftul îl conduse până la etajul opt. După ce închise uşa camerei, respiră uşurat. Orientată spre Sud, camera nu avea decât un pat, o măsuţă pe care se afla un televizor, un fotoliu şi un şifonier îngust. După ce controlă încăperea, se convinse că era în siguranţă. Uşa groasă din lemn masiv era prevăzută cu un lanţ de siguranţă, care-l asigura împotriva oricărei surprize neplăcute.

Îşi goli sacul sport şi făcu un duş. Apa caldă îl destinse. Apoi se întinse pe pat îşi aprinse o ţigară şi începu să se gândească la ce avea de făcut. Organizarea plecării lui Jo îl acaparase cu totul, încât din ajun nu mai fusese preocupat de persoana sa.

Dacă teoria sa era exactă, Praeger îşi luase toate măsurile ca pe viitor proiectele sale să nu mai fie obstrucţionate în niciun fel. Şi era de la sine înţeles că măsurile preventive luate de el excelau prin duritate.

Bellman suflă fumul spre tavan şi încercă să se pună în locul lui Praeger. Dacă urmărirea sa nu dădea niciun rezultat, singura soluţie ar fi fost protejarea poziţiilor sale vulnerabile. Iar acest lucru depindea în mare măsură de ceea ce credea el că ştie Bellman.

S-ar fi putut ca Kitholm să-i fi relatat lui Praeger convorbirea din Hyde Park. Dacă lucrurile stăteau aşa, atunci acesta şi-a dat imediat seama că Bellman făcuse legătura dintre el şi Pool. Iar de-aici până la a se deduce intenţia lui Praeger de a conduce un imperiu al crimei organizate nu era decât un pas.

Nici în ceea ce-l privea pe Mansley, Praeger nu putea fi sigur că Bellman aflase deja despre dubla activitate a onorabilului parlamentar.

Întrebările pe care şi le punea Bellman continuau să rămână fără răspuns. Spera că şi Praeger se afla în aceeaşi situaţie.

Şi, dintr-o dată, soluţia îi apăru cu claritate.

Tot ceea ce făcuse până în prezent în serviciul lui Praeger fusese, într-o oarecare măsură, clar şi precis. De fiecare dată câte un caz concret. Aşa că ar fi fost dificil să i se prevadă mişcările ulterioare. În prezent el era stăpânul jocului, în timp ce Praeger era redus la defensivă.

Gândul acesta îl reconfortă şi, când deveni ferm convins că ipoteza sa stătea bine în picioare, începu să-şi schiţeze un plan de acţiune. Dacă succesiunea evenimentelor rămânea întâmplătoare, atunci toate elementele erau în mâinile sale.

Stabili o listă cu tot ce avea nevoie şi coborî să facă primele cumpărături. Mai întâi achiziționă o maşină de scris şi un top de coli de hârtie, pe care le şi duse în camera sa, după care coborî din nou.

Dintr-un mare magazin din Oxford Street cumpără un echipament impermeabil de vânătoare şi o pereche de cizme din cauciuc. De la acelaşi raion de sport mai luă un rucsac în care îngrămădi restul articolelor de care avea nevoie: un sac de dormit, un pulover gros, un binoclu, câteva tricouri şi şosete de lână.

Pe drumul de întoarcere spre hotel cumpără un aparat de radio portativ miniatură.

Problema alimentelor o rezolvă ţinând seama de două criterii. Trebuiau să fie hrănitoare şi să ocupe loc puţin, îşi lăsă toate cumpărăturile la hotel, mancă la restaurantul din apropiere, după care urcă în camera sa.

Se aşeză la măsuţă, îşi scoase pixul şi începu să scrie. După ce reciti ciornele şi făcu corecturile şi adăugirile necesare, începu să bată la maşina de scris.

Nu era uşor să fie convingător, fără să menţioneze rolul jucat în

evenimentele pe care le relata. Însă lipsea şi alt lucru, anume proba care ar fi dat credibilitate spuselor sale. Probă pe care spera s-o aducă cât de curând.

Bătu textul în patru exemplare şi, după ce termină, începu să-l recitească. Denunţul unei conspiraţii gigantice, descoperite de intuiţia sa, părea neverosimil, dar, cu toate acestea, faptele, chiar incomplete, erau scrise negru pe alb.

Băgă foile de hârtie în patru plicuri.

Originalul îl adresă ministrului Afacerilor Interne, o copie prefectului poliţiei şi alta lui Kitholm, cu menţiunea „Personal".

Când scrise numele lui Peter Say pe cel de-a patrulea plic, se întrebă dacă acesta avea să-i considere scrisoarea ca pe-o încercare de revanşare.

Se frecă la ochi, în timp ce prin minte îi trecea gândul că-şi pierde vremea. Denunţurile anonime erau primite în general cu neîncredere, dar dacă i s-ar da curs acestuia, s-ar putea declanşa un adevărat cutremur. În faţa unei asemenea perspective moralul îi mai crescu. Scrisoarea destinată lui Kitholm o puse deoparte, iar pe celelalte trei le băgă în rucsac.

În stradă îşi spuse că adoptase o tactică potrivită. Încă nu sosise momentul să expedieze cele trei scrisori destinatarilor lor. Excepţie făcea doar cea adresată lui Kitholm, care, ocupând o poziţie cheie chiar în cartierul general al organizaţiei lui Praeger, putea produce un dezastru — cu condiţia ca el, Kitholm, să aibă suficient curaj pentru asta.

Ar fi fost prematur să asmută poliţia pe urmele lui Praeger, iar dacă acesta ar fi aflat de rapoartele primite de prefect şi de ministru, ar fi fost în stare, cu poziţia şi cu relaţiile lui, să şteargă orice urmă.

Bellman puse scrisoarea lui Kitholm la cutie, după care intră într-un bar. În mai puţin de zece minute dădu pe gât două sticle de

bere şi două pahare de whisky. După care se întoarse la hotel.

A doua zi, dimineaţa, cumpără toate ziarele apărute şi începu să le citească metodic. Era esenţial să fie la curent cu ultimele evenimente, pentru a trece la atac la momentul potrivit.

Brantner fusese eliberat. Câţiva martori afirmaseră că nu se afla în Bemonsey când fusese împuşcat Briller.

Dar acest lucru era fără importanţă, atâta timp cât Clivenson era convins că el era asasinul. Bellman îşi întrerupse lectura, gândindu-se cu satisfacţie la dilema în care se găsise Praeger atunci când aflase despre arestarea lui Brantner. Numai că acest lucru ţinea de domeniul trecutului. Praeger nefiind omul care să rămână mult timp nehotărât.

După ce termină de citit, ieşi din hotel şi luă metroul. Dintr-o cabină telefonică din East End sună mai întâi la societatea de unde îşi închinase Toyota, anunţându-i de unde pot recupera maşina. Apoi o sună pe doamna Anstley, spunându-i că trebuia să plece urgent în provincie.

Proprietăreasa păru sincer dezolată.

— Domnule Bellman, au venit nişte prieteni şi au întrebat de dumneavoastră.

— O să-i văd mai târziu.

Ieşind din cabina telefonică, simţi un fel de dezamăgire. Simplul fapt că se despărţise de Toyota şi de apartamentul doamnei Anstley îi provoca un sentiment de singurătate, care-i amintea de ultimele luni ale existenţei sale.

Era convins că luându-l aşa, pe nepusă masă pe portarul de la baia turcească pentru a-i cere să facă rost de un permis de conducere, nu era cea mai prudentă metodă. Dar era în schimb cea mai rapidă.

Bancnota de douăzeci de lire pe care Bellman i-o flutură acestuia pe sub nas nu păru a fi suficientă pentru a-l pune în mişcare, individul întrebând bănuitor:

— Da' cine ţi-a spus că eu mă ocup cu aşa ceva?

— Nimeni, răspunse Bellman, numai zahăr şi miere. Am riscat. Poţi să mă dai pe mâna poliţiei, dacă vrei.

În cele din urmă, după ce-l mai privi încă o dată în ochi pe Bellman, tipul luă bancnota.

— Aşteaptă-mă aici.

Apăru peste câteva minute cu un permis în mână.

— Poftim. Tipul ăsta e la aburi acum. Când o să plece s-ar putea să verifice dacă mai are toţi banii, dar asta o să fie tot.

Bellman luă autobuzul, cobori la staţia Kennington, închirie un Ford, folosind permisul proaspăt achiziţionat, se urcă la volan şi se îndreptă spre hotelul său.

Parcă maşina pe o străduţă lăturalnică şi urcă în cameră. Se echipă cu hainele de vânătoare. Îşi puse cizmele de cauciuc, îşi luă rucsacul şi cobori la recepţie. Îi explică fetei de acolo că avea de gând să-şi încerce norocul într-o pădurice de la marginea Londrei şi-i lăsă cheia. Ştia din proprie experienţă că, de obicei, erorile cele mai stupide, cum ar fi să nu înapoiezi o maşină închiriată sau să pleci dintr-un hotel, fără să anunţi la recepţie, conduc la complicaţii grave.

Puse rucsacul pe bancheta din spate, se instală la volan şi porni către ieşirea din oraş.

Cunoştea perfect traseul, dar, în timp ce conducea ca un automat, începu să-şi piardă din încrederea în sine. Planul său era bun, dar se putea ca eforturile sale să nu se finalizeze în niciun fel. Era foarte posibil ca Praeger să fi renunţat să-l prindă şi să-l fi dat pe mâna poliţiei. Numai că un asemenea lucru ar fi însemnat o îndrăzneală

vecină cu inconştienţa.

Atacând imperiul lui Pool, Bellman era conştient că persoana sa reprezenta prioritatea numărul zero în ochii acestuia, care nu s-ar fi dat înapoi de la nimic pentru a împiedica scurgerea oricărei informaţii către urechile cui nu trebuia.

Bellman se gândi că nu avea nimic de pierdut, fiind în ochii adversarilor săi doar o ţintă. Cineva care poate fi înlăturat fără nicio problemă.

Cu câteva săptămâni în urmă puţin i-ar fi păsat de lucrul ăsta, nu însă şi acum.

Era hotărât să lupte împotriva lui Praeger, indiferent cum. Chiar şi orbeşte. Oricum, numai să nu rămână pasiv.

Apăsă cu furie pedala de acceleraţie.

Aşteptă vreo douăzeci de minute la intersecţia care ducea spre Bailey Fall. În cele din urmă apăru un tractor cu o remorcă încărcată cu fân. Bellman îl urmă la volanul Fordului său. Tractorul o luă spre Tetham Lodge, pe o alee pe care nu se mai vedea nicio altă maşină.

Când ajunse în vârful colinei, opri motorul şi aşteptă ca tractorul să se distanţeze. Începuse să se lase seara, dar abia atunci când se întunecă de-a binelea ieşi din maşină şi o luă în direcţia copacilor care înconjurau proprietatea lui Pool.

Ajunse în dreptul gardului şi începu să meargă pe lângă el, pentru a ajunge la poartă. Se oprea des, ferindu-se de eventualii paznici ai lui Praeger, care, fără o experienţă a luptelor din junglă, nu s-ar fi hazardat dincolo de gard.

Îşi pipăi pistolul de la subsuoară, pentru a se asigura că-i era la îndemână. Nu era exclus să nimerească peste un veteran de război.

În ciuda prudenţei sale, era cât pe ce să dea peste cel ce păzea intrarea din gard. Individul îşi drese glasul, dar sunetul acestuia

răsună în urechile lui Bellman ca o explozie. Rămase nemişcat, cu piciorul în aer. Un alt zgomot îi indică locul unde era postat tipul şi la ce distanţă. Zgomotul nedesluşit al cuiva care-şi schimba poziţia. Gardul scârţâi. Individul se sprijinise de el. Se afla probabil la vreo douăzeci de metri.

Bellman se întinse cât era de lung în iarbă şi începu să înainteze, curăţind drumul dinaintea sa de orice ramură sau frunză care i-ar fi putut trăda prezenţa. Ajuns la zece metri de poartă, o luă în direcţia în care ierburile erau mult mai înalte.

Se scurse un sfert de oră fără să se întâmple ceva. Se auzeau doar zgomotele provocate de mişcarea individului sprijinit de gard.

Dintr-o dată, Bellman sesiză o mişcare străină şi zări o siluetă care se apropia de poartă.

— Tu eşti, Mich? întrebă o voce.

— Da, răspunse altă voce.

După natura zgomotului, paznicul îşi părăsi postul, şi cele două siluete se întâlniră. Începu o conversaţie între cei doi, din care la urechile lui Bellman nu ajungeau decât fragmente.

— Ceva de semnalat?

Urmă o negaţie aproape ininteligibilă, după care prima voce reluă:

— Ce crezi, o să se arate individul?

Mai mult ca sigur că răspunsul primit fusese o ridicătură din umeri, însă urmarea îl făcu pe Bellman să ciulească urechile:

— Cam cât timp crezi că o să mai ardă gazul pe-aici?

— Habar n-am. Poate...

— ...la dracu'!

— Aşa zic şi eu.

— ...parcă am fi în junglă, nu crezi?

Urmă un râs scurt.

— ...se pare. Aşa că sfatul meu este să nu o zbârceşti.

Se auzi în continuare zgomotul unor paşi care se îndepărtau. Ori noul venit asigura schimbul, ori era omul de legătură dintre paznici.

Bellman aşteptă vreo zece minute, după care se retrase în cea mai mare linişte. Se ridică în picioare abia când ajunse la vreo cincizeci de metri de gard. Peste câteva minute se afla instalat în maşină, şi avu tot timpul la dispoziţie să se gândească la dialogul pe care-l surprinsese. Mare lucru nu aflase, decât că Praeger anticipase vizita sa. Dar era foarte posibil că-l avertizase şi pe Pool, ceea ce ar fi confirmat teoria sa că cei doi erau mână în mână. Dar oricum, tot nu dispunea de nicio probă.

Porni motorul şi se îndreptă spre Sud. Ceva mai departe o luă spre Vest şi, în cele din urmă, se opri la poalele colinei, ca un turist oarecare, frânt de oboseală.

Îl trezi un zgomot de motor. Corpul îi era înţepenit şi începuse să tremure de frig. Se crăpase de ziuă. Coborî din maşină şi făcu câteva mişcări să se dezmorţească. Vederea unui trecător singuratic îl făcu să-şi amintească imediat de Jo. După ce mâncă consistent şi bău două ceşti cu ceai, se simţi în formă.

Îi trebuiră două ore să ajungă în Sussex, unde-şi avea Praeger locuinţa. Folosi străzile lăturalnice, pe care se învârti de mai multe ori, pentru a se familiariza cu locurile

În jurul proprietăţii lui Praeger nu se afla nicio înălţime de unde să poată supraveghea casa acestuia. De bine, de rău, îşi ascunse Fordul în spatele unor căpiţe de fân, în aşa fel încât să nu poată fi văzut dinspre stradă, iar el se căţără pe una dintre ele, începând să inspecteze împrejurimile cu binoclul.

Casa părea pustie. Atât ferestrele cât şi uşa garajului erau închise. Insistă asupra tuturor colţurilor ei care puteau ascunde nişte paznici, dar nu observă nimic.

S-ar fi putut ca Praeger să fie prea sigur de sine, sau s-ar fi putut ca totul să nu fie decât o cursă.

Pe la prânz o furgonetă se opri în faţa casei. Şoferul se apropie de uşă, ţinând un pachet sub braţ. După ce sună şi bătu de mai multe ori, se lăsă în cele din urmă păgubaş, renunţă şi urcă în maşină, cu pachet cu tot.

Bellman mai aşteptă încă o oră, după care coborî de pe căpiţă şi se instală în maşină. Nu avea niciun chef să meargă la Sevenoaks, însă oraşul era la doi paşi şi trebuia neapărat să se deplaseze până acolo.

Intră în prima cabină telefonică şi formă numărul firmei Selgo. Spuse cum îl chema femeii care-i răspunse şi-i ceru să i-l dea pe Kitholm.

Înţelese imediat că tipa primise instrucţiuni precise, pentru cazul în care ar fi sunat.

— Vă rog să aşteptaţi o clipă, începu ea, însă tonul îi trăda o emoţie pe care încerca zadarnic să o ascundă.

Bellman aşteptă o jumătate de minut, după care insistă:

— Alo! Alo!

— Domnule, încerc să-l găsesc, vă rog să aşteptaţi, răspunse tipa.

Voia să dea impresia unei firme cu o grămadă de birouri, însă Bellman cunoştea blocul din Lexington Street. Peste câteva secunde auzi în receptor un clinchet scurt şi imediat vocea femeii:

— Îmi pare rău, domnul Kitholm nu este aici. Doriţi să vorbiţi cu altcineva în locul dumnealui?

Bellman nu intenţiona să termine foarte repede conversaţia, însă trebui să-şi schimbe planul.

— Praeger este cumva acolo? Nu, stai... nu mai are rost. Când o să vină Kitholm... Da’ ce naiba se întâmplă? Încercaţi să mă localizaţi, nu?

Şi închise imediat. Probabil că specialiştii avuseseră suficient timp la dispoziţie să depisteze locul de unde telefonase.

Se grăbi să părăsească oraşul.

Pe şosea opri la o benzinărie, făcu plinul şi-şi continuă drumul spre Vest. Când apărură urcuşurile spre Downs, începu să caute din ochi un loc unde să-şi petreacă noaptea. Perspectiva de a mai dormi încă o dată în maşină îl lăsa rece, însă trebuia să se odihnească în vederea pândei lungi ce-l aştepta. Şi, dacă era posibil, o baie caldă ar fi fost binevenită.

Peste puţin timp zări o placardă jalnică, spânzurată de un copac de pe marginea drumului; ea înştiinţa că la un kilometru, de acolo se putea beneficia de „Masă şi casă."

Bătrânul care-i deschise îi confirmă bănuielile privitoare la anunţul sărăcăcios.

— Asta-i de pe timpul când trăia nevastă-mea, consideră acesta necesar să-l lămurească.

Bellman răspunse că el se mulţumea cu puţin, aşa că bătrânul îl pofti să între. Plăti fără să se târguiască şi-i spuse gazdei că voia să se scoale de dimineaţă, şi că voia doar micul dejun. Privirea aruncată de bătrân avea menirea de a-l face să înţeleagă că servicii atât de rafinate, ca micul dejun, nu erau incluse în program.

Iar după ce termină să se spele cu o apă călâie şi se băgă într-un aşternut jilav, se întrebă dacă nu cumva ar fi fost mai bine să doarmă în Fordul său.

Când se trezi, ceasul de la mână arăta şapte şi jumătate. Se urcă în maşină, de parcă ar fi aşteptat de mult această clipă.

Articolul din ziar, referitor la Mansley, era singura sa sursă de informaţii cu privire la proprietatea acestuia. O fermă în apropierea pitorescului sat Barhurst. Destul de vag, dar, având fotografia, Bellman se gândi că putea fi în stare să o repereze. În harta turistică depistase deja un drum care evita Chicester-ul şi trecea prin Downs.

Se opri la un motel şi mâncă ceva la minut. Înainte de a pleca îşi umplu bidonul de plastic cu apă.

În alte împrejurări plimbarea ar fi fost agreabilă. Soarele de vară dogorea, aşa că mergea cu geamurile deschise. Când ajunse în apropiere de Downs, şoseaua începu să şerpuiască, iar printre întorsăturile ei se putea zări un sat aşezat într-o vâlcea.

După cinci minute de căutări găsi pe versantul nordic din Downs un loc de unde putea privi în jos, către Barhurst. Coborî din maşină şi începu să inspecteze terenul cu binoclul.

Barhurst era un sătuc care nu număra mai mult de vreo patruzeci de case. La periferie se aflau câteva ferme izolate, dar niciuna nu semăna cu cea a lui Mansley. În clipa în care se pregătea să-şi schimbe locul, zări casa căutată chiar la poalele colinei pe care se găsea, la vreun kilometru şi jumătate spre Est.

Intră în maşină şi-şi continuă drumul urcând. După câteva sute de metri ajunse în vârf. Se opri din nou şi examină împrejurimile cu ajutorul binoclului. Îşi concentra în special atenția asupra formelor accidentate ale terenului, susceptibile de a ascunde pe cineva aflat la pândă, dar nu zări nimic suspect. Atunci încercă să memoreze dispunerea locurilor.

Ferma lui Mansley era o construcţie de piatră, într-un stil arhitectural heteroclit Se vedea că i se aduseseră îmbunătăţiri

recente. Acoperişul învelit cu tablă cositorită strălucea sub razele soarelui, iar faţada zugrăvită de curând era de un alb imaculat. Câteva corpuri de clădiri se aflau în spatele fermei. Întreaga proprietate era înconjurată de un zid aproape circular.

La picioarele sale colina se prelungea către vale printr-un versant de câteva sute de metri, ia capătul căruia se găsea ferma lui Mansley. Versantul era acoperit cu smârcuri şi cu arbuşti desfrunziţi, răsăriţi ici-colo.

Nemulţumit, Bellman îşi îndreptă binoclul spre partea din spate a fermei, dar acolo terenul era plat pe o distanţă de câţiva kilometri. Chiar dincolo de zid începea o mică pajişte, după care terenul urca, pierzându-se printre bălării. Bellman parcurse câţiva paşi, pentru a nu fi înşelat de perspectiva.

Nu. Nu se înşelase. Într-adevăr exista o mică ridicătură de teren la vreo cincizeci de metri de colină. Acesta nu putea constitui un post de observaţie mai puţin bătător la ochi decât vârful colinei pe care se afla. Această apropiere de obiectivul său, chiar fără să beneficieze cât de cât de o ascunzătoare, avea avantajul că deturna atenţia către colinele abrupte dinspre Downs, care asigurau o poziţie strategică superioară. Numai un profesionist nu s-ar fi lăsat înşelat de asemenea aparenţe. Însă, oricum, de undeva, trebuia să înceapă. Casa lui Pool era deja supravegheată, iar să dea buzna peste Praeger ar fi fost peste mână. Şi în afară de asta nu-şi avea rostul să atace direct oameni ca Praeger, dacă nu s-ar fi ivit o ocazie nesperată.

Se urcă în maşină şi plecă din locul care-i trezise atâta interes. Începu să se gândească la problemele pe care i le ridica maşina. Dacă oamenii lui Praeger ar fi descoperit-o prin zonă, ar fi făcut fără îndoială legătura cu el. Iar dacă ar fi lăsat-o, undeva, în sat, în caz de nevoie ar fi avut de mers destul de mult până la ea.

O luă la întâmplare pe un drum lăturalnic, care, părăsind şoseaua, pătrundea într-o pădure. După ce se hurducă vreo cinci minute, trecând peste tot telul de hârtoape, zări în dreapta sa o cabană părăginită, cu acoperişul găurit. Opri în fața ei şi coborî. Cabana era complet goală. Urcă din nou în maşină şi, cu destulă cazně, reuşi să se strecoare înăuntru prin deschizătura strâmtă a uşii, năpădită de tot felul de buruieni. Apoi încercă să ridice în picioare crenguțele călcate de roțile maşinii. Treaba asta îi luă vreo zece minute. Rezultatul nu era prea convingător, dar făcuse tot ce se putea mai bine.

Căută printre dărăpănături până găsi o rangă şi un sac de plastic, pe care le băgă în rucsac. Înjură, gândindu-se că uitase să-şi facă rost de o unealtă de săpat. După care, traversând pădurea, ajunse la ridicătura de teren de unde se putea vedea ferma lui Mansley, se strecură printre ierburile înalte şi se puse pe aşteptat.

Deşi nu observase nicio mişcare prin fermă, Bellman rămase surprins când, la lăsarea întunericului văzu, aprinzându-se luminile în casă. Mai aşteptă încă două ore, după are porni, ghidându-se după ferestrele luminate.

Cerul era senin şi plin de stele. După ce parcurse câțiva zeci de metri se opri, uitându-se în jur. Nu avea de ce să fie entuziasmat. Lângă el se afla un bolovan cât toate zilele, care-i putea servi drept ascunzătoare, însă prea era la vedere. Iar gropile şi ridicăturile de pământ din preajmă puteau să-i ascundă vederii celor din fermă, dar nu şi cuiva care ar fi privit dinspre colina de unde venea el.

Totuşi trebuia să ia o hotărâre. Alese un punct situat la vreo zece metri de ridicătura de pământ şi la vreo treizeci de metri de bolovanul care era vizibil de la o poştă, îşi puse rucsacul jos şi, cu ajutorul răngii de fier, începu să tatoneze solul micii depresiuni pe

care pusese ochii.

Ranga nu era instrumentul ideal pentru săpat, dar, în lipsă de altceva, se puse pe treabă. Îi trebui o jumătate de oră pentru a umple sacul de plastic cu pământ, după care se duse la câţiva metri mai departe pentru a-l deşerta. Întorcându-se, avu grijă să nu strivească sub picioare ierburile ce creşteau în faţa găurii pe care începuse să o sape. Lucra culcat pe-o rână, ceea ce îi îngreuia munca, dar poziţia asta incomodă îi permitea să protejeze vegetaţia.

Avansa încet, râcâind solul şi lărgind din ce în ce mai mult gaura ce ducea pe sub pământ. Îşi consideră treaba terminată în clipa când putu băga înăuntru, împreună cu rucsacul său şi sacul plin cu pământ.

Satisfăcut, îşi curăţă pistolul, îl încărcă şi şi-l legă sub subsuoara stângă, confecţionându-şi o teacă dintr-o cârpă şi o sfoară. Apoi derulă sacul de dormit, se băgă înăuntru şi-şi puse capul pe rucsac. Căldura care se aduna în spaţiul strâmt al gropii avu asupra sa un efect soporific. Adormi cu speranţa ca nu cumva colina să se prăbuşească peste el. Acesta i-a fost ultimul gând.

Când se trezi, soarele deja răsărise. Îşi scoase cu greutate mâna din sacul de dormit, pentru a se uita la ceas. Era şase şi jumătate. Îi era cald, dar aerul tare de dimineaţă îi pişcă obrajii.

Ziua începu greu pentru el. O dimineaţă în care nu avea cum să bea ceva cald. Iar nevoia de a da pe gât o tărie îl chinuia.

Oftă, rupse o bucată din sac şi o propti de câteva crenguţe pe care le înfipse în pământ, în faţa sa. Ecranul astfel confecţionat îi camufla mişcările şi în acelaşi timp împiedica să se vadă reflecţiile luminii de pe lentilele binoclului său.

Şi-l puse la ochi, pânza de sac nestingherindu-i vederea. Ferma părea pustie.

Pe la unsprezece apăru o femeie, care începu să trebăluiască prin

spatele casei, probabil să culeagă ceva de prin grădină.

În tot restul zilei nu mai observă vreo altă activitate. Când se întunecă, ieşi din gaura sa, ca un vierme uriaş.

Simţea nevoia presantă de a urina, dar se stăpâni, până ajunse la câţiva zeci de metri mai departe. Se aprovizionase cu săculeți din plastic, pentru cazuri de forţă majoră, dar spera să nu aibă ocazia să-i folosească.

Abia ciugulise din proviziile luate şi nu băuse decât vreo două guri de apă, dar dacă supravegherea avea să se prelungească, atunci trebuia să-şi raţionalizeze rezervele.

Profitând de faptul că între el şi fermă se afla intercalată ridicătura de pământ, îşi aprinse o ţigară sub haină.
Ţinu mâna căuş şi aspiră cu poftă fumul. Îi cam lipsea paharul de băutură care, de obicei, însoţea ţigara. De fapt, fusese prea sever cu sine de nu-şi luase cu el şi o sticlă cu whisky.

A doua zi se arătă la fel de puţin agitată ca şi prima. Femeia ieşi din casă, ducându-se să culeagă ceva aproape în acelaşi loc ca şi în ajun. Neavând ceva mai bun de făcut, Bellman o examina prin binoclu. Tipa, probabil de vreo cincizeci de ani, avea o figură turtită şi un aer tâmp.

În cursul după-amiezii se opri în faţa casei o maşină break albă. Din ea coborî o femeie cu o eşarfă pe cap. Individa bătu la uşă cu un gest autoritar. Când uşa se deschise, Bellman zări silueta servitoarei. Conversaţia nu dură mult. Noua sosită se întoarse brusc şi urcă în maşină. După plecarea ei, ferma îşi reluă aspectul de loc părăsit.

Mansley apăru în cursul zilei a treia.

Ceva care se mişcă în dreapta sa îi atrase brusc atenţia lui Bellman, trezindu-l din apatia în care-l aruncase plictiseala. Îşi puse iute binoclul ia ochi.

Un Range Rover se opri în faţa casei. Era condus chiar de deputat. Era uşor de recunoscut, iar Bellman ar fi putut jura că taiorul de tweed pe care-l purta nevastă-sa era acelaşi cu cel din fotografia din ziar.

Labradorul era şi el prezent. Dădea cu limba scoasă târcoale stăpânei, urmărit de o javră respingătoare, care precis că fusese ascunsă fotoreporterilor atunci când aceştia au fotografiat la fermă.

Servitoarea îşi făcu apariţia şi-i luă lui Mansley pachetele din mână.

Abia atunci Bellman îl remarcă pe individul de lângă soţia lui Mansley. Probabil că până în acel moment el stătuse în spatele parlamentarului. Acum asista la operaţiunile de descărcare, fără să aibă intenţia de a da vreo mână de ajutor. Era tânăr, dar avea siguranţa celui căruia nu-i prea pasă de nimic.

Mansley coborî din maşină. Se agita, vrând să ajute, dar cele două femei nu-l băgau în seamă. Până în momentul când i se încredinţă o valiză. O luă şi o duse până în dreptul uşii de la intrare.

Când se întoarse la maşină, Bellman avu ocazia să-i vadă faţa. Figura sa rubicondă era crispată, iar gesturile precipitate şi nervoase.

Însoţitorul lui Mansley se instală pe scaunul de lângă şofer, iar acesta, după ce se urcă la volan, demară. Maşina dispăru curând din câmpul vizual, în timp ce cele două femei intrau în casă. Labradorul şi javra cea pipernicită începură să miroase interesate zidurile casei.

Bellman îşi îndepărtă binoclul de la ochi. S-ar fi putut ca necunoscutul să fie un detectiv obişnuit. Ar fi fost suficient ca Mansley să anunţe că fusese ameninţat prin telefon, ca autorităţile să-i pună la dispoziţie o gardă de corp. Însă individul avea aerul calm şi sigur al agenţilor din serviciile speciale, care nu ezită să recurgă la mijloace extreme pentru a duce la bun sfârşit misiunea ce

le este încredinţată. Bellman putea băga mâna în foc că individul fusese detaşat din ordinul lui Praeger, pentru a asigura protecţia lui Mansley. Iar un motiv putea fi inventat cu uşurinţă.

După câteva minute de activitate, liniştea coborî din nou asupra fermei.

Pe la trei, o maşină sport, de culoare verde, apăru în trombă din spatele casei. Din ea coborî doamna Mansley, care intră în casă cu pas hotărât. Bellman privi maşina prin binoclu. Pe scaunul de lângă şofer, se afla servitoarea, care privea prin parbriz, stând nemişcată.

Peste câteva minute soţia lui Mansley ieşi. Se urcă la volan şi prin portiera deschisă, strigă ceva spre casă. Dinăuntru apăru Mansley, care-i răspunse cu un aer rugător, gesticulând febril.

Trimisul special al lui Praeger se afla în spatele său.

Era clar că era vorba de o scenă de familie. Comportamentul lui Mansley era cel al unui bărbat care încearcă să explice ceva unei neveste irascibile.

Necunoscutul făcu un pas înainte, cu intenţia de a pleda în favoarea politicianului, însă maşina sport plecă într-o manieră în care-i închise gura. Portiera se trânti, iar demarajul pe aleea de pietriş făcu să se înalţe un nor de praf.

Mansley urmări maşina din priviri, gesticulând până o pierdu din vedere. În cele din urmă, cei doi bărbaţi se întoarseră şi intrară în casă.

După ce se aşternu calmul, Bellman se puse să examineze situaţia. Era hotărât să aibă o explicaţie cu Mansley. Garda de corp a acestuia îl lăsa indiferent, însă se părea că lucrurile nu erau atât de clare cum păreau la prima vedere. Îl nelinişte a modul în care plecase doamna Mansley. Se întorsese acasă şi, cu toate astea, plecase aproape imediat, împreună cu servitoarea.

Bellman încercă să se pună în pielea adversarului. După câteva

minute de gândire fu convins cu găsise răspunsul.

Noaptea care urmă se dovedi fără sfârşit, punctată cu tot felul de zgomote, din care mare parte se datora închipuirii sale. Tensiunea în care se afla îi dădu senzaţia de sete, dar cum bău, simţi nevoia să urineze. Înjură în şoaptă şi folosi un săculeț din plastic. Sentimentul de triumf pe care-l încercă îşi avea justificarea sa. Dacă zona se afla sub observaţie, nu fusese obligat să iasă din ascunzătoare.

Iar zona se afla într-adevăr sub observaţie.

Primele licăriri ale zilei erau estompate de o ceaţă uşoară. Încetul cu încetul silueta fermei ieşi din ceaţă, în dreapta sa, colina se vedea cu claritate.

În timp ce ultimele valuri de ceaţă se risipeau rapid, lui Bellman îi atrase atenţia o mişcare dinspre vârful coline din direcția Downs. Îşi puse rapid binoclul la ochi. Cinci siluete, răsfirate în lanț de trăgători, coborau panta colinei, răscolind ierburile. După fiecare cincisprezece sau douăzeci de metri parcurşi se întorceau să mai observe încă odată zona din spatele lor. Bellman trebui să admită faptul că indivizii erau conduşi de un profesionist.

Reacționă imediat, ca ars cu fierul roşu. Scoase în fața deschizăturii gropii sacul umplut cu pământ, îl deşertă şi bătători cum putu pământul, lăsând liber un spaţiu de vreo cinci centimetri, prin care putea privi.

Peste câteva minute i se păru că aude paşi deasupra sa, dar, în realitate, individul mergea la vreo zece metri în dreapta gropii. Bellman îşi reţinu răsuflarea. Individul se îndepărtă dar, ca şi ceilalţi tovarăşi ai săi, se întorcea din când în când pentru a se asigura că prada căutată n-avea cum să-i scape.

Brusc, sunetul unei convorbiri prin radio ajunse cu claritate la urechile sale.

În timp ce omul se îndrepta spre fermă, alţi patru apărură în câmpul său vizual. Indivizii avansau în linie. Cinci oameni care să scotocească un teren aparent gol, asta însemna cu adevărat o conştiinţă profesională din partea celui ce organizase acţiunea.

Tipii se adunară în faţa casei, precum vânătorii după o hăituiala. Bellman lărgi puţin deschizătura din faţa sa, montă la loc „ecranul” şi-şi puse la ochi binoclul.

Examina pe rând fiecare individ, cum sosea. Cei mai mulţi veneau dinspre colină, dar mai erau şi alţii, care îşi făceau apariţia din spatele casei, pe care Bellman nu-i remarcase. Era un du-te-vino continuu, aşa încât era imposibil să-i poată număra.

Începuseră să sosească şi maşini. Mai vechea sa cunoştinţă, tipul cel scund şi gras, se afla la volanul uneia dintre ele. Era singura figură cunoscută. Toţi însă semănau între ei, având aceeaşi siguranţă de sine şi acelaşi aer dur. Bellman se întrebă de unde putuse oare Praeger să-i recruteze. Era imposibil ca toţi să fie implicaţi în operaţiunea „Decimare-L”... doar dacă Kitholm nu-l minţise cumva.

Tresări brusc în clipa când îl zări pe Swingler printre cei din faţa casei. Îl căutase în zadar până atunci, încercând să descopere în grămada de indivizi pe blondul cel sadic.

Swingler se îndrepta agale spre grupul celor adunaţi în faţa casei. Mansley îl însoțea, părând mult mai destins. În schimb Swingler era încordat din cap până în picioare şi avea un aer morocănos.

Grupul se întoarse spre Mansley, iar acesta ţinându-şi mâinile în buzunare, începu să le vorbească. Indivizii nu prea păreau impresionaţi de discursul parlamentarului; când acesta termină, toată lumea se urcă în maşinile care demarară una după alta.

În afară de Swingler şi Mansley, mai rămăseseră doi paznici. Swingler le dădu instrucţiuni, însoţindu-şi spusele cu gesturi, după

care urcă în ultima maşină şi plecă şi el. Mansley intră în casă cu cei doi paznici. Unul dintre ei era cel ce fusese în ajun la volanul Range-Roverului.

Bellman se gândi că putea trece la acţiune, din moment ce vânătoarea sa luase sfârşit. Însă încă nu se întunecase. Se felicită la gândul că noaptea trecută nu luase nicio iniţiativă. Mai mult ca sigur că cei ce-l vânaseră, ocupaseră mai întâi poziţie pe colină, aşteptând ivirea zorilor.

Dintr-o dată îşi aminti de Ford-ul său. Era posibil ca locul unde-şi ascunsese maşina să fi fost şi el scotocit. Dar dacă maşina ar fi fost descoperită, atunci nu s-ar mai fi dat drumul paznicilor.

Bellman se instală mai comod şi încercă să se odihnească, aşteptând căderea nopţii.

23

Trecu la acţiune mai înainte să se întunece complet. Încă nu se aprinseseră luminile la fermă. Bellman avea de gând să-i surprindă pe cei dinăuntru, înainte ca aceştia să aibă timp să cupleze dispozitivul de protecţie pe timp de noapte, în ipoteza că ferma ar fi fost protejată cu aşa ceva.

Ieşi din gaură, lăsând înăuntru sacul de dormit, şi rucsacul, din care scoase mai târziu cele trei plicuri. Aflat afară, claustrofobia care-l măcina de trei zile începu a se risipi, fiind înlocuită acum cu o ură surdă împotriva lui Mansley. I se mai întâmplase şi altă dată să afle despre fărădelegi comise de persoane importante, şi suferise

din cauza frustrării provocate de neputinţa de a aduce dovezi în sprijinul convingerii sale.

Apariţia oamenilor lui Praeger confirmase justeţea raţionamentului său. Printr-o asociaţie de idei, gândindu-se la Praeger, îi veni în minte chipul lui Kitholm şi explicaţiile acestuia.

Dădu din cap. Praeger, da. Mansley, da. Dar Bellman se îndoia că Kitholm era la curent cu ceea ce se întâmpla în realitate.

Se căţăra pe zidul care împrejmuia ferma şi sări dincolo. În timp ce se apropia de casă, se auzi un câine lătrând. Ţâşni până la colţul casei şi rămase nemişcat. O uşă se deschise în spate, proiectând pe pământ o pată de lumină. O umbră deformată apăru pentru o clipă în acea pată, după care uşa se închise.

Bellman rămase locului, ca o statuie. Se scurse un minut, după care auzi paşi. Îndreptă pistolul spre locul de unde putea apărea paznicul.

În timp ce paşii se apropiau, Bellman se întrebă de ce stătuse paznicul atâta timp, înainte de a se mişca. Probabil să-şi obişnuiască ochii cu întunericul sau să stea cu urechea la pândă, pentru a repera zgomote străine care ar fi putut trăda o prezenţă nedorită. Sau amândouă ipotezele împreună.

Paznicul comise o eroare. Când dădu colţul, se ţinu departe de zid, pentru a se feri eventual de cineva care l-ar fi putut ataca.

Dar şi Bellman se afla departe de zid.

Însă în clipa în care îşi făcu vânt, pietrişul de sub picioare scârţâi. Se găsea la vreo doi metri de inamicul său, când acesta se întoarse cu faţa spre el. Bellman renunţă la armă şi se aruncă înainte, făcând un salt prin aer.

Ţinta sa era doar gâtul sau gura adversarului, pentru a-l împiedica să strige şi să dea alarma. Dar, după ce trecu momentul de surpriză, cel din faţa sa începu lupta. Cu energie şi pricepere. O

durere ascuţită îi sfâşie umărul lui Bellman, când muchia palmei adversarului îi nimeri clavicula. Se îndoi de mijloc, dar se redresă imediat şi trimise o dreaptă năprasnică spre figura paznicului. Atins în obraz, acesta scoase un strigăt ascuţit şi-şi repezi piciorul spre stomacul lui Bellman. Lovitura nu-şi nimeri ţinta, dar piciorul acestuia izbi pulpa lui Bellman, care fu nevoit pentru a doua oară să se îndoaie de durere.

Când paznicul îşi duse mâna la subsuoară, pentru a-şi lua arma, Bellman ştiu că va ieşi învingător. Cineva care reacţionase atât de bine la un atac surpriză n-ar fi trebuit să piardă secunde preţioase pentru a-şi scoate pistolul, ci ar fi trebuit să se mulţumească să-şi neutralizeze adversarul şi să strige după ajutor.

Talpa dreaptă a lui Bellman izbi stomacul descoperit al duşmanului care se prăbuşi imediat. Se aplecă asupra corpului inert, încă scuturat de mişcări spasmodice, îi scoase arma din teacă, o aruncă în întuneric, ridică de jos capul victimei şi-l lovi cu putere de pământ. Acesta rămase nemişcat.

Bellman îl privi. I se păru că era vorba de individul care îl însoţise în ajun pe Mansley, dar n-ar fi putut jura.

După ce-şi recăpătă suflu, se ridică şi ciuli urechile.

Ceea ce-l nelinişte cel mai mult, chiar mai mult decât cel de-al doilea paznic şi chiar Mansley însuşi, era telefonul din interiorul casei. Observase firele telefonice de pe stâlpi şi, cu strângere de inimă, renunţă să le taie, întrucât avea nevoie să sune.

Respiraţia îi deveni normală. O luă pe drumul pe care bănuia că venise paznicul. Dădu colţul casei şi ajunse la uşa din spate.

Când apăsă clanţa, se auzi un scârţâit uşor. Împinse uşa şi pătrunse într-o cămăruţă luminată slab. Pe o etajeră, se aflau aliniaţi tot felul de pantofi.

În stânga sa se afla o altă uşă, întredeschisă. Ajunse în dreptul ei

şi privi cu grijă înăuntru. Prin deschizătură se putea vedea o parte dintr-o sufragerie mobilată în stil rustic. Perdelele roşii care acopereau fereastra, scăldau interiorul într-o lumină rubinie.

Bellman rămase nemişcat. Nu se auzea niciun zgomot.

Făcu apoi câţiva paşi, fluierând încetişor, închise cu zgomot uşa de afară şi se postă în dreptul celei ce dădea în sufragerie.

De data asta, dinăuntru se auzi un semn de viaţă:

— John, tu eşti?

Bellman scoase un mormăit şi-şi frecă tălpile picioarelor pe jos.

În momentul în care o umbră se profila în cadrul uşii, îşi dădu seama că făcuse o greşeală.

O detunătură asurzitoare şi şuierul unui glonţ care-i trecu pe lângă ureche îi confirmară temerile.

Trase de două ori din locul în care se afla.

Umbra din cadrul uşii dispăru. Mai apăsă o dată pe trăgaci şi se năpusti în sufragerie, rostogolindu-se cu pistolul pregătit.

Mai înainte ca urechile să-i înregistreze bubuitura, văzu flacăra de la gura unei arme aflate, desigur, în spatele fotoliului. Aproape instantaneu glonţul său găuri spătarul acestuia. Se auzi un strigăt. Bellman se ridică în genunchi, gata să se repeadă asupra tipului care tocmai îşi făcea apariţia cu arma în mână.

Dar, din reflex, trase. Individul căzu pe spate, cu braţele în lături.

Rămase ghemuit, cu nervii încordaţi. Un sunet se detaşă în vârtejul care-i sfredelise creierul. Un geamăt tânguitor şi îngrozit.

Bellman se ridică prudent în picioare, după care trase în pistolul ce scăpase din mâna victimei sale.

Mansley stătea pe o canapea, în fundul sufrageriei, cu ochii ieşiţi din orbite. Cu o mână ţinea lesa labradorului, animalul încercând în zadar să se ascundă în spatele său. Celălalt câine stătea ghemuit într-un colţ, schelălăind uşor.

— Câinii de vânătoare trebuie dresaţi, altminteri se sperie de împuşcături, spuse Bellman, îndreptându-şi arma spre Mansley.

Acesta lăsă lesa şi-şi ridică mâinile într-un gest patetic de implorare.

Dacă cineva şi-ar fi văzut moartea cu ochii, n-ar fi fost mai îngrozit decât era în acele clipe deputatul din Orsly West.

— Sus!

Mansley ascultă, iar labradorul făcu un salt şi se refugie lângă tovarăşul său.

— Eşti înarmat? (Mansley scutură puternic din cap, ca şi cum puterea negaţiei sale i-ar fi putut salva viaţa, după care scoase un geamăt gâtuit. Bellman îl pipăi şi-i făcu vânt la loc pe canapea.) Lasă-ţi mâinile în jos! Eşti ridicol.

Mansley ascultă, cu oarecare ezitare.

Bellman se aplecă, culese de jos pistolul şi apoi îl examina pe proprietarul acestuia. Era mort. Două pete de sânge se lăbărţau pe cămaşa-i albă. Una dintre ele se afla exact în dreptul inimii.

— Ai folosit cumva telefonul înainte să apar eu? întrebă Bellman, arătând spre aparatul aşezat pe o măsuţă lângă uşă şi agitându-şi ameninţător Webley-ul.

Mansley scutură din nou din cap. Se vedea că moare de frică.

Bellman îl crezu pe cuvânt.

— Ştii cine sunt eu?

— Bell... Bellman.

— Aşa este, făcu Mike, aprinzându-şi o ţigară, din care trase cu nesaţ fumul în piept. Am venit să te omor.

Mansley se apucă de cap cu amândouă mâinile şi se apleca în faţă.

— Pentru Dumnezeu... i se auzi vocea.

— E cam târziu să faci apel la mila Lui, replică Bellman încântat.

Mansley îşi dădu la o parte mâinile de pe faţă. Privirea sa era aidoma a celei unui copil terorizat.

— De ce să mă omori? A murit destulă lume până acum.

— Ai dreptate, aprobă Bellman, întinzând degetul arătător spre cadavru. Ăla a murit ca să te apere pe tine. Aş fi preferat de o mie de ori să fi fost tu în locul lui, Mansley.

— Dar...

— Dar de ce, asta ai vrut să întrebi, nu-i aşa? (Bellman trase din ţigară.) Ar lua prea mult timp ca să intru în amănunte. Mansley, tu eşti un gunoi. Un rahat cu ochi. Un om care... ba nu, tu nu eşti om. Eşti un vierme cu chip de om. (Bellman se ridică de pe scaun.) Doamne Sfinte! Cum de pot exista... În picioare, ticălosule!

Mansley execută ordinul, ridicându-şi şi braţele cu un gest care implora iertare.

— Ascultă... am putea discuta. Poate că...

— Să discutăm! mormăi Bellman. Păi da, te pricepi la vorbe. Asta-i arma ta, vorbele. Dar de data asta, elocvenţa ta nu o să te salveze. Şi acum, afară! Să-l iei de-acolo pe tipul care a încercat să-ţi păzească ouăle tale de laş.

Mansley se îndreptă spre uşă, clătinându-se.

Ajunşi afară, Bellman îi spuse să ridice de jos corpul paznicului şi să-l aducă în casă. La lumină, individul părea la fel de mort ca şi celălalt paznic, dar Bellman constată că pulsul îi bătea slab.

— Culcă-l pe canapea.

Frica îi dădu lui Mansley puterea de a executa ordinul primit.

— Şi acum, ai să-mi spui totul.

Obrajii politicianului începură să capete culoare.

— Ce vrei să ştii?

Bellman îşi trecu arma în mâna stângă, făcu un pas înainte şi-şi repezi pumnul drept în nasul lui Mansley. Se auzi un zgomot sec, şi

acesta se prăbuşi la pământ, urlând de durere. Mike îşi încarcă liniştit pistolul, aşteptând să se potolească strigătele, iar când acestea se transformară în gemete îşi agită arma şi spuse:

— În picioare!

— Ce vrei să ştii? făcu Mansley, clătinându-se.

Sângele ce-i curgea din nasul zdrobit îi ajungea în gură. Îşi scoase batista din buzunarul pantalonilor şi se tampona de câteva ori.

— Aşa este mai bine. Vreau să ştiu totul despre combinaţia ta cu Praeger sau Rolland, cum vroi să-i spui, şi cu Pool.

— Păi, se pare că eşti la curent cu totul, recunoscu Mansley, plecându-și capul.

— Nu, nu chiar cu totul. O să te opresc eu când o să-mi spui lucruri pe care le cunosc.

Capul lui Mansley se mai plecă un pic, după care începu cu o voce ştearsă:

— Am făcut parte dintr-o comisie de anchetă asupra criminalităţii şi a consecinţelor posibile ale acestui fenomen. Investigaţiile au fost foarte profunde, şi am ajuns la concluzia că situaţia era fără ieşire. Ne-a apărut evident faptul că întotdeauna vor exista persoane care vor profita de pe urma crimei... vreau să zic, persoane din afară.

— Cum adică, din afară? Vrei să spui că din organizaţiile guvernamentale? Oameni din ăia care culeg profilul, fără să se expună nici unui risc?

— Da.

— Bine, şi?

— Păi atunci, dacă lucrurile stăteau aşa, ne-am spus că de ce să nu fim noi aceia?

— Chiar aşa, simplu de tot?

Mansley făcu un gest de negaţie.

— Nu, n-a fost chiar aşa de simplu. Nu sunt mândru de ce am făcut, dar trebuie să înțelegi. Nu sunt bogat, iar tentația a fost prea...

— Scuteşte-mă de lozincile astea. Cine a fost cu ideea?

Mansley îşi privi vârful pantofilor.

— Propriu-zis, nimeni. (Bellman ridică arma spre el.) Ăsta-i adevărul, miorlăi el.

— Totuşi a trebuit ca cineva să facă primul pas.

— Adevărul este că eu şi cu Warick Pool am vorbit despre asta... după ce mi-a făcut rost de un post în consiliul său de administraţie. Acum îmi dau seama că se ţinea de mult după mine, dar, după ce m-am hotărât, am văzut că opiniile noastre coincideau. Să nu crezi cumva că încerc să mă dezvinovățesc.

— Dă-i drumul mai departe, nu fă pe ipocritul!

— L-am contactat pe Rolland, continuă Mansley, ridicând din umeri. Îl cunoşteam puţin. Tocmai fusese numit într-un post recent creat pentru combaterea crimei. Mai înainte, lucrase la... Interne.

— Ai avut probleme să-l cooptezi în asociația voastră?

— Nu, nicio problemă, răspunse Mansley, zâmbind ironic. Coincidența a fost că ajunsese la aceleaşi concluzii ca şi mine. În perioada în care l-am contactat, încă nu-l cunoşteam foarte bine, aşa că l-am tatonat mai întâi, dar individul îşi pierduse de mult orice dram de conştiinţă. În trecut i s-a întâmplat să fie avertizat că unii dintre superiorii săi reprezentau riscuri din punct de vedere al siguranţei. Înainte şi după Philby şi alţi câţiva, Rolland reprezintă o culme a cinismului. După primele contacte cu noi am înţeles că era deja convins că ţara este condusă de oameni interesaţi. Părerea lui era că a urca în trenul aflat în mişcare reprezintă un act perfect legitim.(Mansley râse amar şi sângele începu din nou să-i curgă din nas.) El a avut ideea să facem apel la serviciile cuiva ca tine. Proiectul „Dceimare-L” este opera lui. Când strategia a fost

aprobată la nivel foarte înalt, surpriza a fost totală. Planurile noastre erau deja foarte avansate şi a fost necesar să le modificăm doar puţin, pentru a le adapta cerinţelor oficiale. Treaba a fost uşoară. Rolland era o autoritate... cel puţin în materie de criminalitate. Chiar ministrul de Interne îl asculta orbeşte şi, drept urmare, îl...
(Îşi duse mâna la faţă şi se strâmbă.) Trebuie să stau jos.

Bellman încuviinţă, şi Mansley se aşeză pe colţul canapelei pe care era întins rănitul.

— Vrei să-ţi spun ceva? reluă el. S-ar putea să nu mă crezi, dar îmi pare bine că s-a terminat aşa.

— Încă nu s-a terminat... nu încă.

— Ba cred că da, zâmbi Mansley. Se vede cu ochiul liber. Dacă mi-aş fi imaginat vreodată că lucrurile pot lua o întorsătură, nu mi-aş fi băgat nici măcar un deget în toată afacerea asta.

Bellman pufni indignat.

— Asta-i culmea! Am mai auzit placa asta! „Îmi pare bine că s-a terminat totul”, sau „Dacă aş fi ştiut, nu m-aş fi amestecat”. Haida-de! Mai bine spune-mi ce s-a întâmplat aici, la fermă.

— Dacă ai fi fost aici, ţi-ai fi dat seama ce se întâmpla. Te căutau. Rolland era înnebunit. Şi Pool la fel. Rolland credea că nu o să pleci din Londra. Şi fiindcă nu a putut să te prindă şi-a îndreptat atenţia spre locurile unde te-ai fi putut duce.

locuri?

— Păi, proprietatea lui Pool a fost cercetată ieri.

— Toţi tipii ăştia fac parte din serviciul vostru?

— Nu. Agenţii afectaţi operaţiunii „Deeimare-L” sunt puţini, dar în anumite situaţii, se poate face apel la forţe exterioare. Nu li s-a spus decât strictul necesar. Că trebuia să fii găsit.

Despre operaţiunea propriu-zisă nu ştiau nimic. Ar fi fost periculos. (Mansley se exprima pe un ton ferm, ca şi cum

mărturisirea adevărului îi reda forţele.) Când Kitholm a fost lichidat, mi-am dat seama că totul s-a sfârşit.

— Ce spui? L-au omorât pe Kitholm? exclamă Bellman, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Cum. Nu ştiai? A fost omorât aseară, în West End. Iar asasinul eşti chiar tu.

— Şi poliţia a crezut aşa ceva?

— Încă nu a fost dat numele tău, dar asta au va întârzia să se întâmple. Rolland aşteaptă.

— Ca să fiu omorât la rândul meu şi ca nimeni să nu mai poată spune că am fost acuzat pe nedrept?

— Exact.

— De ce a fost executat Kitholm?

— Pentru că a primit raportul tău. Faptele descrise acolo erau foarte... prejudiciabile.

— Erau simple ipoteze. Dovezile concrete mi-au cam lipsit.

Bellman se gândi la Kitholm care, părăsindu-şi o singura dată universul său confortabil de regulamente şi de proceduri legale, o sfârşise tragic.

— Bănuiesc că, oricum, ar fi fost eliminat până la urmă. Noi am fi întins-o, în orice caz.

— Da, aşa este. Atunci când organizaţia lui Pool ar fi fost în afara oricărui pericol.

Faptul că soarta lui Kitholm fusese deja hotărâtă nu reprezenta o consolare pentru Bellman.

— Timp de câteva zile, continuă Mansley, Rolland ne-a afirmat, mie şi lui Pool, că ţinea situaţia sub control. Eram obligaţi să credem în ceea ce ne spunea, deşi era evident că, de câtva timp, ne îndreptam spre catastrofă. Am încercat să-l convingem să limiteze pierderile şi să ne potolim până va trece furtuna. Poate că am mai fi

putut salva ceva.

— Dar nici n-a vrut să audă. Nu?

— Nu. Cred că treaba devenise un fel de răfuială personală... vreau să zic, între el şi tine.

— Şi acum unde este?

— La Londra. E în continuare convins că tu te afli acolo, chiar dacă şi-a dat acordul la măsurile de căutare care s-au desfăşurat aici.

— Ai făcut-o pe nevastă-ta să plece, schimbă subiectul Bellman.

— Aşa este. (Mansley plecă privirea.) Nu voia. Ea nu ştie nimic. Am convins-o, spunându-i că am primit nişte ameninţări anonime.

— Cel puţin n-o să mai fie târâtă într-un proces interminabil. Fiindcă tu o să mori.

Mansley împietri pe loc.

— Bellman, pentru numele lui Dumnezeu, la ce ţi-ar folosi să mă omori?

— Spune-mi şi mie un motiv care m-ar putea reţine. Nu meriţi să trăieşti.

— Ascultă... s-ar putea să-ţi fiu de folos, asta în mod sigur. Aş face...

— Orice?

— Da, orice.

Bellman îşi lăsă privirea să-i rătăcească prin cameră. Experienţa sa i-ar fi fost folositoare lui Kitholm. Modul de a obţine o cooperare integrală, fără rezerve, cum putea fi violarea unui domiciliu cu omorârea cuiva, lăsarea cadavrului la iveală, folosirea ameninţării cu moartea şi aşa mai departe ar fi putut constitui o documentaţie bogată pentru el.

— În fond, s-ar putea ca asta să fie o idee, murmură el, în timp ce în privirea lui Mansley se aprinse un licăr de speranţă.

Se duse spre măsuţa unde se afla telefonul, îl luă şi reveni lângă

Mansley.

— O să dau telefon unui ziarist. O să-i repeţi tot ce mi-ai spus.

Acesta clipi de câteva ori, deschise gura, dar nu-i ieşi niciun cuvânt. Bellman formă numărul şi ceru să vorbească cu Peter Say. După o lungă aşteptare, în urechi îi răsună vocea centralistei:

— Îmi pare rău, dar, momentan, domnul Say nu se află aici. Doriţi să vă dau pe altcineva?

— Nu, mulţumesc. Puteţi lua legătura cu el?

— Este ceva urgent? se interesă ea, cu o voce sceptică.

— Da, foarte urgent. Ascultă, păpuşico, o să sun peste zece minute. Dacă nu o să dau de Say, să ştii că frumuşelul tău o să piardă cel mai senzaţional pont din toată viaţa lui.

— Dar cine este la...

Bellman închise.

— Nu ştiu dacă voi putea fi în stare să... începu Mansley.

Mike îi făcu semn să tacă, arătând spre cadavru şi îndreptând spre el arma cu un gest ameninţător.

Liniştea devenea din ce în ce mai apăsătoare, parcă ridicând un zid între cei doi. Mansley o rupse primul:

— Dacă este cumva vorba despre bani...

— Poftim?

— Nu sunt eu plin de bani, dar dacă este vorba despre aşa ceva, pot să...

— Mansley, eşti mai abject decât mi-aş fi închipuit. Să nu crezi cumva că mă dau drept un moralist al societăţii contemporane sau salvatorul ţării aflate în pericol. Sunt trecut prin multe ca să mai cred în aşa ceva. Dar dacă-ţi trece prin cap să mă cumperi, să ştii că nu ţi-ai găsit omul. Şansa mea de supravieţuire este să-l neutralizez pe Praeger, într-un mod sau altul. Recunosc că este o şansă foarte mică. Propunându-mi bani, nu faci decât să mă inciţi să apăs pe

trăgaci. Aşa că las-o baltă,

După ce se scurseră cele zece minute, Bellman telefonă din nou la redacţia lui Peter Say. De această dată răspunse chiar acesta.

— Cine e la telefon? întrebă el.

— Mike Bellman. Mi-ai făcut un serviciu şi vreau să mă revanşez.

— Ascultă..:

— Say, lasă-mă. Nu am prea mult timp la dispoziţie. Poţi înregistra convorbirea asta?

— Da. Nu-i nicio problemă.

— Atunci, dă-i drumul. O să primeşti mâine un raport scris de mine. E vorba de o bombă cum n-ai mai avut parte. Telefonul ăsta o să ţi-o confirme. Ce-o să auzi este o mărturisire obţinută sub ameninţare, însă este cuvânt cu cuvânt autentică. Aş vrea să verifici mai întâi informaţiile, după care să le foloseşti cum crezi tu de cuviinţă. Într-un viitor foarte apropiat o să se producă şi alte evenimente legate de afacerea asta. Scuză-mă, dar, deocamdată, nu pot să-ţi dau mai multe amănunte. Ţi-l dau pe deputatul Edward Mansley.

— Pe cine?

Bellman puse aparatul pe genunchii lui Mansley. Acesta apucă receptorul, cu un gest şovăitor.

— Ce trebuie să spun?

— Totul. Deocamdată însă, să nu pomeneşti despre mine.

— Alo... (Mansley ţinea receptorul ca şi cum frigea.) Da, eu sunt...

— Hai, vorbeşte, îl îndemnă Bellman.

Mansley scoase un sunet gâtuit, deschise gura de mai multe ori şi dădu din cap.

— Nu... nu pot.

Mike ridică arma şi trase. Glonţul trecu pe lângă capul parlamentarului care scoase un urlet şi-şi duse mâinile la faţă, ca

pentru a se apăra. Receptorul căzu jos. Bellman îl ridică şi-l băgă cu forţa între mâinile acestuia, care tremurau cumplit.

— Vorbeşte! Data viitoare... făcu Bellman, agitându-şi arma.

— Aici este Edward Mansley. (Deputatul aproape că striga.) Anii de făcut nişte mărturisiri. Am conspirat cu...

Declaraţia lui Mansley dură cam patru minute, după care murmură de câteva ori un „da” abia auzit. Bellman îi luă receptorul din mână şi-l puse în furcă.

— Te-a întrebat unde eşti?

Mansley ridică braţele, cu un gest neputincios.

— Da. A trebuit să-i spun...

— Bine. N-are nicio importanţă. Mă aşteptam. Poliţia o să fie aici în curând.

— N-am putut să...

— Ţi-am spus că n-are nicio importanţă. Trebuie s-o ştergem, asta-i tot.

— Amândoi? Nu s-ar putea ca eu... să rămân?

— Nu. O să vii cu mine.

— Tot mai vrei să mă omori?

— Nu şi dacă o să faci ceea ce o să-ţi spun. Dacă nu, o să trag, fără cea mai mare şovăire

— Am înţeles.

— Unde este Range-Roverul?

— În garaj... în spate.

Înainte de a pleca, Bellman se uită la individul lungit pe canapea. Tipul îşi revenea încetul cu încetul.

Ajunşi în garaj, Bellman deschise larg porţile şi se urcă pe bancheta din spate.

— Tu o să conduci.

Mansley se instala supus la volan şi porni motorul.

— Unde mergem?
— Ştii drumul care urcă spre Downs?
— Îl ştiu.
Maşina porni. Erau nevoiţi să treacă mai întâi prin sat, şi Bellman avea inima cât un purice, aşteptându-se să întâlnească maşina poliţiei. Însă nu se intersectară cu aici o maşină, aşa că, în curând, începură să urce colina, în scurt timp se opriră la cabana unde se afla ascuns Fordul.
Schimbară maşina şi o porniră spre Londra. Pe drum se opri să arunce într-un tufiş cele trei rapoarte în care dezvăluia întreaga conspiraţie...

24

Cabina telefonică era amplasată pe şosea, într-o intersecţie pustie. Semăna cu o apariţie extraterestră.
— Mai ţii minte ce ţi-am spus? făcu Bellman, în timp ce Mansley oprea Fordul. La cea mai mică aluzie eşti un om mort.
— În regulă, răspunse politicianul cu un aer lugubru. O să fac tot ceea ce pot să-l conving.
— Dacă tot ceea ce poţi n-o să fie suficient, atunci nu-ţi mai rămâne decât să-ţi spui rugăciunea.
În timp ce Mansley forma numărul agenţiei Selgo, Bellman îşi propti o mână de peretele cabinei şi se apropie la o palmă de acesta, lipindu-şi urechea de receptorul pe care Mansley îl ţinea la ureche.
Moneda introdusă în aparat clincăni, şi se auzi apelul sunând.

— Dă-mi-l, te rog, pe domnul Rolland. Mă numesc Teddy. Mansley acoperi microfonul cu mâna şi şopti: E acolo... Alo? Vincent? Sunt eu, Teddy.

O voce metalică şi stridentă ajunse la urechile lui Bellman. Mansley se strâmbă şi spuse agasat:

— Ştiu, ştiu. Dar, Vincent, ascultă-mă, e important ce-ţi spun. Trebuie neapărat să te văd. Bellman ne-a vizitat... Da... Nu... Gardner l-a pus pe fugă. Dar colegul lui a murit... Nu, am plecat aproape imediat. Acum, sunt cu Gardner în drum spre Londra. Trebuie neapărat să ne întâlnim... Da... O să fim acolo într-o oră şi jumătate. Ce zici de „Roata cu Muzică”? Bine, atunci aşa rămâne. La Bar, da. Pe curând.

Cei doi urcară în Ford. Bellman nu se prea simţea în apele sale. Nu prea auzise clar ce spuse Praeger, însă Mansley părea că-şi jucase bine rolul.

— Pentru binele tău, sper ca Praeger să nu fi mirosit convorbirea pe care ai avut-o cu ziaristul, spuse Bellman.

După zece minute de mers, Mansley îndrăzni să spună cu vocea gâtuită de emoţie:

— Când o să vină Rolland... mă rog, Praeger, o să fiu liber?

— Da. Bellman lăsă tăcerea să se prelungească, după care adăugă:...Numai dacă nu cumva...

— Dacă nu cumva ce? tresări Mansley, la volan.

— Ei bine, dacă nu cumva este însoţit, sau chiar dacă este singur dar o să am impresia că a fost avertizat, atunci o să te împuşc.

Mansley rămase mut pentru câteva clipe bune.

— Cu alte cuvinte, viaţa mea depinde de modul tău de a judeca lucrurile.

— Chiar aşa, răspunse Bellman, privindu-i faţa în oglinda retrovizoare. L-ai prevenit tu într-un fel, nu-i aşa?

— Nu, nu!

Negarea lui Mansley era prea vehementă şi prea precipitată.

— Mansley, ar fi trebuit să-ţi dai seama până acum că sunt un om hăituit. Să fii sigur că o să fac ce ţi-am spus. Şi, ca să nu-ţi ascund nimic, cred că o să-ţi trag un glonte în cap. După asta, maşina o să se răstoarne, dar chestia asta mă lasă rece. Ţi-am dat o şansă...

Fordul zvâcni brusc.

— Bellman, te implor... (Îşi întoarse capul, şi i se văzu albul ochilor.)

— Bine, zi atunci care-i adevărul. Ai zece secunde sau te împuşc. Cronometrează-te tu singur. Începând din clipa asta.

După trei secunde, Mansley capitulă:

— În regulă, ai câştigat. Asta-i o şmecherie de-a lui Rolland. Dacă în timpul unei convorbiri telefonice nu fac vreo referire despre cursul de la bursă, asta înseamnă că cineva ascultă convorbirea sau că nu am libertate de mişcare.

— Cu alte cuvinte, Praeger s-a prins că sunt cu tine, nu?

— Da. A ghicit. Oricum ar fi aflat ce s-a întâmplat, continuă Mansley, cu o voce mai sigură. Este organizat la perfecţie. L-ar fi prevenit poliția locală.

Bellman se lipi de spătarul banchetei.

— Mansley, în clipa asta ţi-ai salvat pielea. (Câteva clipe rămase pe gânduri.) În orice caz, rezultatul o să fie acelaşi. Praeger o să vină la „Roata cu Muzică. ” Presupun că nu m-ai minţit când mi-ai spus că ai ţinut nişte conferinţe acolo? Cunoaşte locurile?

— Da. E un local foarte plăcut, frecventat mai ales de tineri. A trebuit să-mi apropii tineretul.

— Va’ să zică, ai întâlnire cu el la bar, nu?

— Da, Barul este... ştii localul? Se află...

— Îl ştiu, am fost de câteva ori pe-acolo. Opreşte. O să-ţi continui

drumul pe jos. (Mansley opri cu o uşurare ce sărea în ochi.) Lasă cheile la locul for şi coboară, spuse Bellman, deschizând portiera din dreptul său.

În momentul în care Mansley se dădea jos, Bellman îl izbi în cap cu patul pistolului. Mansley se prăbuşi cu un suspin.

— Hotărât lucru, asta n-a fost ziua ta norocoasă, spuse, ca pentru sine, Bellman, Nasul spart şi, acum, cucuiul ăsta.

Îl ridică de jos şi-l aruncă pe bancheta din spate. Cu capătul unui colac de sfoară, pe care-l luase din portbagajul Range-Roverului, îi legă picioarele, după care luă loc la volan şi porni.

Când ajunse la periferia Londrei, se asigură de starea lui Mansley. Respiraţia acestuia semăna cu un horcăit, ceea ce însemna că nu avea să-şi revină în curând.

Când intră pe podul Westminster, cadranul luminat al Big-Benului arăta unsprezece şi jumătate.

Opri maşina chiar la jumătatea podului. Avea puţin timp la dispoziţie pentru a face ceea ce avea de gând. Deschise portiera din spate şi petrecu sfoara pe sub subsuorile lui Mansley. Făcu la iuţeală câteva noduri zdravene, cu toate că îi era greu să lucreze în spaţiul strâmt din interiorul maşinii.

După ce termină, aşteptă ca o pereche de tineri de pe trotuarul opus să se îndepărteze suficient de mult. Legă apoi celălalt capăt al sforii de parapetul podului, îl scoase pe Mansley din maşină, îl târî pe trotuar şi-i sprijini corpul de parapet. Încercă să-l ridice, dar acesta fiind prea greu pentru puterile sale, Mansley alunecă încet la pământ, cu braţele şi picioarele depărtate ca o păpuşă de cârpă.

Bellman îşi trase sufletul şi se uită în jur. Nu se afla niciun trecător prin preajmă, iar ocupanţii maşinilor ce treceau pe pod nu păreau să remarce că se întâmpla ceva neobişnuit.

Toate astea, până la apariţia autobuzului.

Un călător, aflat pe platforma din spate, observă corpul lui Mansley şi, după ce autobuzul depăşi locul unde oprise Bellman, se întoarse alarmat.

Bellman, observând că fusese remarcat, îşi spori eforturile. Reuşi să-i ridice de jos pe Mansley, îl trecu dincolo de parapet şi apucă în ambele mâini sfoara cu care acesta era legat, dându-i apoi drumul lui Mansley încetul cu încetul. La început, reuşi să-i controleze coborârea, dar greutatea prea mare îi rănea palmele. Se văzu nevoit să dea drumul sforii. Se aplecă iute deasupra parapetului şi văzu corpul lui Mansley cum se balansa ca un pendul.

Cu părerea de rău că nu mai avea timp să-i telefoneze lui Say, pentru a-i spune să facă nişte fotografii, se urcă rapid în maşină. În faţa sa, autobuzul oprise în dreptul semaforului, iar călătorul din spate gesticula către cineva care se afla pe trotuar.

Bellman demară, întoarse în loc, scrâşnind din cauciucuri şi, strivind pedala de acceleraţie, o luă înspre Sud. În spatele său, auzi un fluier. Apoi, încă unul. La County Hall o luă de-a lungul Tamisei.

Înainte cu vreun kilometru de a ajunge la „Roata cu Muzică” dădu înapoi, intră pe o stradă lăturalnică şi se opri în dreptul unui teren viran.

25

Bellman rămase în maşină, încercând să-şi amintească topografia locului unde se afla „Roata cu Muzică”. Fusese acolo doar de două

ori şi asta cu destul de mult timp în urmă. Îşi amintea că era un fel de infern pe pământ.

Localul aparţinea unui anume Harry Fenner, care se dăduse peste cap să obţină toate aprobările necesare pentru a deschide aici un club de noapte cum nu se mai văzuse.

În mijlocul localului montase un ring de dans cât un hangar pentru avioane. Un bar instalat pe toată lungimea localului conţinea toate băuturile de pe pământ. În fundul sălii era montată şi găselniţa lui Fenner: o roată, cu diametrul de vreo nouă metri, pusă în mişcare de un mecanism camuflat cu ingeniozitate şi împodobită cu sute de becuri multicolore, ce avea drept spiţe câteva platforme, pe care erau instalaţi membrii orchestrei şi soliştii vocali. Proiectoare puternice o luminau din diferite unghiuri în timp ce se învârtea.

Fenner dusese o campanie publicitară îndrăcită înaintea inaugurării localului său. Iar când veni ziua, sute de tineri împânziră clădirea. O oră după deschiderea porţilor, nu mai încăpea înăuntru niciun ac.

Fusese un spectacol fără precedent. Roata care se învârtea, antrenând în mişcarea ei un pianist, o orchestră întreagă şi o cântăreaţă suspendată de o platformă, toţi aflaţi sub lumina puternică a unor instalaţii de iluminat sofisticate făcea ca privitorii să rămână de-a dreptul uluiţi. Iar în acest timp, cei de pe ringul de dans se bâţâiau cu frenezie.

„Roata cu Muzică” era o discotecă de un gust îndoielnic, însă avea avantajul originalităţii. Şi era plină ochi, seară de seară.

Singura problemă a lui Fenner era de a găsi instrumentişti care să nu aibă rău de înălţime. Iar până la urmă îi găsi.

Discoteca sa era deschisă şi celor ce nu aveau mijloacele să între într-un restaurant sau un bar, iar această concesie îi aduse rapid lui Fenner celebritatea.

Bellman ieşi din maşină, ştiind că era imposibil să stabilească vreun plan prin care l-ar fi putut localiza pe Praeger în discotecă. Era convins că acesta nu s-ar fi găsit în niciun caz la bar, acolo unde-şi fixase întâlnirea cu Mansley.

În acelaşi timp, era convins că oamenii lui Praeger fuseseră însărcinaţi să-l intercepteze mai înainte de a intra în discotecă. Şi, dacă aşa stăteau lucrurile, atunci tipii ăia n-ar avea o sarcină uşoară. Zona în care se afla situată „Roata cu Muzică" era un păienjeniș de străduţe şi intrări, unde supravegherea ar fi fost deosebit de dificilă. Iar ca să fie eficace, ar fi trebuit mobilizată o armată întreagă.

Prin urmare, Praeger avea să-şi concentreze toate forţele pe căile de acces spre discotecă, aşteptându-se să-l vadă pe Bellman, apărând împreună cu Mansley. La acest gând, Bellman scoase un mormăit de satisfacţie. Deşi nu putea fi sigur de acest lucru, totuşi era foarte probabil ca Praeger să se aştepte de la el să apară pe o străduţă lăturalnică. Aşa că se hotărî să între în discotecă chiar pe uşa principală.

Pe moment îl cuprinse îndoiala, dar, în cele din urmă, decizia sa era luată: Praeger trebuia să dispară de pe faţa pământului şi împreună cu el şi Swingler, amatorul de manifestări sadice.

Bellman o porni spre discotecă, frecându-şi barba nerasă.

Cu siguranţă că nu arăta nemaipomenit, murdar cum era, obosit, şi cu pantofii plini de noroi. Însă buzunarele pline de parale îi dădeau un ascendent asupra marii majorităţi a obişnuiţilor discotecii.

Îşi pipăi arma de sub subsuoara stângă. Îi trecu prin minte că poate ar fi fost mai bine să-şi ia cu el şi pistolul automat.

Ajunse în locul în care străduţa pe care mergea dădea spre chei, la nici două sute de metri de discotecă. Deja se auzea un zgomot

infernal. Grupuri şi grupuri de tineri se îndreptau într-acolo, ca atraşi de un magnet. Cei ce ieşeau erau foarte puţini. Printre ei, Bellman zări o pereche şi, brusc, o idee îi traversă mintea fertilă.

— Hei! strigă el către cei doi.

Băiatul, care purta pe cap o pălărie caraghioasă, se opri din mers.

— Cu mine vorbeşti, şefu' ?

— Da. Cât costă minunea aia ?

— Ce-ai spus?

— Pălăria ta. Cât vrei pe ea?

Tipul îşi scoase de pe cap pălăria cu boruri largi, o privi de parcă ar fi văzut-o prima dată şi spuse:

— De asta zici? În ea stă toată bărbăţia mea. (Fata de lângă el izbucni în râs.) Ai idee cât poate costa o chestie ca asta? reluă el, punându-şi-o la loc pe cap şi înlănţuind umărul partenerei sale.

— E bine douăzeci de lire?

— Poftim? făcu tipul, privindu-l bănuitor pe Bellman.

— Treizeci, ultimul preţ.

— Arată biştarii şi este a ta.

Bellman foşni bancnotele. Individul îşi scoase pălăria, o puse pe capul lui Bellman, înfăşcă bancnotele cu un gest grăbit, le privi la lumina unui felinar, după care o luă pe fată de braţ şi dispăru în mulţime.

Cu grozăvia aia pe cap, Bellman avea senzaţia că mergea sub un baldachin, însă din cale afară de mulţumit.

În câteva rânduri observă nişte indivizi, care hoinăreau cu nonșalanță, fără niciun scop aparent. Îşi dădu seama că erau oamenii lui Praeger. Dar aceştia nu-i acordară decât o privire distrată. Îşi aminti că Praeger îl aştepta împreună cu Mansley, aşa că trebuia să se lipească neapărat de un grup.

Discoteca gemea de lume. Căldura era atât de sufocantă, încât uşile de la intrare fuseseră lăsate aproape deschise. Casa de bilete semăna cu o insulă în marea colorată şi vălurită a dansatorilor.

Bellman se conformă ambianţei generale, începând să se bâţâie un timp ce-şi aştepta rândul la bilete. Ţinuta sa nu miră pe nimeni. Cu coada ochiului observă doi tipi mai retraşi, postaţi chiar lângă intrare, care pieptănau cu privirile valurile celor sosiţi.

Ringul de dans era înconjurat de mese şi scaune. La dreapta se întindea barul, pe toată lungimea sălii. În faţă se găsea ieşirea de serviciu. Înăuntru se aflau două sau trei sute de persoane, dar zgomotul şi agitaţia care domneau dădeau impresia unui număr mult mai mare. Cei mai mulţi dintre ei se aflau pe ringul de dans. Restul stăteau aşezaţi la mese şi în faţa barului sau se fâţâiau de colo-colo.

Bellman se strecură prin vânzoleala de pe marginea ringului de dans, se întoarse şi, mascat de lume, îşi aruncă privirile în direcţia color doi de la casa de bilete. Indivizii continuau să examineze pe cei ce intrau.

În apropierea barului, un tip înalt, îmbrăcat în costum, privea atent în jurul său. Alţi doi, îmbrăcaţi la fel, stăteau sprijiniţi de peretele de lângă intrarea la toaletă, cu privirile în patru.

Însă Praeger nu se vedea nicăieri.

Cum nu putea rămâne locului, fără să aibă vreun motiv, Bellman se amestecă în grămada dansatorilor. Faptul că nu avea parteneră, nu constituia nicio problemă. În balamucul general, se putea considera că oricine dansa cu oricine.

În momentul în care-şi ridicase mâinile şi începuse să ţopăie în ritmul muzicii de unul singur, îl zări pe Praeger.

Stătea lângă roată, iar luminile multicolore ale acesteia se oglindeau pe figura sa ascuţită.

Bellman rămase încremenit. Ca şi când ar fi primit o lovitură în stomac.

Se apropie pe nesimţite de roată, dar, când ajunse în poziţia ideală din care putea să tragă, în faţa sa apăru o adolescentă, scălămbăindu-se din tot corpul. În momentul în care Bellman scoase arma, zâmbetul de pe chipul fetei îngheţă, iar mişcările îi deveniră din ce în ce mai lente, ca şi cum ar fi fost o jucărie mecanică al cărei arc ar fi ajuns la capăt.

— Praeger!

Strigătul răguşit ce ieşise din gura lui Bellman aproape că fusese înghiţit de vacarmul general. Însă Praeger îl auzi.

Bellman îşi ridică Webley-ul cu amândouă mâinile.

Praeger îl recunoscu şi reacţiona instantaneu. Îşi repezi mâna dreaptă în jos, iar cu cealaltă făcu semn celor doi tipi de lângă zid.

Contrar tehnicii sale obişnuite, Bellman nu trase decât o singură dată. Glonțul nimeri mâna dreaptă a lui Praeger, care aproape că-i sări din umăr.

Praeger se lăsă instinctiv pe vine, făcu un pas înapoi şi-şi strecură mâna stângă sub haină.

Izbucniră strigăte de spaimă, iar cei ce se găseau în apropierea lui Bellman se retraseră îngroziţi. Rămase descoperit ca un ţărm în timpul refluxului.

Ochi din nou şi trase de două ori. Cele două împuşcături aproape că se suprapuseră.

Primul glonţ îl izbi pe Praeger în bărbie, îi sfărâmă cerul gurii şi i se înfipse în creier. Al doilea trecu la câțiva centimetri de ţintă.

Praeger făcu câțiva paşi înapoi, ca şi cum simţurile i-ar fi funcţionat, şi se lovi cu spatele de balustrada din faţa roţii. Picioarele i se frânseră sub el, iar greutatea corpului îl antrena, făcându-l să se răstoarne peste balustradă, şi să aterizeze exact pe

pian. Capul plin de sânge nimeri peste clapele pianului.

După momentul de linişte care urmă împuşcăturilor, izbucniră urlete de groază din toate părţile.

Bellman se năpusti spre ieşire, făcându-şi drum prin mulţimea care încă nu reacţionase. Cei doi tipi de lângă casa de bilete se agitau cu armele în mâini, fără să aibă un aer prea hotărât. Însă cel din dreptul barului, care avu norocul să nu aibă pe nimeni în faţă, trase imediat.

Bellman simţi cum glonţul i se înfipse în pulpă. Se clătină sub şocul loviturii, dar reuşi să-şi păstreze echilibrai şi, la rândul său, trase pe deasupra capului, în direcţia celor doi care încercau să-i taie retragerea. Indivizii se aruncară la pământ. Bellman ţâşni, trecu prin faţa lor şi ieşi în stradă.

O luă la goană de-a lungul cheiului, dar la fiecare pas, simţea cum o durere ascuțită îi sfâșia pulpa. În momentul în care dădu colţul străzii, pentru a ajunge la Fordul său, Swingler apăru din întuneric. Era prea beznă ca să-i poată distinge trăsăturile, însă ştiu că era el după viclenia cu care îl pândise.

Swingler se lăsă pe un genunchi. Bellman trase fără să-l nimerească. Adversarul său ripostă instantaneu. Glonţul traversă umărul lui Bellman, iar acesta din cauza impactului se prăbuşi la pământ. Într-o fracţiune de secundă Swingler se şi afla deasupra sa, cu pistolul îndreptat spre el.

Ceea ce îi semnă condamnarea la moarte fu încetineala deliberată cu care îl ţinu pe Bellman, căci Webley-ul acestuia îşi şi scuipă încărcătura.

Bellman se ridică, iar în timp ce blondul, cu pântecele ciuruit, se prăbuşea, urlând de durere, el îşi continua cursa cu tenacitatea specifică celor răniţi. Îşi simţea propriul miros, amestecat cu transpiraţie, sânge şi frică.

Urcă în maşină şi porni cu o surprinzătoare economie de mişcări. După ce demară, se uită în oglinda retrovizoare. Nimeni din stradă nu fusese suficient de aproape ca să-i poată identifica numărul de înmatriculare.

Conducea ca un automat. Subconştientul său încă nu înregistrase vreun punct de reper. Abia când trecu de West End îi reveni luciditatea. Îşi aminti de camera ce-l aştepta la hotelul Y.M.C.A, dar îşi alungă din minte această posibilitate.

Se opri să se gândească unde s-ar fi putut duce.

Pulpa îl durea mai rău decât umărul şi omoplatul zdrobit. Simţea cum sângele i se prelingea pe piept.

Felinarele începură să-i joace în faţa ochilor. Îşi scoase batista şi şi-o puse între cămaşă şi umăr, pe post de tampon. Degetele îi erau umede şi lipicioase, dar sângele încetase să-i mai curgă pe piept.

Porni. Îşi aruncă privirea spre indicatoarele de la bord. Rezervorul era aproape gol. Trebuia să facă plinul. Căută prin memorie numele ce-i scăpa, Duston? Dawston? Durston?... Da. Asta era. Durston.

Jo se afla la Durston.

Parcă îi spusese să o ia spre Est, pe autostrada A1. Şi pe urmă, spre coastă.

Stătea cu corpul aproape ghemuit, ca să-şi poată menţine batista la locul ei. De fiecare dată când trebuia să schimbe viteza, durerea îl făcea să înjure.

Intră într-o zonă cu ceaţă. Mâna îi alunecă pe schimbătorul de viteze, ceea ce îl făcu să înjure din nou.

Tunelul în care pătrunse era scăldat de o lumină dulce,anesteziantă.

Imaginea din faţa sa îi provocă un râs răguşit. Apăsă şi mai mult pe pedala de acceleraţie. Sub mâna sa dreaptă, o pată de sânge se

lăţea tot mai mult.

SFÂRŞIT